

บุพการีที่ล้มมา คือ ประชาธิปไตยสุดขยด

(๑) เจ็ดสิบเก้าอย่างแล้ว
อธิปไตยอยู่ที่ใคร
ยกให้รัฐบาลไป
แล้วประชาชนละเหย

(๒) เพียงแค่อธิปไตย
แต่พฤติรัฐวิ
ชนท้วงรัฐยาภิ -
รัฐบ่ส่งเสริมให้

(๓) แสดงว่าอำนาจนั้น
รัฐก้าจัดอธิปไตย
ท้วงคือสิทธิชนไหน
ควรส่งเสริมเกิดกว้าง

(๔) ที่สำคัญยิ่งแท้
ต่างนับถือพุทธไป
ประชาธิปไตยใน
คำตรัสศาสนาแมน

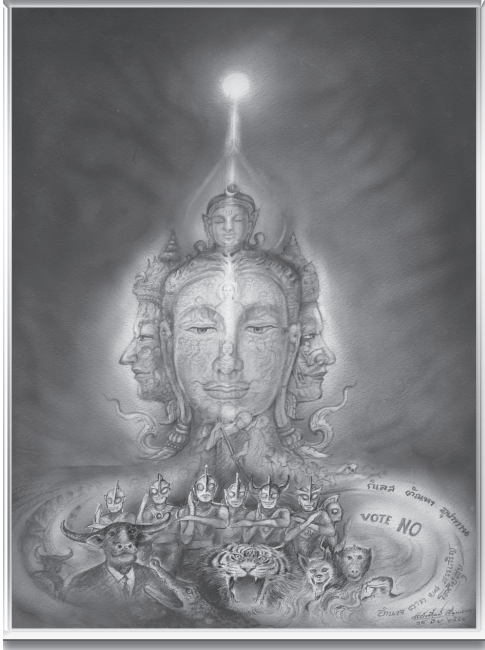
(๕) เป็นธรรมสูงสุดล้ำ
หากประลูปปฏิบัติ
ทรงอธิปไตยชัด
ประเสริฐกว่าใดแม่

(๖) ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง
ยิ่งกว่าสวรรคาลัย
ยิ่งกว่าอธิปไตยใด
คือประชาธิปไตยแท้

เมืองไทย เอ่ยฮา
วะเว้ย
เผด็จเสรีจ กระนั้นฤ
หมดสิ้นสิทธิเสีย
ประชาธิปไตยไว้
อำนาจไว้
เป่งสุด สุดเลย
สิทธิแท้แก่ประชา
คนไทย
ไปสร้าง
รัฐสกัด กระนั้นเล่า
ก่อก้าวโดยธรรม
คือไทย
ท้วงแคว้น
พุทธยิ่ง สุดแล
สดับแล้วฟังเห็น
ปรมัตถ์
จักแท้
แจ้งยิ่ง
แต่ชั้นโสดา ฯ
ท้วงไพท
เลิศแล้
ในโลก ทั้งปวง
กว่าอ้างอิสรา.

“สโมย จำปาแพง”
๗ มิ.ย. ๒๕๕๕

พุทธที่สัมมา คือ ประชาธิปไตยสุดยอด

ประเทศไทยขณะนี้ประเทศไทยที่กำลังมีการบริหารประเทศอย่างล้มเหลวถึงที่สุดแล้ว มีอธิปไตยสองชั่วที่ชัดเจนที่สุด ชั่วหนึ่งคือ **อรรถาธิปไตย** อีกชั่วหนึ่งคือ **โลกาธิปไตย** ทั้งสองชั่วนี้ **ไร้ธรรมาธิปไตย** ไร้อำนาจของธรรมะ มีแต่อำนาจของเดรัจฉาน ยักษ์ผีमार

อรรถาธิปไตยคือ ตัวกูของกู **โลกาธิปไตยคือ** โลกโลกียะก็คือลาภยศสรรเสริญโลกียสุข

นี่คือ สองชั่วที่มีอยู่ในประเทศเราขณะนี้ ชั่วหนึ่งคืออรรถาธิปไตยจำ ๆ ชัดที่สุดและไร้ธรรมาธิปไตย อีกชั่วหนึ่งก็โลกาธิปไตยจำ ๆ ชัดที่สุดและไร้ธรรมาธิปไตยเช่นกัน สองชั่วในประเทศไทยขณะนี้กำลังแย่งชิงอำนาจขึ้นมาครองประเทศอีกครั้ง

เพราะฉะนั้น เราต้องหาวิธีไม่ให้ทั้งสองชั่วมีอำนาจขึ้นได้อีก **อรรถาธิปไตยก็กูนี้แหละใหญ่** จะเข้ามาใหญ่ทุกอย่าง ใหญ่อยู่คนเดียว เป็นหนึ่งอยู่คนเดียว ข้ามหัวข้ามหูคนทั้งหลายทั้งปวง เข้ามาแล้ว ก็จะถูกจะมาทำใหญ่ จะมาช่วยประชาชน ซึ่งล้วนแต่หลอก ๆ ทั้งนั้นแหละ หวานล่อมให้ตายใจ จะมาทำอย่างโน้นอย่างนี้ให้ต่าง ๆ นานา ไม่เกรงฟ้าเกรงดินอะไรทั้งนั้น เข้ามาจะทำให้ตนใหญ่ ความผิดความถูกลบล้างให้หมด ฉันไม่ฟังใคร ใครก็ไม่มีสิทธิ์ ฉันนี่แหละใหญ่ จะมาล้างทุกอย่าง แล้วก็ตั้งตนเป็นใหญ่ในประเทศนี้ **จะเปลี่ยนประเทศเป็นรัฐไทยใหม่ด้วย** นี่คือความจริงที่ปรากฏขึ้นแล้วในประเทศไทย นี่คืออรรถาธิปไตยตัวแท้

ส่วน**โลกาธิปไตยนั้นเอาหมด เอาทุกอย่าง** ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เก็บทุกเม็ดในโลก ตะกละตะกลามเป็นยังงี้ก็ได้ จะเลวจะต่ำอย่างไรก็เอาทั้งนั้น ขอให้ได้เท่านั้น ตกเป็นทาสโลกธรรมอย่างไม่มีสัมหุสิตมาแล้วก็จะใช้อำนาจที่มีนั้นแหละ แย่งโลกธรรม แย่งเอาทุกวิถีทาง เอาทุกสายทุกธุลีละออง หลงโลกธรรมอย่างงี้หัวไม้ขึ้น หลงลาภยศสรรเสริญ หลงมีดหน้าหมดเลย ไม่มีดวงตา ไม่มีปัญญา นี่คือสิ่งที่ปรากฏขึ้นในประเทศไทยขณะนี้

แต่ก็ยังดียังมี**พระสยามเทวาธิราช** ยังมี**ธรรมาธิปไตย**หลงเหลืออยู่ในประเทศไทยบ้าง ธรรมะที่เหลือในประเทศไทยนั้น คือ ที่ยังเหลืออยู่เป็นของในหลวงกับของประชาชน ธรรมะที่มีอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ แล้วก็พอดี**ประเทศไทยเป็นประเทศที่บริหารด้วยระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข**

นี่คือความจริง ไม่ใช่ความบังเอิญ เป็นความพร้อมของสังคมประเทศชาติ และที่อาตมา (สมณะโพธิรักษ์) กล่าวเช่นนั้น ก็ไม่ได้เป็นการกล่าวอย่างโมเม ในหลวงพระองค์นี้พร้อมด้วย**ธรรมาธิปไตย** และก็เป็น**ธรรมาธิปไตยที่ สุดยอด** ใจดี เป็นผู้ดี ไม่ละลาบละล้วงใคร ทุกอย่างก็พยายามประนีประนอมอย่างสูงสุดที่อาตมาเคยใช้คำว่า... **ขอกภัย** ที่ต้องใช้ภาษาโลก ๆ ว่า... ท่านไม่ล้วงลูกในเรื่องต่าง ๆ ที่ควรจะไม่ล้วงลูก ท่านไม่ทำ ท่านปล่อยให้บริหารกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชกันมา ๒

• คำทอง •

คนบ้านนอก บอกรักแล้ว

แต่ก่อนนี้ “คนบ้านนอก” นั้น “บ้านนอก” จริง ๆ อะไรจะเกิดขึ้นในบ้านในเมืองไม่ รู้เดี๋ยวนี้ถือว่าแต่คนบ้านนอกเลย “คนเมืองนอก” อยู่ไกลถึงอเมริกา แคนาดา อังกฤษ...รู้ข่าวดีเท่า ๆ หรือรู้มากกว่า “คนกรุง” เมืองไทยเสียอีก เพราะการติดต่อสื่อสารทันสมัยมากอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน

ขณะที่พูดถึงการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกบนเวทีมีฆวาน ซึ่งอยู่คนละซีกโลกกับกรุงปารีสฝรั่งเศส วิทยากรสามารถถ่ายทอดเสียง สอบถามสถานที่การณส์สด ๆ ร้อน ๆ จากอาจารย์ **เทพมนตรี** ให้ผู้ร่วมชุมนุมหน้าเวทีและผู้อยู่หน้าจอเอเอสทีวีให้ได้ฟังด้วยกัน ทั้งในและนอกประเทศ

พวกเราकिनนอนในถนนข้างท่าเนียบ ทั้งถนนราชดำเนินและถนนพิษณุโลกมากกว่า ๕ เดือนแล้ว กัดตันเรียกร้องให้รัฐบาลถอนประเทศไทยออก

จากคณะกรรมการมรดกโลก เราจะได้ไม่เสียดินแดนให้เขมร “โจรกระจอก” ที่จ้องปล้นดินแดนไทย ถอนได้ตั้งนานแล้ว รัฐบาล “ตื้อตาใส” ไม่ยอมทำตาม การส่งคณะผู้แทนไทยไปประชุมที่ฝรั่งเศสครั้งนี้ นายก ๆ อภิลิทธิยืนยันว่าจะขอให้คณะกรรมการมรดกโลกเลื่อนการประชุมเท่านั้น ไม่ใช่ถอนตัว

ท่าน **ดร.อดุลย์ วิเชียรเจริญ** ผู้รู้เรื่องคณะกรรมการมรดกโลกดีที่สุด เดือนแล้วเดือนอีกให้ถอนตัว รัฐบาลทำเป็นไม่ได้ยิน ท่านเคยเป็นทั้งกรรมการและเคยเป็นประธานคณะกรรมการมรดกโลกฝ่ายไทยติดต่อกันมากกว่า ๒๔ ปี ใครจะรู้ดีเท่าท่าน

ทำไมประเทศไทยถึงโชคร้ายอย่างนี้ พรรคการเมืองทุกพรรคที่กำลังหาเสียงกันจ่าละห้วนอยู่ในขณะนี้ ไม่มีพรรคใดเลยที่มโนบายปกป้องดินแดน ชินเลือกพรรคไหนเข้ามา ก็เสียดินแดนอีกแน่ ๆ เราจึงต้องเดินหน้าต่อ ด้วยการรณรงค์ให้ประชาชนเข้าคูหาเลือกตั้งกาช่อง “ไม่ประสงค์ลงคะแนน”

พอถึงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ที่ประเทศครบรอบการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ๗๙ ปี จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ทำให้ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ต้องเสนอบทกวีเดือนสติ

เจ็บลิบเกล้าย่างแล้ว	เมืองไทย เอ่ยฮา
อธิปไตยอยู่ที่ใคร	วะเว้ย
ยกให้รัฐบาลไป	เผด็จเสรีจ กระนั้นฤ
แล้วประชาชนละแฮ้ย	หมดสิ้นสิทธิ์เสียง

เมื่อได้สติ ก็ต้องช่วยกันกาช่อง “ไม่ประสงค์ลงคะแนน” ให้มากที่สุด ได้แคไหนก็แค่นั้น เราจะภูมิใจว่า เราได้ช่วยบ้านเมืองเต็มที่แล้ว การปกป้องดินแดนต่อไป ไม่มีอะไรดีกว่าจุดประกายให้มีการปฏิรูปการเมืองด้วยวิธีนี้ ๒

▶ ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง

ฟ้าสาย

พ่อท่านสร้างคนให้มาช่วยคน สร้างคนให้เป็นลูก โดยเป็นลูกที่ลึกซึ้งและจริงแท้ ยิ่งกว่าลูกทางสายเลือด คือ ลูกทางจิตวิญญาณ

▶ คิดคนละชั่ว

แสร้งรวม ขาวหินฟ้า

แทนที่ กกต. จะทุ่มเทไปกับปัญหาใหญ่ที่จะพาลาตัวอดววยหายนะ แต่ กกต. บางท่านกลับหันมาเล่นงานป้ายพรรคเพื่อฟ้าดิน แถมออกข่าวเพื่อให้คนทั้งประเทศเข้าใจผิด

พ เป็นชาวโศกมานาน ๒๐-๓๐ ปี ในยุคที่ชาวโศกเปิดตัวจะทำงานการเมืองแนวใหม่เต็มรูปแบบ ... การเมืองอาริยะ การเมืองคือการปฏิบัติธรรม โดยก่อตั้งพรรคเพื่อฟ้าดินรองรับแนวคิดแนวปฏิบัติ ไม่น่าเชื่อ ผมไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคเปล่าเลย ! ไม่ได้ต่อต้านการทำงานการเมือง ไม่ได้เห็นแย้งการก่อตั้งพรรคการเมือง ... พรรค **“เพื่อฟ้าดิน”**

เห็นดีเห็นงามด้วยเข้าไป เพราะรู้ว่าพรรคการเมืองที่สมาชิกและผู้บริหารพรรคเป็นผู้ประพฤติธรรมเป็นปกติในชีวิตย่อมไม่ทำเลวร้ายตามแบบอย่างที่พรรคการเมือง **“มือถือสาก ปากถือศีล”** ส่วนใหญ่ทำกันอยู่เกลื่อนเมืองในยุคนี้

ครั้งหนึ่ง ตนเองเคยมีโอกาสเข้าสู่วงการเมืองด้วยอุดมการณ์ ถึงกับยอมสละอาชีพตำรวจที่มีวันก้าวหน้าเป็น **“นายพล”** เพราะอายุเพียง ๔๕ปีเท่านั้น เข้าสังกัดพรรคก้าวหน้า ซึ่งคุณอุทัย พิมพ์ใจชนเป็นหัวหน้าพรรค พี่น้าชวาทหนามในสนามการเมืองชลบุรี มาได้ แต่ก็ทำหน้าที่ ส.ส. ชลบุรีได้ ๒ ปีก็ยุบสภา และไม่มีโอกาสอีก

งานโบว์ดำนอกหน้าที่ที่ฝากไว้ในสมัยคุณนั้น ... ล้างบ่อนการพนันไฮโลว์ของคนขับรถ ส.ส. ที่ลานจอดรถในสภา พบครั้งแรก แจ้งตำรวจสภาให้จัดการตำรวจก็ไล่ให้เลิกไป ครั้งที่สอง บังอาจจัดการเอง ขับรถจากชลบุรีมาประชุม พอจอดรถก็เห็นวงไฮโลว์ดำตาอยู่ที่ลานจอดรถ จึงเข้าไปยืนกางขาคร่อมถ้วยไฮโลว์กันทำไมให้เล่น วงก็แตกไป ฝากสายตาไม่เป็นมิตรโมตรีไว้เป็นที่ระลึก

ข้อใจนัก พรรคเพื่อฟ้าดิน ทำงานการเมืองดิครบพร้อมทั้งใจ วาจา กาย ตามอุดมการณ์ที่ชัดแจ้ง มั่นคง สิบเนื่องตลอดมานับแต่ตั้งพรรค โฉนแทนที่กตก.จะเกือหนูกกลับมีข่าวเห็นต่าง และชี้ขาดให้เป็นผู้กระทำผิด ! จริงหรือไม่หนอ ?

การรณรงค์ให้ประชาชนตื่นตัวทางการเมืองออกไปใช้ **“สิทธิเลือกตั้ง”** ด้วยสติและปัญญา เลือกพรรคเลือกคนที่ควรเลือกเพราะมี **“คุณสมบัติ”** สมควรจะเป็นนักการเมืองที่ไปทำหน้าที่ เพื่อประเทศชาติและประชาชน หากพิจารณาแล้ว หากผู้มีคุณสมบัติตามมาตรฐานไม่ได้ มีแต่พวกมี **“โทษสมบัติ”** สูงน่าสะอิดสะเอียน ก็เชื่อว่าจนแต้ม ต้องจำใจกาบัตรเลือกพรรคเลือกคนที่เลวน้อยกว่าเข้าทำนอง **“อปรีย์ไป จัญโรมา”**

พรรคเพื่อฟ้าดินและขบวนการพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เห็นพ้องต้องกันว่า ในเมื่อในบัตรเลือกตั้งก็มีช่องให้กา **“ไม่ประสงค์ลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครใด”** รองรับสิทธิตามกฎหมายเลือกตั้ง กระบวนการรณรงค์ **“โหวต โน”** จึงได้ก่อตัวและดำเนินการตลอดมา

“มาตรา ๘๒ ให้มีการนับจำนวนบัตรเลือกตั้งที่มีผู้สิทธิเลือกตั้งทำเครื่องหมายไม่ประสงค์ลงคะแนนเลือกตั้ง และให้ประกาศจำนวนบัตรดังกล่าวด้วย ...” กฎหมายเลือกตั้ง ส.ส. และ ส.ว. พ.ศ.๒๕๕๐ รองรับกระบวนการ **“โหวต โน”** ไว้แล้วอย่างนี้

มีผู้ข่งใจว่า แค่ว่ารณรงค์ประกาศเจตนารมณ์ **“โหวต โน”** ของพรรค ส่งผู้สมัครคนเดียวก็พอแล้วทำไมต้องส่งมากถึง ๑๕๘ คนล่ะ ? อ้าว ! แล้วจะให้ใช้ใครล่ะครับถ้าไม่ใช่ผู้สมัครเหล่านี้้อกรณรงค์ชี้แจงเชิญชวนประชาชนออกมาใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างนอนหลับทับสิทธิด้วย **“โน โหวต”** ... ไม่ไปเลือกตั้ง ถึงจะเหม็นหน้าพวกนักการเมืองเต็มทนที่มีแต่สายพันธุ์อปรีย์จัญไร ไม่อยากเลือกใครก็เถอะ ! ก็ยังมีช่องทางไม่ให้เสียสิทธิโดยกาช่อง **“โหวต โน”** ... **ไม่ประสงค์ลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครใด** ให้ทำเครื่องหมายกากบาทในช่องนี้ สิทธินี้ประชาชนแทบจะไม่มีใครรู้เลย กตก.จะอ่อนประชาสัมพันธ์หรือมีลีลาอะไรก็สุดหยั่งรู้ก็รู้ ๆ อยู่เต็มอกกว่าเจ้าสัตว์ ๔-๕ ตัวที่พรรคเพื่อฟ้าดินรณรงค์ไม่ให้ปล่อยเข้าสภานะ มันก็ประกาศคัดค้านตัวเองได้บ้างอยู่หรอก แต่ใจคอจะให้พรรคตัดขาดไม่เอื้ออาทรเจ้าพวกนี้เลยหรือ ? ไม่นั่นะสักวันหนึ่งมันอาจมีดวงตาเห็นธรรมก็ได้ ! **☞**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

สังข์ สระนัง คัจฉาบี

เห็นภาพและข่าวใน หนังสือพิมพ์รายวัน ๒ มิ.ย.หลายฉบับ กลุ่มผู้สมัคร ส.ส.กับพวกรวม ๓ คนลงไปนอนรวมกันในโรงศพใหญ่ที่ศาลาวัดตะเคียง บางกรวย เพื่อทำพิธีเสริมดวง แก่เคล็ดมีพระ ๒ รูปยืนชิงผ้าขาวคลุมอยู่ทางหัวโลง อีก ๓ รูปยืนร่วมอยู่ด้วย เห็นภาพและข่าวนี้แล้วหดหู่มาก นี่หรือคนที่จะเข้าสภาไปทำงานช่วยเหลือประชาชน จะไปแก้ปัญหามันเมือง

- พันธมิตร ตลิ่งชัน

ก่อนที่จะประเมินค่าและคุณของ ๓ คนที่ลงไปนอนทำพิธีเสริมดวงแก่เคล็ดขุดยกในโรงศพขอได้โปรดประเมิน “คุณ” ของพระสงฆ์ผู้ประกอบพิธีกรรมนี้ก่อน “สังข์ สระนัง คัจฉาบี ข้าพเจ้าถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง” โดยนัยนี้ย่อมหมายความว่าพระสงฆ์เป็นที่พึ่งของชาวบ้านได้ เพราะท่านบวชเรียนรู้ปฏิบัติธรรมเห็นธรรมเหนือชาวบ้าน จึงขอให้พิจารณาว่ากรณีนี้หากพระสงฆ์เป็น “สุปฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะสังโฆ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติดี” แล้วไซ้ร้ ย่อมเป็นที่พึ่งอันเกษมไหนจะยินยอมพร้อมใจกันก่อพิธีกรรมโหดเช่นนี้

ใคร ?

นายแก้วสรร อดิโพธิ อดีตคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) พร้อมกับ นพ.ตุลย์ สิทธิสมวงศ์ แกนนำคนเสื้อหลากสี ได้ยื่นหนังสือต่อคณะกรรมการการศึกษาตรวจสอบเรื่องทุจริตและเสริมสร้างธรรมาภิบาลวุฒิสภา เพื่อขอให้ติดตามการทำงานของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) อัยการสูงสุด และสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(ก.ล.ต.) ต้องการให้ ส.ว. สอบถามผู้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะ ในคดียึดทรัพย์ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ๔ กรณี เรื่องนี้ ร.ต.ท.เชาวรินทร์ ลัทธศักดิ์ศิริ ผู้สมัคร ส.ส. บัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทย กล่าวหาพวกที่ออกมาเคลื่อนไหวเรื่องนี้เป็นพวกสมONGหม่าบุญญาควาย เป็นคนบ้าและโง่ไม่มีเหตุผลไม่เข้าใจว่าทำไมจึงออกมาปกป้อง พ.ต.ท.ทักษิณด้วยท่าทีรุนแรงเหลือเกิน

- คนรุ่นใหม่ กทม.

แควมีการเคลื่อนไหวติดตามเรื่องเดิมของนักโทษกระทำผิดต่อแผ่นดินคนหนึ่ง ทำไมจึงพากันรื้อนรื้อนนักหนา ถึงกับกล่าวหาว่าพวกเคลื่อนไหวเป็นพวกสมONGหม่าบุญญาควาย เป็นคนบ้าและโง่ที่ไม่มีเหตุผล จะจริงหรือไม่ อีกไม่นานเกินรอความจริงย่อมปรากฏ ขอรับรองเถิดครับ คุณเชาวรินทร์ เราตำรวจเก่าด้วยกันและสมัยหนึ่งเคยอยู่ในสภาพด้วยกันอีกด้วย ช่วยกันประคับประคองบ้านเมืองให้อยู่รอดปลอดภัยเถิด “... ไม่ยอมเป็นมิตรผู้ผิดกฎหมาย ...” วรรคหนึ่งของมาร์ชตำรวจน่าจะยังก้องอยู่ในสำนึกนะขอรับ

ทางเลือก

อ่านบทความเรื่องทางเลือกหนึ่งที่ไม่ต้องการของคุณพิทยา ว่องกุล ในไทยโพสต์ ๘ มิ.ย. ๕๔ ตอนหนึ่งอ้างอิงกระแสสังคมว่า “สำหรับทางออกหนึ่ง เห็นว่าต้องแยกแยะสถานการณ์ให้แจ่มชัด และเสนอให้พลังเจียบรรดมกันออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้พรรคเพื่อไทยฟื้นฟูระบอบทักษิณขึ้นมา จนสังคมไม่อาจหลีกเลี่ยงเหตุการณ์นองเลือดจากปัญหาชนออกมาเคลื่อนไหวคัดค้านร่างทรงทักษิณครั้งใหญ่ หรือไม่ยอมรับหุ่นเชิดใด ๆ จนอาจจะตามติดด้วยการปราบปรามอย่างรุนแรง หรืออาจจะนำไปสู่การรัฐประหาร

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

อีกครั้งหนึ่งได้ จึงมีผู้เสนอให้พลังเงียบพิจารณาความเป็นจริงของแต่ละเขต โดยให้เลือกพรรคที่เป็นคู่แข่งกับพรรคเพื่อไทย เพื่อลดจำนวน ส.ส.ลงให้น้อยที่สุด แม้ว่าพรรคนั้นจะยี้”... ยอมรับกันได้ไหม จะทำใจกันได้ไหม ? บางคนอาจรับไม่ได้ ! อ่านแล้วรู้สึกว่ามีข้อเสนอทางออกมีน้อย แอบแฝง อาศัยผู้เขียนบทความเป็นสื่อ

• หญิงแกร่ง แต่แก่ ลพบุรี

☞ ถ้ามีเป้าหมายเพียงให้พลังเงียบประดมกันเลือกพรรคคู่แข่งของพรรคเพื่อไทยแม้ว่าจะยี้ก็ตาม เพื่อลดจำนวน ส.ส. ของพรรคเพื่อไทยเท่านั้น การรณรงค์ “โหวต โน” ที่พรรคเพื่อฟ้าดิน พร้อมทั้งพันธมิตรฯทำกันอยู่ที่นี่ มันเป็นปัญหา กระทั่งมีข่าวลือสนว่า กกต.ให้ปลดป้าย “อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา” คงจะเฝ้าดูเจ้าสัตว์ ๔-๕ ตัวนี้ เกรงว่าจะดงไม่พอหรือใครรับ จึงช่วยเสริมอีกแรง

.....

ก่อนเลือกตั้ง

กรณีที่ ๑ ไทยจับสายลับเขมรได้ ๓ คน รัฐบาลควรจะเป็นโอกาสแลกตัวกับคุณวีระ-ราตรี แต่เปล่า... ไม่ทำ อายากจะตะโกนว่า “มันอะไรกันวะ” รัฐบาลไม่มีจิตใจที่จะปกป้องคุ้มครองให้ความเป็นธรรมแก่คนไทย ที่จะว่าไปไม่มีความผิดอะไรเลย ถูกจับในดินแดนไทยแท้ ๆ ชาวบ้านคนหนึ่ง (เลื้อยแดง ตอนนี้อยู่ที่เชียงใหม่แล้ว ดิฉันชักชวนเขา) เขาบอกดิฉันว่าสมัยนั้นเขาเป็นทหารเคยไปประจำการอยู่บ้านหนองจาน เขายืนยันว่าเป็นดินแดนไทยจริง ๆ (อย่างนี้ต้องโหวตโน)

กรณีที่ ๒ รัฐบาลคงคิดว่าประชาชนโง่ทุกคน เข้าไม่ถึงข้อมูล รัฐบาลจึงโกหกต่อแหล่งต่างๆ นานา และยังอยากจะกลับมาเป็นรัฐบาลอีก ดีแต่พูด (ต่อแหล่ง+หน้าด่าน)

กรณีที่ ๓ ได้ฟังคุณปานเทพบอกว่า ในโทรศัพท์เรา ก็มีเบอร์คนที่เรารู้จัก ให้โทรไปชักชวนเขา ให้เขาโหวตโน ดิฉันก็เลยทำตาม ได้โทรหาคนที่รู้จัก พอถามใคร เขาก็บอกว่า ยังไม่ทราบว่าเลือกใครเลย จึงบอกเขาว่า ที่โทรมานี่โทรมาหาเสียงนะ ให้โหวตโน วันนั้นได้ ๓ คน เพราะโทรไปตอนกลางคืน เพราะว่าต้องให้เขาเลิกจากการงานก่อน ก็คิดว่าจะค่อย ๆ หาเสียงอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ วิธีที่อาจารย์ปานเทพบอกนี้ได้ผลดี เพราะเขาเองก็ไม่ทราบว่าเลือกใคร

• หญิงไทย รักชาติชายแดน

☞ กรณีที่ ๑ ก็เพราะรัฐบาลไม่ใช่คนกวดยโอกาสแบบสุ่มสี่สุ่มห้ากระมังครับ คนเลื้อยแดงที่ชักชวนเขามาโหวตโนได้นั้นถึงเป็นทหารนอกประจำการ แต่เลือดทหารแต่ยังไม่กลายเป็นรัฐเหมือนบางคนในยุคนี้

กรณีที่ ๒ ก็ทุกรัฐบาลนั้นแหละครับที่คิดว่าประชาชนโง่ เข้าไม่ถึงข้อมูลแท้จริงที่รัฐบาลอำพรางไว้และต่อแหล่งให้ฟังเป็นนิจศีล

กรณีที่ ๓ ได้ผลดีแล้วก็ทำไปเรื่อย ๆ เถอะครับ

อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา

เป็นคนไทยรักชาติไทยอย่าไหวหวั่น
หลงคารมชวนสร้างสรรค์เพื่อฝันหวาน
ร่วมปล่อยสัตว์เข้าสภาส่งสร้างตำนาน
สัตว์ก่อการ กัดกันกลางสภา

เราปล่อยสัตว์เข้าสภามานานนัก
แจ้งประจักษ์สันดานสัตว์ตามประสา
พอกันทีเลือกตั้งใหม่ ... สามภรรยา
พร้อมกันกา “โหวต โน” ทั้งแผ่นดิน !

น้ำค้าง

☞ ussnaditras

บ้านป่า นาคอย

ทุกคนที่ร่วมกัน “ป้องกันราชอาณาจักรไทย”
ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะต้องมาอยู่กลางถนน กรำฝนกรำแดด
ติดต่อกันเป็นเวลาเกือบครึ่งปี

ทุกคนที่ร่วมกัน “ป้องกันราชอาณาจักรไทย” ไม่เคยคิดมาก่อนว่า
จะต้องมาอยู่กลางถนน กรำฝนกรำแดด ติดต่อกันเป็นเวลาเกือบ
ครึ่งปี ผมยังมีกิเลสเหมือนหลาย ๆ คน บางครั้งก็เห็นแก่ตัว อยู่
เมืองกาญจนบุรีอยู่ป่าจริง ๆ ตึกว่าอยู่ป่าคอนกรีต “ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน”
ตึกว่ากันเยอะเลย

เพลงแอลบีเดียว ผมอายุ ๗๖ ปีเต็มแล้วรวดเร็วจริง ๆ เห็นรูปผม
ซึ่งพันธมิตรรอบ ๆ คนหนึ่งส่งมาขอให้ประมวลในที่ชุมนุม เอาเงินช่วย
เอเอสทีวี แต่งเครื่องแบบลูกเสือ ตอนนั้นยังเป็น “ด.ช.จำลอง” อายุ
สิบกว่า เวลา ๖๐ ปี ผ่านไปเร็วมาก

งาน “**อโศกรำลึก**” ๑๐ มิถุนายนปีนี้ ผมตั้งตบะ ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะพยายามนึกถึงความตายอย่างน้อยชั่วโมงละครั้ง ยังไม่เก่ง ต้องใช้นาฬิกาปลุกเข้าช่วย พอเสียงปลุกดังที ก็ต้องอธิษต์ปัจจุเวกขณะ ความจริง ๕ ประการ

“เรามีความ**แก่**เป็นของธรรมดา ไม่สามารถเลี่ยงพ้นความแก่ได้

เรามีความ**เจ็บ**เป็นของธรรมดา ไม่สามารถเลี่ยงพ้นความเจ็บได้

เรามีความ**ตาย**เป็นของธรรมดา ไม่สามารถเลี่ยงพ้นความตายได้

เราจะต้องพลัดพรากจากของรัก ของชอบใจ ทั้งปวง

เรามีกรรมเป็นของตัวเอง ทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับกรรมนั้น”

พูดถึงความตาย ไปงานศพใคร ผมชอบอ่าน “หนังสืองานศพ” ที่แจก อยากทราบว่าผู้ตายเคยดำรงชีวิตได้อย่างไร เหมือนกับที่อาจารย์พุทธทาส ท่านประพันธ์บทกวีไว้แล้วกลายมาเป็นเพลง “**อุดมการณ์ชีวิต**” เปิดเรียก **นักเรียนผู้นำ** เข้าห้อง เพลงนั้นตอนหนึ่งบอกไว้ว่า “**ชีวิตคือการต่อสู้ ควรศึกษา**”

เมื่อชอบอ่านแล้ว ก็ต้องพยายามเขียนให้คนอื่นได้อ่านบ้าง ถ้ามีโอกาสนั้น เรารำลึกถึงผู้ตายว่าอย่างไร นานมาแล้ว ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเสียชีวิตท่านมีชื่อเสียงมาก ทั้งทางการเมืองและสื่อมวลชน ลูกศิษย์ท่านขอร้องให้ผมเขียนในหนังสือ “อนุสรณ์” เพื่อแจกในงานพระราชทานเพลิงศพ เพราะรู้ว่าผมเคยไปบ้านท่านบ่อย ๆ ซึ่งโอกาสอย่างนั้นหายาก จะมีสักกี่คนที่โชคดีเท่าผม ได้เขียนถึงผู้ใหญ่มากของบ้านเมือง

แต่ผมปฏิเสธไปด้วยความนอบน้อม โดยไม่ได้แจ้งเหตุผล ผมเขียนก็ต้องเขียนความจริงที่ผมประสบ ซึ่งลูกศิษย์ท่านที่มีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองจะไม่สบายใจแน่ ๆ ผมถือหลัก “รู้แล้วไม่พูด ไม่เขียน ไม่เป็นไร พระไม่ว่า แต่พูดหรือเขียนโกหก พระว่าแน่ ๆ”

หลายปีมาแล้ว ขณะที่**คุณประยูร จรรย์ยาววงศ์** ยังอยู่ ผมพบท่านที่วิหารเกาสันตือโคก (เรือนไม้ใต้ถุนสูง) ท่านพูดกับผมว่า พระที่ท่านกราบได้สบายใจที่สุดคือ “**พระโพธิ์รักษ์**” คุณประยูรไม่ใช่ญาติธรรม นาน ๆ จึงจะไปที่สันตือโคกสักครั้ง แต่ท่านเป็นคนที่สนใจธรรมะธัมมโมมากคนหนึ่ง ท่านเตือนผมว่า “คุณจำลอง อย่าไปบ้านอาจารย์... บ่อยนะ (อาจารย์ที่ผมไม่ยอมเขียนในหนังสืออนุสรณ์) คุณตั้งเมื่อไหร่ ท่านจะเกลียดคุณ โจมตีคุณทันที เหมือนผมที่โดนมาแล้ว”

คุณประยูรเล่าต่อให้ฟังว่า พอมีข่าว นักหนังสือพิมพ์ไทยคนหนึ่ง จะได้รับรางวัลแมกไซไซ อาจารย์... เตรียมจัดโต๊ะเลี้ยงฉลองอย่างเต็มที่ พอประกาศออกมาจริง ไม่ใช่ท่าน กลายเป็นคุณประยูร ท่านก็โกรธคุณประยูร ว่าคุณประยูร เสีย ๆ หาย ๆ ไม่ให้ความสนิทสนมเหมือนที่เคยเป็นมา ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ ท่านสรรเสริญเฮฮาอยู่กับคุณประยูรเป็นประจำ เพราะเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่สนิทกันมาก

ในงานศพคุณประยูรที่วัดสุทัศน์ เสาชิงช้า ผมถาม ภรรยาคุณประยูรยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ไม่น่าเชื่อ และแล้วก็โดนกับตัวผมจนได้

ตอนสมัครผู้ว่า ๆ กทม. ครั้งแรก เป็นข่าวฮือฮามากก็มีป้ายตัวโต ๆ เขียนแปะไว้หน้าประตูอาจารย์ว่า “**บ้านนี้เลือกจำลอง**” พอประชาชนจำนวนมากชอบผม การสมัครรับเลือกตั้งครั้งต่อมา ท่านเปลี่ยนป้ายเป็น “**บ้านนี้ไม่เลือกจำลอง**”

ผมโชคดี ได้เขียนในหนังสืออนุสรณ์ผู้ใหญ่ที่ผมเคารพนับถือมาก เพื่อให้หลาย ๆ คนทราบว่าผมนึกถึงท่านอย่างไร

รำลึกถึงคุณหมอเอก ธนะสิริ ผู้มีพระคุณ
ใคร ๆ เรียกท่านว่า “หมอเอก”

แต่ผมเรียก “**อาจารย์หมอเอก**” เพราะท่านเขียนหนังสือท่านบรรยายให้คนที่สนใจเรื่องสุขภาพฟังทั่วประเทศ ผมคนหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์โดยปริยาย ได้ดิบได้ดีเพราะท่าน ตอนอายุหกสิบเจ็ดสิบ ผมแข็งแรงกว่าเมื่อตอนอายุห้าสิบเสียอีก

อาจารย์หมอเฉกได้รับเชิญไปบรรยายให้
ผู้หลักผู้ใหญ่ ที่เข้าไปรับการฝึกอบรม **หลักสูตรผู้นำ**
ฟังเป็นประจำ รุ่นแล้วรุ่นเล่า ที่นั่นมีการถ่ายทอดสด
เสียงไปยังอาคารต่าง ๆ ผมอยู่ตรงไหนในโรงเรียน
ผู้นำ ก็ได้ยิน ผมจึงมีโอกาสฟังท่านบรรยายบ่อย
มากและผมเป็นนักฟังที่ถือคติว่า

“รู้เท่าไรก็รู้ค่าถ้าไม่ทำ” ผมจึงแข็งแรงตาม
ท่านได้บ้าง

แม้ผมจะอายุน้อยกว่าท่าน ๑๐ ปีพอดี แต่
พยายามสุดขีดแค่ไหนก็สุขภาพสู้ท่านไม่ได้ ท่าน
เคยแข่งขันกับแพทย์สูงอายุที่ประเทศแคนาดา
ว่ายน้ำ ๑๐๐ เมตร ได้เหรียญทอง วิ่ง ๑๐๐ เมตร
ได้เหรียญเงิน และว่ายน้ำ ๑,๕๐๐ เมตร ได้
เหรียญทองแดง จนถึงวันนี้ท่านว่ายน้ำสะสม
รวมกันเป็นระยะทางจากกรุงเทพฯ ฯ ไปเชียงใหม่
๘ เที้ยว (๘,๒๐๐ กว่ากิโลเมตร) สำหรับผม ถึง
ครึ่งของกรุงเทพฯ ฯ – กาญจนบุรี หรือเปล่าก็ไม่รู้

ท่านเป็นครูของโรงเรียนผู้นำที่เป็นตัวอย่าง
ที่ดีเยี่ยม ในเรื่องสุขภาพกายและสุขภาพจิต
นักเรียนผู้นำหลายคนอายุสี่สิบ ทำสิบก็กระเຍง-
กระแย่งเสียแล้ว แต่อาจารย์หมอเฉก **แปดสิบ**
ยังแจ๋ว

ท่านเป็นคุณครูที่มีลักษณะ **“ยถาวาทิ ตถา-
การิ” “พูดอย่างไร ทำได้อย่างนั้น”**

ผมคุยให้นักเรียนผู้นำ (อายุ ๒๕ ปี ถึง ๕๕ ปี)
ฟังเสมอว่า ท่านเป็นยอดนักบริจจาคโลหิตที่หาใคร
เสมอเหมือนได้ยาก บริจจาคโลหิตติดต่อกันมากกว่า
๒๙ ปี กว่า ๑๑๒ ครั้ง และเป็นโลหิตกว่า ๔๕ ลิตร

อีกเรื่องหนึ่งที่ผมต้องพูดให้ผู้เข้ารับการอบรม
ฟังทุกรุ่น เมื่อผมบรรยายเรื่อง **“ความซื่อสัตย์”**
ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับ **“ผู้นำ”**
ผมยืนยันการเวียนว่ายตายเกิดมีจริง ไม่ใช่ตาย
แล้วสูญ โดยเล่าการระลึกชาติของอาจารย์
หมอเฉก เมื่อเชื่อมั่นเรื่องตายแล้วเกิด จะได้
ไม่เป็น **“ผู้นำขี้โกง”** ทำชั่วไว้หน้อย่างไรก็หนีไม่พ้น
พันชาตินี้ก็ต้องไปเจอ ไปรับกรรมในชาติหน้าจนได้

ผมเคยฟังท่าน **สมณะโพธิรักษ์** เทศน์ว่า
อย่าไปติดเรื่อง **สรรเสริญ – นินทา** บางที่เราตาย
ไปแล้วเกิดมาใหม่ เขายังเอ็นโยเราไม่จบ หรือ
ยังตำเราไม่เลิกก็เป็นได้

เรื่องแนวคิดของอาจารย์หมอเฉก เป็นต้น
เหตุของการพลิกฟื้นกรุงเทพฯ ฯ ที่ผมจะยืนยัน
ต่อไปนี้ จึงมิใช่เป็นเพราะต้องการคำสรรเสริญ

เมื่อก่อนนี้ กรุงเทพฯ ฯ ได้รับการจัดอันดับว่า
เป็น **“เมืองหนึ่งในหกเมืองที่สกปรกที่สุดในโลก”**
ตอนผมเข้าไปเป็นผู้ว่า กทม. ใหม่ ๆ มีโอกาส
ทำงานร่วมกับอาจารย์หมอเฉกเพียง ๑ ปี เพราะ
ท่านจะเกษียณอายุราชการ ท่านทราบบว่าผม
และคณะ (ต่อมาตั้งเป็น **“กองทัพธรรมมูลนิธิ”**) ขอบ
ตระเวนไปเปิดการฝึกอบรมในจังหวัดต่าง ๆ จึง
แนะนำให้เปิดหลักสูตรฝึกอบรมเชิงคุณธรรมแก่
ข้าราชการ และคนงานของ กทม. เราใช้ชื่อว่า
“หลักสูตรการพัฒนาคุณภาพชีวิต” ต่อมาก็กลาย
เป็น **“สถาบันฝึกอบรมผู้นำ”** มาจนถึงทุกวันนี้

อานิสงส์ของการทำตามคำแนะนำของท่านคือ
เราสามารถพลิกฟื้นกรุงเทพฯ ฯ จากหน้ามือเป็น
หลังมือได้สำเร็จ ทั้งตำแหน่งเก่าไปรับตำแหน่งใหม่
**“เมืองหนึ่งในสิบเมืองที่น่าท่องเที่ยวที่สุดของ
โลก”** ซึ่งจนบัดนี้ใคร ๆ ก็ยังไม่รู้เลยว่าพลิกกรุงเทพฯ ฯ
ได้อย่างไร

**เป็นเพราะการฝึกอบรมตามคำแนะนำของ
ท่านแท้ ๆ ไม่ใช่อย่างอื่นเลย**

ในระยะหลัง ๆ นี้ เมื่อถึงชั่วโมงบรรยายของ
อาจารย์หมอเฉก ผมจะเล่าให้นักเรียนผู้นำฟังว่า
วันหนึ่งช่วงประมาณปลายปี ๔๗ บังเอิญผมได้
ฟังรายการวิทยุที่คนชื่นชอบกันมาก พิธีกรให้ผู้ฟัง
ออกเสียง เตรียมส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ว่า ไม่
อยากได้อะไร และอยากได้อะไร ในหัวข้อหลัง
ถามเจาะจงว่า อยากได้อะไรหนังสือเล่มไหน ใครแต่ง

ไม่น่าเชื่อ ผู้ฟังออกเสียงท่วมท้นว่า อยากได้
หนังสือ **“ทำอย่างไรชีวิตจะยืนยาวและมีความสุข”**
แต่งโดยคุณหมอเฉก ธนะสิริ ซึ่งพิมพ์ถึง
๘๘ ครั้งแล้ว

ชื่อหนังสือที่ว่าตรงกับหัวข้อบรรยายในช่วงโมงนั้น ถ้าผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ฟังแล้วทำตามเพียงสองชั่วโมงครั้งที่ได้ฟังก็คุ้มแล้วสำหรับหลักสูตร ๔ วัน ๓ คืน

อาจารย์หมอเอก ท่าน**พร้อมตาย**ทุกเมื่อ ในหนังสือบางเล่มของท่าน เมื่อกล่าวถึงประวัติผู้แต่งจะแตกต่างจากนักเขียนคนอื่น ๆ ซึ่งมักจะมีหัวข้อตั้งแต่ “เกิด” ไปจนถึง “การงานในอดีตและปัจจุบัน” ส่วนหนังสือของท่านนั้นเติมหัวข้อ “ตาย” ลงไปด้วย

เช่น หนังสือ “**ผจญภัย ๒๒ วัน ในป่าดงดิบแอฟริกา**” เมื่อถึงหัวข้อสุดท้ายของประวัติผู้เขียนท่านเขียนว่า

“ตาย - เมื่อไรก็เมื่อนั้น ตั้งใจจะมีอายุยืนยาวสัก ๑๒๐ ปี”

ท่านพูดถึงเรื่องนี้กว่า ๒๕ ปี มาแล้วจริง ๆ

“**เมื่อไรก็เมื่อนั้น**” ที่อาจารย์หมอเอก ธนะสิริ จากพวกเราไป เราหาครูโรงเรียนผู้นำสอนแทนท่านไม่ได้จริง ๆ เราชาวคณะ “ครู” และ “ผู้ช่วยครู” โชคดีที่ได้รับคำแนะนำจากท่าน และทำงานร่วมกับผู้อาวุโสท่านนี้

(พลตรีจำลอง ศรีเมือง)
๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๑

ก่อนจะถึงบทความของผมนัดดังกล่าว ในหนังสืองานศพคุณหมอเอก บันทึกไว้ว่า

“ในโอกาสที่มีอายุ ๘๖ ปี ใน พ.ศ. ๒๕๕๔ ผมจึงจะจัดพิมพ์ (หนังสืออนุสรณ์) ให้เสร็จ แล้วผมจะกันไว้จำนวนหนึ่งให้ลูกหลานเก็บใส่โกดังเอาไว้สำหรับแจกตอนผมตายจริงแท้แน่นอนอีกจำนวนหนึ่งตั้งใจจะแจกก่อนผมตายจริง ๆ จะแจกญาติมิตรเพื่อนฝูง จนถึงเมื่ออายุ ๘ รอบ ๑๐๐ ปี และ ๙ รอบ จะแจกไปเป็นช่วง ๆ ตอนนั้น ผู้ได้รับแจกก็คงเป็นเพื่อนของลูก ๆ หลาน ๆ เพื่อน ๆ ของพ่อและแม่คงจะหมดไปแล้ว และผม

ตั้งใจจะพิมพ์จำหน่ายส่วนหนึ่งด้วย รายได้ทั้งหมดจะนำไปสร้างบุญสร้างกุศลไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะตายจริง ๆ

ผมสบายใจดีแท้

ลูก ๆ หลาน ๆ เหลน ๆ ทราบแล้วให้ช่วยจัดทำตามความตั้งใจด้วย

(นายแพทย์เอก ธนะสิริ)

มิถุนายน ๒๕๕๔”

เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ปีที่แล้ว คณะกรรมการมรดกโลกจะอนุมัติให้ปราสาทพระวิหาร เป็น**มรดกโลกโดยสมบูรณ์** ซึ่งไทยจะต้องเสียดินแดนให้เขมร พื้นที่โดยรอบปราสาทพระวิหาร ๔.๖ ตารางกิโลเมตร (๒,๘๐๐ไร่) และพื้นที่ตลอดชายแดนไทย - เขมร ตั้งแต่อุบลรัตนราชธานี ๑ ล้านแปดแสนไร่ ที่สำคัญยิ่งคือจะต้องเสียพื้นที่ในทะเลอ่าวไทย ซึ่งมีแก๊สและน้ำมันมูลค่า ๕ ล้านล้านบาท (เอาเงินมากอง กองละ ๑ ล้านบาท นับให้ได้ ๕ ล้านกอง)

“**เครือข่ายประชาชนคนไทย หัวใจรักชาติ**” ได้ชุมนุมใหญ่หน้าสำนักงานยูเนสโกประจำประเทศไทย เป็นผลให้การประชุมเลื่อนมา ๑ ปี มาประชุม ๑๙ ถึง ๒๙ มิถุนายน ที่เพิ่งผ่านมาประเทศ ๆ ไทย “**มีเวลาหายใจ ๑ ปี**” แต่นายกรัฐมนตรีไทยก็เอาเวลา ๑ ปีมา “**หายใจทิ้ง**” โดยไม่ทำอะไรเลยในการปกป้องดินแดน

๑๗ มิถุนายน เรานัดชุมนุมหน้ายูเนสโก ประชาชนไปร่วมชุมนุมมากเกินคาด มีเป็นหมื่น ๆ คน ทั้ง ๆ ที่เรากระจายกันออกมรดกรงค์ทั่วประเทศ ให้กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน ผมเป็นผู้แทนยื่นหนังสือให้ผู้อำนวยการยูเนสโกในไทย

เมื่อไม่มีอะไรคืบหน้า เราชุมนุมอีก วันที ๒๑ มิถุนายน ผู้ชุมนุมไม่ล้า ไปชุมนุมมากมาย เหมือนเดิมเรายื่นหนังสือกดดันอีก ให้ถอนปราสาทพระวิหารออกจากทะเบียนมรดกโลก

วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรียน ผู้อำนวยการใหญ่ยูเนสโก (ผ่านผู้อำนวยการยูเนสโกประจำประเทศไทย)

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย ได้ยื่นหนังสือถึงผู้อำนวยการยูเนสโกประจำประเทศไทย เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อเรียกร้องให้ยูเนสโกดำเนินการถอนปราสาทพระวิหารให้ออกจากบัญชีทะเบียนมรดกโลก เพื่อหยุดการทำลายสันติภาพระหว่างไทย – กัมพูชา รักษาชีวิตประชาชนชาวไทย และหยุดการรุกรานและละเมิดอธิปไตยไทยดังที่ทราบแล้วนั้น

บัดนี้พบว่าการประชุมของคณะกรรมการมรดกโลกยังคงบรรจุวาระการพิจารณาแผนบริหารจัดการมรดกโลกปราสาทพระวิหารตามคำร้องขอของรัฐบาลกัมพูชาต่อไป (วันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๔) โดยปราศจากการบรรจุวาระการร้องขอให้ถอนปราสาทพระวิหารออกจากบัญชีทะเบียนมรดกโลกตามหนังสือที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทยได้เรียกร้องต่อยูเนสโกเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔ แต่ประการใด

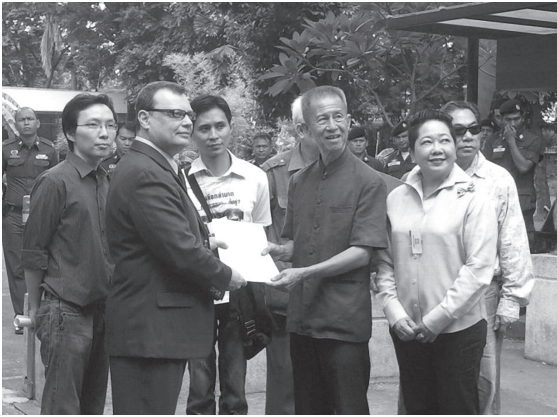
การที่ยูเนสโกและคณะกรรมการมรดกโลกเพิกเฉยต่อการเรียกร้องของประชาชนชาวไทย เช่นนี้ ถือว่ายูเนสโกและคณะกรรมการมรดกโลกมีเจตนาเป็นผู้ทำลายสันติภาพระหว่างไทย – กัมพูชา และจะทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนชาวไทยอีกจำนวนมากอย่างร้ายมนุษยธรรม และยังถือว่ายูเนสโกและคณะกรรมการมรดกโลกเป็นผู้สนับสนุนให้มีการละเมิดอธิปไตยของประเทศไทยอย่างรุนแรงอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวประชาชนชาวไทยจึงมาชุมนุมอยู่ที่หน้าสำนักงานยูเนสโกประจำประเทศไทย เพื่อแสดงความไม่พอใจและแสดงเจตนารมณ์ต่อสำนักงานใหญ่ยูเนสโก กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส และคณะกรรมการมรดกโลกให้ทราบว่า หากคณะกรรมการมรดกโลกยังคงดำเนินการอนุมัติแผนบริหารจัดการมรดกโลกปราสาทพระวิหารซึ่งได้รุกรานดินแดนและอธิปไตยของประเทศไทยอย่างไม่ถูกต้อง เช่นนี้ต่อไป ประชาชนชาวไทยย่อมถือว่ายูเนสโกและคณะกรรมการมรดกโลกประกาศเป็นศัตรูกับประชาชนชาวไทยทั้งประเทศไทยโดยทันที

จึงเรียนมาเพื่อขอให้ท่านได้ส่งหนังสือนี้แจ้งต่อสำนักงานใหญ่ยูเนสโก กรุงปารีส และคณะกรรมการมรดกโลกเพื่อให้ทราบถึงเจตนารมณ์ของประชาชนชาวไทยครั้งนี้เพื่อหยุดยั้งการพิจารณาแผนบริหารจัดการมรดกโลก และถอนปราสาทพระวิหารออกจากบัญชีทะเบียนมรดกโลกโดยทันที

ขอแสดงความนับถือ
พลตรี
(จำลอง ศรีเมือง)

คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

● ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊ก kittinun nakthon และ Ying Pad

คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย มีมติส่งอาจารย์ เทพมนตรี ลิ้มปะพยอม ไป สังเกตการณ์การประชุมที่ปารีส โดยอาศัยเงินที่ ประชาชนร่วมบริจาค “ปกป้องแผ่นดิน” เป็น ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง เพื่อกระตุ้นให้ คุณสุวิทย์ คุณกิติ “ถอน” ไม่ใช่ “เลื่อน”

เวลาห้าทุ่มสี่สิบนาที (เวลาในประเทศไทย) ของวันที่ ๒๕ มิถุนายน คุณสุวิทย์ หัวหน้าคณะ ผู้แทนไทย ได้ประกาศที่กรุงปารีสว่า

ประเทศไทยขอถอนตัวจากภาคีสมรคโลก ซึ่งก่อนหน้านี้ ๑ ชั่วโมง นายก ๑ อภิลิทธิ์ให้ ล้มลาขณ์ทำนองว่า ไทยขอให้เลื่อนการประชุม ออกไป จะให้ลงนามตกลงอะไรก็ยอม เพื่อแลก กับการขอเลื่อน นายก ๑ อภิลิทธิ์หน้าแตก อีกครั้ง

ถ้าประชาชนไม่ออกมาคัดค้าน ออกมากอดตัน รัฐบาล เพื่อปกป้องแผ่นดิน ไม่ออกมาปักหลัก พักค้างติดทำเนียบเกือบครึ่งปี ผลจะออกมา เช่นนี้หรือ **ประเทศรอดเพราะพลังประชาชน** แท้ ๆ

ไม่ใช่เป็นการอวดตัว อวดตน อวดหมู่คณะ

● ๑๓ มิ.ย.ชุมนุมหน้ายูเนสโก คนไปร่วมชุมนุมเป็นหมื่น ๆ แต่ไม่มีอะไรคืบหน้า ๒๑ มิ.ย. ชุมนุมอีก คนไปชุมนุมมากมาย เหมือนเดิม ยื่นหนังสือกดดันอีก ให้ถอนปราสาทพระวิหาร ออกจากทะเบียนมรดกโลก

ผมร่วมกับประชาชน คัดค้าน ต่อต้าน เพื่อสังคม ประเทศชาติมา สำเร็จทุกครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๙ ซึ่งใหญ่ที่สุดสำคัญที่สุด

ครั้งที่ ๑ ต่อต้านกฎหมายทำแท้งเสรี ปี ๒๕๒๔ **ครั้งที่ ๒** คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่จะแก้ไข เป็นเผด็จการยิ่งขึ้น ปี ๒๕๒๖ **ครั้งที่ ๓** หยุดยั้ง การสืบทอดอำนาจเผด็จการ เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ **ครั้งที่ ๔** ต่อต้านการขายหุ้นบางจากให้ ต่างชาติ ปี ๒๕๔๒ **ครั้งที่ ๕** คัดค้านไม่ให้เบียร์ เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ปี ๒๕๔๙ **ครั้งที่ ๖, ๗, ๘** กอดตันให้นายก ๑ ทักษิณ, นายก ๑ สมัคร, นายก ๑ สมชาย ออกจากตำแหน่ง ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ถึง ๒๕๕๑

การต่อสู้สำเร็จทุกครั้ง ๙ ครั้งที่ผ่านมาเหมือนกันหมด เมื่อเริ่มการต่อสู้มองไม่เห็นชัยชนะ แต่ประชาชนที่ร่วมกันต่อสู้ มั่นใจว่า **สู้ดีกว่าไม่สู้** และแล้วก็จริง ผลออกมาชนะแบบปาฏิหาริย์

๙ ครั้ง สำหรับคนชราอย่างผม คงมากพอ คงไม่มีเวร ไม่มีกรรมต้องมีครั้ง ๑๐, ๑๑, ๑๒ **๗**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจััยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อาริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อาริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลुकุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐัม”**นั้น ยิ่งบรรลुकุณ**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อาริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของ**สังฆธรรม** ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมูกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुकุณจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुकุณยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามความจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลुकุณถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อัตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง**“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”** ซึ่งเป็น

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโตน”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยัญญู”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”เห็น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้อยู่ถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึบมาทิวฎีว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลลุดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆมาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผลปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

การเห็น ขั้นที่เห็น“โดยความเป็นทุกข์”นั้น ก็เป็น**การพิจารณาเห็นอาการที่เป็นทุกข์ของ“ความรู้สึกหรืออารมณ์”** คือ“เห็น”จิต-เจตสิก-รูป เห็น“สังขารจิต”ที่มันปรุงแต่งกันอยู่ เป็นอารมณ์สุข(สุขเวทนา)-อารมณ์

ทุกข์(ทุกข์เวทนา) หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์(อทุกข์ขมสุข, อุเบกขา) ซึ่งเป็นการเห็น“เวทนาในเวทนา”

ผู้ได้“เห็น”(ปัสสติซึ่งเป็นวิปัสสนาญาณ)สภาวะจริงของอารมณ์ทุกข์หรือของความรู้สึกทุกข์“นี้แหละคือ“สังขารจิตที่เป็นทุกข์” ซึ่งเป็นการ“เห็น”อารมณ์ทุกข์หรือเห็นความรู้สึกทุกข์ ที่เป็นจิต-เจตสิกแสดงอาการอยู่จริงโทหน้ที่ขณะนี้แหละ อันเป็นการ“พ้นอวิชชา”ข้อแรกของปฏิจลสุปปบาท(เพราะอวิชชาเป็นปัจจัยจึงมีสังขาร)

การเห็นได้งๆด้วยตาทิพย์(ปัสสติขั้นวิปัสสนาญาณ) ดังนั้นเองคือ การเห็น“อริยสัจ ๔” ข้อที่ ๑ แท้ๆ เป็น“ปริณญา” คือ“ตีรณปริณญา”ซึ่งสูงกว่า“ญาตปริณญา”

ขั้นตอนต่อไปเมื่อได้พิจารณา“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ลึกซึ่งเข้าไปอีกจึงจะเห็นว่า “อารมณ์ทุกข์”นี้มันมาจาก“ตัณหา”เป็น“เหตุ”(ทุกข์สมุทัยอริยสัจ)

ตอนนี้แค่เห็นอารมณ์สุข(สุขเวทนา)-อารมณ์ทุกข์(ทุกข์เวทนา) หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ทั้งหลาย แม้จะเห็นว่ามันไม่เที่ยง มันไม่เท่าเดิม มันก็มีอาการมาก-อาการน้อย หรือมีอยู่แล้วก็จางหายไป ไม่ได้มีอาการนั้นอยู่ในจิตเราตลอดกาลนาน มันตั้งอยู่ไม่ได้ ไม่คงทน ที่สุดมันก็หายไปจนได้ ไม่ได้มีเหลืออยู่ในจิต จิตก็ไปรู้สึกอารมณ์อื่น ไปรู้สึกกับอย่างอื่นเรื่อยไป

ซึ่งเป็น“ความไม่เที่ยง-ไม่คงที่-ไม่แน่นอน-ไม่คงทน” มันจึงเป็นการเห็น“อนิจจัง”แท้ๆขั้นอภิธรรมปรมัตถธรรมที่เห็นความไม่เที่ยงของนามรูปของจิต-เจตสิกทีเดียว

ไม่ใช่แค่เห็นความไม่เที่ยงของวัตถุหรือมหาภูตรูป ดังนั้น จึงได้แค่ขั้น“พินิจจาทิฏฐิ”ที่เป็นอภิธรรม-ปรมัตถธรรม แต่ยังไม่ถึงขั้นเข้าข่าย“พ้นสักกายทิฏฐิ”

เพราะผู้จะ“พ้นสักกายทิฏฐิ”นั้นต้องมี“อวิปัญญาลิขิตา”เจริญสูงถึงขั้นเข้าข่ายรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สักกายะ”(ตัวตนของจิต-เจตสิก)ชนิดสัมผัส“รู้เห็น‘ของจริง’(ภาวะ)ที่เป็นนามธรรมอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ”(ชานโต ปัสสโต วิหระติ) จึงชื่อว่า พินิจจาทิฏฐิ เพราะมีญาณแค่“เห็น”สักกายะ(ตัวตนของจิต-เจตสิกเท่านั้น แต่ยังไม่เห็นตัวตนเฉพาะของกิเลส : กิเลส คือ อกุศลจิต) จึงยัง“กำจัดสักกายะที่เป็นเหตุแห่งทุกข์”(สมุทัยอริยสัจ)ให้ลดลง..ไม่ได้”

จึงจะต้อง“ธรรมวิจยที่เป็นปรมัตถธรรม”(ธัมมวิจย

สัมโพชฌงค์) คือ วิจย ภายใต้วาทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม กระทั่งเกิด“ตีรณปริณญา”(ความรู้ในการพิจารณาไตร่ตรองตัดสินธรรมะต่างๆ) ด้วยการสัมผัสสภาวะทั้งหลายนั้นจน“รู้-เห็น”(ชานาติ ปัสสติ)“เหตุ”ที่ทำให้เกิดทุกข์อริยสัจ(ทุกข์สมุทัยอริยสัจ)

และถึงขั้น“เห็น”ตัวตนของกิเลส คือ เห็นภาวะของจิต(ตอนนี้เขาเรียกว่าเจตสิก)เพราะมันเป็นอาการของจิตอีกทีในภาษาไทยเรียกว่า“อาการอยากหรือต้องการ” นั่นแหละภาษาทางธรรมเรียกว่า“ตัณหา” อาการที่ว่านี้เป็นอย่างไร ผู้ปฏิบัติต้องศึกษาฝึกฝนจนกระทั่ง“อวิปัญญาลิขิตา”มีประสิทธิภาพสามารถสัมผัส“จิตในจิต”ของตน“เห็น”(ปัสสติ)อาการจริงที่มันเป็น“อาการอยากในจิตตนเอง”ได้

เรียกว่า มี“ตาทิพย์”หรือมี“วิปัสสนาญาณ” เห็น“ตัวตนของเหตุแห่งทุกข์” ซึ่งก็คือ อาการอยาก ขั้นปรมัตถธรรม อภิธรรม เห็น“เหตุแห่งทุกข์”แล้ว เห็น“สักกายะ”ที่เป็นอริยสัจ ๔ ข้อที่ ๒ เป็นการ“พ้นสักกายทิฏฐิ”สูงขึ้นไปอีกขั้น จากแค่“รู้-เห็น”จิต เจตสิกขั้นต้น หรือเห็น“ตัวตนของจิต” สูงขึ้นเห็น“ตัวตนของจิตในจิต”ลึกเข้าไปเห็น“ตัวตนของตัณหา” ซึ่งเป็น“เหตุแห่งทุกข์และสุข”นั่นเอง “ทุกข์และสุข”ที่เป็นโลกียรสนี้เป็นสิ่งที่เกิดจาก“ตัณหา”ตัวเดียวกัน

ถ้าพอใจใน“ตัณหา”ก็สุข ถ้าไม่พอใจใน“ตัณหา”ก็ทุกข์ สุขกับทุกข์จึงคืออารมณ์ที่เกิดจาก“เหตุ”ตัวเดียวกันแท้ๆ “ตัณหา”นี่เองเป็น“ต้นเหตุแห่งทุกข์กับสุข”

สุขกับทุกข์ดังกล่าวนี้ คือ โลกียารมณ์ เป็นอารมณ์ที่ไม่จริง เป็นของเท็จ(อลิยะ) เป็น“สุขัลลิกะ,สุขเท็จ”โลกุตระ คือ โลกที่หมดโลกียารมณ์ หมดสุขทุกข์แบบที่ชาวโลกปลุ่ชชช หรือชาวโลกีย์มีกันเป็นกันอยู่

เมื่อรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตนของสมุทัย-เหตุแห่งทุกข์”สุขแบบโลกีย์”แล้ว ต่อจากนั้นก็“กำจัด(ปะหาน)ตัวตนของเหตุ”ด้วยสมถวิธิและวิปัสสนวิธิ จนเกิดปะทานปริณญา(ความรู้แจ้งเห็นจริงในการกำจัดกิเลสนั้นๆด้วยไตรสิกขา) โดยอวิปัญญาลิขิตา เจริญขึ้นสู่ความรู้ขั้นเกิดผลสำเร็จ คือ ภาวนามยปัญญา เป็นการบรรลุอริยสัจ ๔

นั่นก็คือ จะ“ตามเห็น”(อนุปัสสี)กิเลสมันลดละจางคลายลงๆ(วิราคานุปัสสี ที่สูงขึ้นมาจากอนิจจานุปัสสี)จนถึง

ขั้น“ตามเห็นความดับของกิเลส”(นิโรธานุปัสสี) แล้วก็ต้อง“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”หรือ“สังวรปธาน-ปหานปธาน-ภาวนापธาน-อนุรักษนาปธาน” ซึ่งเป็น“สังขญาณ-กิจจญาณ”จนเกิด“กตญาณ” กระทั่งมันใจในความเป็น“นิจจัง-ธูวัง-สัสสัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง” ได้อย่างสนิทสัมพันธ์นิรันดร

เราต้อง“เห็น”กิเลสมัน“ไม่เที่ยง”เพราะเราทำให้มันลดละจางคลายลง กระทั่ง“ดับ”มัน ได้ด้วยสามารถ ซึ่งต่างจาก“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง) ชนิดที่ กิเลสมันไม่อยู่ตามเดิม ไม่คงที่อยู่เท่าเดิม มันเปลี่ยนแปลงไป เพราะกิเลสอันขึ้นๆ(ปุถุ) กิเลสโตขึ้นๆ(ปุถุ) กิเลสหนาขึ้นๆ(ปุถุ) จึงชื่อว่า มีญาณปัญญาตามเห็นความไม่เที่ยง (อนิจจานุปัสสี) ที่เกิดอยู่กับ“ความรู้สึก”(เวทนาในขั้นต้น และเกิดอยู่กับ“กิเลส”ในขั้นต่อมาว่า มันไม่เที่ยง ถึงขั้นนี้“อริยญาณสิกขา”เจริญขึ้นตามเห็น(อนุปัสสี) “ความไม่เที่ยง”ชนิดที่เราทำให้กิเลสลดละจางคลายลง อยู่หลังๆนี้ เรียกในภาษาวิชาการ ว่า“อนิจจานุปัสสี” (ที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงการเกิดอริยญาณสิกขาขั้นนี้ไว้ให้ศึกษาใน“อานาปานสติสูตร” ตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๙ นั้นแหละ)

“วิปัสสนาญาณ”ขั้นต่อไปนั้น จะเป็นขั้นรู้แจ้งเห็นจริง“โดยความเป็นทุกข” (ทุกขโต) จึงจะเจริญขึ้นเป็นขั้น“พันสักกยทัญญู” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สักกายทัญญูสูตร”(ตปฎ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) ซึ่งก็คือ การปฏิบัติต่อไปจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปรมาตถธรรมขั้นเห็นไตรลักษณ์ ขั้นที่ ๒ ที่เป็นภาวะปรากฏจริง นั่นคือ“โดยความเป็นทุกข” (ทุกขโต) ชนิด สัมผัส“ความเป็นทุกข”จริงนั้นอยู่หลังๆ ในขณะปัจจุบันนั้นทีเดียว

นั่นก็คือ สภาพ“การเห็นทุกข” ซึ่งเป็นการเห็น (เป็นความเจริญของอริยญาณสิกขา)โดยสัมผัสความเป็นทุกข นั้นอยู่ไหนที่ที่เกิดจริงเป็นจริงอยู่ในจิตขณะนั้น

นี่คือ การเห็น“ทุกขอริยสัง”ด้วยปรมัตถธรรมแท้ๆ เป็นความสำเร็จขั้นต้นของผู้ปฏิบัติธรรมที่สามารถบรรลุธรรมระดับที่ ๑ ของ“อริยสัง ๔” คือ “การเห็นทุกขอริยสัง” ที่เป็นประจักษ์สิทธิ์อยู่ใต้ง่าหลังๆ

การเห็น(ปัสสตี)ด้วย“ญาณ”นี้เกิดจากการปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อธิปัตทา ๔” โดยมี

อายตนะ ๖ มีผัสสะ ๖ อยู่ในปัจจุบันขณะนั้น

และเมื่อพิจารณา“เวทนาในเวทนา”จนอริยญาณสิกขาเจริญ“ปัจจัยปริคคญาณ”(ญาณที่แยกเห็นปัจจัย) จึงเห็น(ปัสสตี)“ภาวะทุกข” ที่เกิดปรากฏอยู่จริงในจิต เป็นความรู้สึกของจิตเรียกในภาษาวิชาการทางธรรมว่า“ทุกขเวทนา”ให้เราสัมผัสเห็น (ปัสสตี) ของจริงอยู่จริงในไหนที่ การบรรลุธรรมขั้นนี้ มีใช้การรู้แค่การขบคิด หรือ มีใช้แค่การระลึกรู้เอาจาก“ความรู้สึก” ซึ่งนั่นยังไม่ใช่ “การเห็น”จากสิ่งที่จะเห็นโดยตรง นั่น..มันเป็นเพียงแค่“การระลึกรู้”เอาได้จาก“ความจำ”(สัญญา)เท่านั้น

แต่มันมันเจริญมาถึงขั้น“สามารถเห็นจากสัมผัส” โดยเฉพาะ“เห็น” (ปัสสตี)นามธรรมถึงขั้น“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต”ทีเดียว ขั้นนี้มันขั้น“ได้สัมผัสสภาวะนั้นๆ”อยู่ไหนที่หลังๆเป็นปัจจุบันขณะ

การบรรลุธรรมขณะนี้ คือ การสัมผัส“ความรู้สึก” (เวทนา)ที่เป็นสภาพจริงกำลังเกิดอยู่ให้เราสัมผัสรู้ใต้ง่า

มีใช้พิจารณาแล้วเกิดความรู้ที่เข้าใจได้เยี่ยมยอด เท่านั้น แต่ขั้นนี้คือ การพิจารณาจากภาวะที่“เห็น” (ปัสสตี)มีปรากฏอยู่จริงอย่างประจักษ์สิทธิ์ เห็นเวทนาเกิด“ทุกข”อยู่หลังๆ

อันเกิดจากการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งประกอบด้วยสติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อธิปัตทา ๔ เป็นต้น กระทั่งสามารถ“พิจารณาเวทนาในเวทนา”จนเห็น“ทุกขเวทนา”เกิดภาวะนั้นอยู่อย่างแท้จริงเป็นของจริง นั่นคือ เห็น“จิต-เจตสิก-รูป”(ปรมาตถธรรม)ซึ่งขณะ นี้ยังไม่ถึงขั้นเห็น“นิพพาน” เพิ่งแค่ขั้นเห็น“ทุกขอริยสัง” ข้อที่ ๑ เท่านั้น ต้องปฏิบัติตามหลักพุทธธรรมต่อไป จนกว่าจะสามารถพิจารณาเห็น“สมุทัยอริยสัง” หรือเห็นเหตุที่ทำให้เกิดทุกข

นั่นก็คือ จะต้องเห็น(ปัสสตี)“อาการของตัณหา” [การเห็น“นามธรรมหรือนามรูป”ต้องเห็นอาการของมัน แล้วจึงจะเห็นความแตกต่าง(สังคะ) ซึ่งมีเครื่องหมาย(นิมิต)ให้เรารู้ได้จาก “ความรู้ที่ได้รับคำอธิบายมา”(อุเทศ) ซึ่งเมื่อพิจารณา“เวทนา”เข้าไป“ในเวทนา”นั้นมันมี“ตัณหา”เป็นปัจจัย ตามหลักธรรมสำคัญของพระพุทธเจ้า คือ ปฏิจจสมุปปาต

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทนำ

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) วันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ นับเป็นการเลือกตั้ง ส.ส. ครั้งแรกภายหลังจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๕๔ โดย กำหนดให้มี ส.ส. มีจำนวน ๕๐๐ คน มาจากการเลือกตั้ง ๒ แบบ ได้แก่ ส.ส.แบบแบ่งเขต จำนวน ๓๗๕ คน และ ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อ จำนวน ๑๒๕ คน

อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันดีว่า ไม่ว่าจะเลือกตั้งกี่ครั้ง ได้รัฐบาลกี่ชุด ก็ดูเหมือนว่าเป็นเพียงการผลัดกันมากอบโกยโกงกินเท่านั้นเอง และทวีเล่ห์เหลี่ยมโกงกินแพรวพราวขึ้นเรื่อย ๆ เพราะทุกครั้งที่มีการเลือกตั้งแม้จะมีกฎหมาย-กฎเกณฑ์ กติกา ในการเลือกตั้ง แต่กลไกในการบังคับใช้กฎหมายไม่เคยมีประสิทธิภาพ จนประชาชนเหนื่อยหน่ายใจเมื่อนักการเมือง-พรรคการเมืองละเมิดกฎหมาย เช่น ชื้อสิทธิ์ขายเสียงอย่างหน้าตาเฉย ฆ่าหัวคะแนนอย่างออกอจ เรียกเก็บเงินใต้โต๊ะ ฯลฯ

ในการเลือกตั้งครั้งนี้ มีผู้เสนอทางเลือกใหม่ คือ “โหวตโน” (VOTE NO) เพื่อปฏิรูปการเมือง เปลี่ยนแปลงประเทศ หลังจากที่บอบช้ำกับทางสายเก่ามาเกือบ ๘๐ ปีแล้ว

สี่ สันชีวิตจึงขอเสนอทัศนคติโหวตโนในหลายแง่มุม จากนักวิชาการผู้รู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการเลือกตั้งครั้งประวัติศาสตร์ของประเทศไทยในคราวนี้

♥♥
ผู้เลือกตั้งที่ตื่นรู้
ย่อมไม่ร่วมอยู่ในกระบวนการ
สร้างบาปกรรมแก่ประเทศ
พวกเขาจึงไปใช้สิทธิ
ลงคะแนน ในช่อง
ไม่ประสงค์จะลงคะแนน
เพื่อสร้างการเมืองแบบใหม่
และการเลือกตั้งแบบใหม่
ที่เปิดพื้นที่ให้แก่ประเด็น
ทางคุณธรรมและจริยธรรม
ทางการเมือง
♥♥

พิชาย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต

ส่วนหนึ่งจาก “การเลือกตั้ง เทศกาลแห่งการทำบาป”

โดย...พิชาย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต

(โดย ASTV ผู้จัดการรายวัน ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔)

การหาเสียงสะท้อนวิถีคิดของนักการเมือง

วิธีการการหาเสียงของนักการเมืองไทยเกือบทั้งหมดสะท้อนวิถีคิดของพวกเขา เกี่ยวกับผู้เลือกตั้งและสังคมไทย พวกเขาคิดว่าผู้เลือกตั้งไทยส่วนใหญ่เป็นผู้คนที่มีความโลภเป็นที่ตั้ง และมีเหตุผลหลักในการตัดสินใจเลือกตั้งโดยยึดผลประโยชน์ของตนเองเป็นศูนย์กลาง รวมทั้งตัดสินใจกระทำการใด ๆ เป็นไปเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ และหลีกเลี่ยง จากผลกระทบทางลบที่ตามมา

ด้วยการที่นักการเมืองคิดว่าผู้เลือกตั้งมีเหตุผลเชิงจริยธรรมแบบเด็กอนุบาล พวกเขาจึงเสนอผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่ผู้เลือกตั้ง ผลประโยชน์ทางตรงที่เห็นได้ชัดคือการซื้อเสียง หรือการให้เงินเพื่อแลกกับคะแนนเสียง และ

แน่นอนว่าพวกนักการเมืองบางคนในบางพื้นที่ก็ยังมีกลไกในการควบคุมผู้เลือกตั้ง หากผู้เลือกตั้งคนใดรับเงินแล้วไม่ลงคะแนนให้ก็จะได้รับการตอบโต้บางอย่างใดอย่างหนึ่งจากหัวคะแนนหรือผู้สมัคร กลไกเหล่านี้จึงทำให้ผู้เลือกตั้งต้องเชื่อฟังคำสั่ง และไม่กล้าบิดพลิ้วนักการเมือง

ข้อเสียทางตรงและทางอ้อม

ผลประโยชน์ทางอ้อมเป็นการเสนอในลักษณะนโยบายประชานิยม ซึ่งเป็นการซื้อเสียงโดยสัญญาว่าจะให้สิ่งตอบแทน หากได้เป็นรัฐบาล แต่การซื้อเสียงโดยนโยบายประชานิยมแตกต่างจากการซื้อเสียงทางตรง คือ ขณะที่การซื้อเสียงทางตรงเป็นเงินที่นักการเมืองใช้เงินของตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่ได้มาจากทุจริต ส่วนนโยบายประชานิ-

● ภาพ โฟสต์ทูเดย์

นิยมเป็นการซื้อเสียงด้วยเงินงบประมาณแผ่นดินซื้อด้วยภาษีของคนทั้งประเทศ และเป็นการซื้อโดยสร้างภาระหนี้ให้แก่คนทั้งประเทศเพื่อให้คนบางกลุ่มได้รับประโยชน์

สิ่งที่เป็นเรื่องตลกแต่เข้าใจไม่ออกคือ มีนักวิชาการบางกลุ่มพยายามใช้ตรรกะและเหตุผลที่ดูเหมือนเป็นวิชาการเพื่ออธิบายในลักษณะที่สร้างความชอบธรรมให้แก่การซื้อเสียงทั้งสองรูปแบบ โดยในการซื้อเสียงทางตรงอ้างว่าเป็นความจำเป็นและเป็นวัฒนธรรมของชาวบ้านที่ต้องขายเสียง เพราะชาวบ้านอยู่ภายใต้บริบทของสังคมแบบอุปถัมภ์ ไม่สามารถปฏิเสธการถูกซื้อได้ ส่วนใครที่ไม่เห็นด้วยกับการซื้อเสียงนักวิชาการเหล่านั้นก็วิจารณ์ว่าเป็นการดูถูกชาวบ้าน

ประชานิยม : นโยบายทำให้คนลดการพึ่งตน

ส่วนนโยบายประชานิยมก็เช่นเดียวกันได้มีนักวิชาการบางกลุ่ม อธิบายเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับนโยบายเหล่านี้โดยเรียกว่าเป็น “ประชาธิปไตยกินได้” ทั้งที่นโยบายประชานิยมเป็นนโยบายที่กัดกร่อนจิตวิญญาณของผู้คนให้อ่อนแอและลดการพึ่งตนเองลง ตลอดจนถึงกัดกร่อนความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและการคลังของประเทศในระยะยาว ดังตัวอย่างที่เคยเกิดขึ้นในประเทศละตินอเมริกา ซึ่งทำให้ประเทศเหล่านั้น

ล้มละลาย สังคมแตกสลายและเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง

นักการเมืองน้ำเน่าทั้งหลายเมื่อได้รับการให้ท้ายโดยนักวิชาการบางกลุ่ม ก็มีความขยันในการกระทำของตนเองมากขึ้น จึงพยายามทุ่มทุนในการซื้อขายเสียงทั้งทางตรงและทางอ้อมมากขึ้นเพื่อให้พรรคตนเองได้รับเสียงส่วนใหญ่ และเมื่อได้รับเสียงส่วนใหญ่ไม่ว่าจะได้มาอย่างไรพวกเขาก็จะอ้างว่ามีความชอบธรรม และทีกักเอาเองว่าเสียงส่วนใหญ่คือความถูกต้อง

นักการเมืองน้ำเน่ากับบกละครน้ำเน่า

นอกจากการซื้อขายเสียงทั้งทางตรงและทางอ้อมแล้ว นักการเมืองน้ำเน่าได้แสดงวิธีคิดที่ดูกลลตปัญญาของผู้เลือกตั้งเด่นชัดยิ่งขึ้นเมื่อพวกเขาหาเสียงโดยสร้างบทธละคร พวกนักการเมืองเหล่านั้นคงวิเคราะห์ว่าผู้เลือกตั้งไทยส่วนใหญ่ชอบละครน้ำเน่า ชอบเรื่องราวที่ตื่นเต้นหวือหวาโดยไม่สนใจเนื้อหา พวกเขาหาเสียงโดยการปั้นพระเอก และนางเอกทางการเมืองขึ้นมา เขียนบทให้ตัวเอกเดินตามและสร้างเหตุการณ์จนเป็นข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกวัน

ภาพลักษณ์ที่พวกเขาใช้คือ ความสวย ความหล่อ เป็นสิ่งดึงดูดใจ จากนั้นใช้กิจกรรมในลักษณะที่ดูดีดีเป็นชาวบ้านเพื่อสร้างความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันกับชาวบ้าน ใช้อุปสรรคเป็นตัวเรียกความสงสาร เช่น ถูกขัดขวางการหาเสียง ถูกขวางด้วยไขไก่ ใช้การชี้แจงทันทีต่อผู้ไม่เห็นด้วยเพื่อเป็นการแสดงออกถึงความกล้าหาญ ใช้น้ำตาเรียกความเห็นอกเห็นใจ และใช้การพูดแบบสุภาพและกิริยาที่อ่อนน้อมเรียกความนิยม

การที่นักการเมืองหาเสียงโดยใช้แนวทางการสร้างภาพลักษณ์และเดินเรื่องแบบละคร ก็เพื่อที่จะปกปิดลักษณะอันเป็นแก่นแท้ที่ล้มเหลว

ของตนเอง เช่น บางคนเมื่อมีโอกาสและมีอำนาจกลับไม่กล้าใช้อำนาจในการจัดการและแก้ไขปัญหากลายเป็นบุคคลที่ดีแต่พูดหลักการลอย ๆ ไปวัน ๆ หนึ่งส่วนบางคนก็อาจมีสติปัญญาจำกัด ในการหาเสียงจึงพยายามพูดให้น้อยที่สุด ไม่แสดงวิสัยทัศน์ในการบริหารประเทศใด ๆ ออกมาให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณะ ด้วยเกรงว่าผู้คนจะทราบถึงระดับความรู้และปัญญาในการบริหารประเทศของตนเอง ได้แต่ยิ้มสวย ๆ ถ่ายรูปออกสื่ออย่างเดียว

สนามของการเลือกตั้งไทยจึงเป็นการเลือกตั้งที่จอมปลอม และหาจิตวิญญาณหรือการกระทำแห่งความเป็นประชาธิปไตยได้ยาก อันที่จริงเป็นการเลือกตั้งที่บั่นทอน กัดกร่อน และทำลายประชาธิปไตยเสียด้วยซ้ำ

ยิ่งกว่านั้นการเลือกตั้งที่ปกคลุมเป็นด้วยเงินตรา มายาของบพทละคร และนโยบายประชานิยม ยังเป็นการเลือกตั้งที่บ่อนทำลายไปถึงคุณธรรมในระดับพื้นฐานแห่งจิตของผู้คน เพราะเป็นการตอกย้ำความโลภ ความทุจริต การหลอกลวง การฉ้อฉล และความรุนแรงทั้งปวง

การเลือกตั้ง เทศกาลแห่งการกำบาป

เทศกาลแห่งการเลือกตั้งจึงเป็นเทศกาลที่คนจำนวนมากลงมือกระทำสร้างบาปกรรมให้แก่ตนเองและประเทศชาติ เป็นเทศกาลแห่งการโกหก หลอกลวง ทุจริตฉ้อฉล และเป็นเทศกาลแห่งความรื่นเริงของเหล่าปีศาจร้ายทั้งปวง

ผู้เลือกตั้งที่ตื่นรู้และเห็นถึงความจริงเกี่ยวกับการเลือกตั้งไทย ย่อมไม่ร่วมอยู่ในกระบวนการสร้างบาปกรรมแก่ประเทศ พวกเขาจึงตัดสินใจไปใช้สิทธิลงคะแนนในช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนน เพื่อสร้างการเมืองแบบใหม่และการเลือกตั้งแบบใหม่ที่เปิดพื้นที่ให้แก่ประเด็นทางคุณธรรมและจริยธรรมทางการเมือง ●

ดร.ปิติ ศรีแสงนาม

จาก “โหวตโน เพื่อพรรคประชาธิปัตย์”

โดย ดร.ปิติ ศรีแสงนาม

<http://mblog.manager.co.th/piti31/th-113668/>

ทำไมจึงโหวตโน

ผมเป็นคนหนึ่งซึ่งเคยชื่นชอบพรรคประชาธิปัตย์มาก ตั้งแต่มีสิทธิ์ในการเลือกตั้งเมื่ออายุ ๑๘ ปีจนถึงปัจจุบัน ผมไปเลือกตั้งทุกครั้ง และทุกครั้งผมเลือกพรรคประชาธิปัตย์ สมัยผมเรียนหนังสือผมเคยเดินตามคุณอาทิตย์ อุไรรัตน์ ในการออกหาเสียงบริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เพราะผมศรัทธาทั้งในตัว ดร.อาทิตย์ และพรรคประชาธิปัตย์

แต่เลือกตั้งครั้งนี้ หลังจากที่ผมโตขึ้น เรียนหนังสือมากขึ้น มีสติปัญญามากขึ้น ได้รับทราบข้อมูลจากหลาย ๆ ฝ่ายเพิ่มขึ้น รวมทั้งติดตามการทำงานของรัฐบาลที่ผ่านมา ผมมีแต่ความ

หนักใจที่จะออกไปกากบาทเลือกผู้สมัครและพรรคประชาธิปัตย์ในการเลือกตั้งที่กำลังจะถึงในครั้งนี้อะไรก็ตามแม้มุมมองของผมอาจจะไม่ถูกต้องเสมอไป แต่เมื่อพิจารณาใคร่ครวญคิดวิเคราะห์ดีแล้ว ผมได้คำตอบกับตัวเองครับว่าวันที่ ๓ กรกฎาคมนี้ ผมจะออกไปเลือกตั้งและผมจะกากบาทช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนนหรือ “โหวตโน” ที่ผมจะเลือกช่องนี้เพราะผมเลือกเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติ และเพื่อพรรคประชาธิปัตย์ครับ โดยผมมีเหตุผลดังต่อไปนี้

โหวตโนช่วยฟ่ายค่านในอนาคต

ข้อแรก ในฐานะที่ผมเป็นนักสังคมศาสตร์ระเบียบวิธีวิจัยอันหนึ่งซึ่งผมไม่เคยนิยมเลยคือการทำโพลล์ เพราะการทำโพลล์ ไม่ได้เป็นการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมโดยใช้หลักเหตุและผล ไม่ได้เป็นการศึกษาเชิงลึก แต่เป็นการแสดงความคิดเห็นล้วน ๆ ซ้ำร้ายบางครั้งผู้ที่ตอบคำถามจากการสำรวจโพลล์ยังไม่มี ความเข้าใจในเรื่องที่กำลังให้ข้อมูลอยู่เลยด้วยซ้ำ แต่สำหรับการเลือกตั้งของประเทศไทย ที่คนส่วนใหญ่ออกไปเลือกโดยอาศัยอารมณ์ความรู้สึก ความคิดเห็นล้วน ๆ เป็น **“ประชาธิปัตย์ ๔ วินาที”** โดยไม่ได้ทำการเปรียบเทียบวิเคราะห์นโยบายที่แต่ละพรรคนำเสนอทั้งในเรื่องผล ที่จะเกิดขึ้นและความเป็นไปได้ของการใช้นโยบายนั้น ๆ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ การทำโพลล์ก็จะกลายเป็นเครื่องมือวิจัยที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด และโพลล์ส่วนใหญ่ก็วิเคราะห์ว่า เพื่อไทยจะได้คะแนนเสียงส่วนมาก พรรคประชาธิปัตย์จะตามมาเป็นที่สอง และแม้จะเอาคะแนนที่คนเลือกโหวตโนมารวมกับคะแนนของคนที่เลือกประชาธิปัตย์ พรรคประชาธิปัตย์ก็ยังไม่พออยู่ดี ดังนั้น **“การโหวตโนจึงไม่ใช่การล้มเหลวเพื่อช่วยเหลือ”** อย่างแน่นอน

ทั้งนี้ที่ประชาธิปัตย์น่าจะแพ้การเลือกตั้งเพราะ

ประชาธิปัตย์ไม่มีคะแนนเสียงจัดตั้ง ไม่มีฐานสมาชิกพรรคที่ใหญ่ขนาดพรรคเพื่อไทย เพราะ ส.ส.ประชาธิปัตย์ดูแลฐานเสียงไม่ใกล้ชิดเหมือนเพื่อไทยที่เข้าพื้นที่ตลอด เพราะเมื่อประชาธิปัตย์เป็นรัฐบาล พรรคประชาธิปัตย์ไม่เคยจัดการขึ้นเด็ดขาดจนทำให้มวลชนเลื่อมใสขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมาก เพราะกระสุนที่ยิงออกไปไม่เหมือนกัน จะเพราะอะไรก็ตามประชาธิปัตย์ก็น่าจะแพ้การเลือกตั้ง ไม่สามารถจัดตั้งรัฐบาลได้อยู่ดี นอกจากโพลล์ที่สำรวจโดยมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แล้ว สถานทูต สำนักข่าวต่างประเทศ สถาบันการเงินระดับโลกก็ทำการสำรวจและวิเคราะห์ไปในทิศทางเช่นเดียวกันนี้ สังเกตได้จากการปรับลดการลงทุนในหลักทรัพย์ของไทย หรือการเทขายหุ้นโดยนักลงทุนต่างชาติในช่วงที่ผ่านมา ทั้งนี้เพราะหลาย ๆ สำนักวิเคราะห์ว่า เพื่อไทย ซึ่งมีกลุ่มแกนนำคนเลื่อมใสที่ทำลายเศรษฐกิจชาติเป็นผู้สมัครปาร์ตี้ลิสต์อันดับต้น ๆ จะได้เป็นรัฐบาล

ดังนั้นคะแนนเสียงโหวตโนจะกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญมากที่จะทำให้ฟ่ายค่านในชุดต่อไปซึ่งน่าจะนำโดยประชาธิปัตย์ได้ใช้ในการคานอำนาจกับรัฐบาลเพื่อไทย วันนี้พรรคประชาธิปัตย์อาจรังเกียจการโหวตโน แต่ผมเชื่อว่าเมื่อวันที่เขาเป็นฝ่ายค่าน คะแนนโหวตโนจะถูกนำมาอ้างถึงเมื่อมีการอธิบายไม่ไว้วางใจรัฐบาลเพื่อไทยซึ่งน่าจะทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องในอนาคตอันใกล้ ซึ่งผมเชื่อว่าเพื่อไทยทำอย่างแน่นอน อาทิ การนิรโทษกรรมให้กับนักโทษหนีคดีอาญาแผ่นดินหรือการคอร์รัปชันเชิงนโยบายที่น่าจะเกิดขึ้น ดังนั้นการโหวตโนจึงเท่ากับเป็นการตีดาวู้อให้กับประชาธิปัตย์ซึ่งน่าจะกลายเป็นฝ่ายค่านในอนาคต

เปิดโอกาสให้ประชาธิปัตย์ทบทวนตนเอง

ประเด็นที่สองประชาธิปัตย์เป็นพรรคที่มีความเป็นสถาบันสูง แม้ว่าปัจจุบันคุณอภิสิทธิ์ เวชชา

ชีวิต หัวหน้าพรรคจะเป็นคนดี มีความเหมาะสม แต่เลขาธิการพรรค และหลาย ๆ คนในพรรค อาจจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น ในบทความของคุณ อภิลิทธิ์ใน Facebook ที่พยายามสื่อว่า คุณ อภิลิทธิ์จะไม่ต่อรองหรือปรองดองความความไม่ติด กับคนที่ไม่ปฏิบัติตามกฎเหล็ก ๙ ข้อ ผมเชื่อว่า คุณอภิลิทธิ์เป็นอย่างนั้นจริง แต่คนอื่น ๆ ใน พรรคไม่แน่ ดังนั้นยิ่งการที่โหวตโนมีคะแนนเสียง มากเท่าใด และยิ่งพรรคแพ้เพื่อไทย ก็เท่ากับ เป็นการเปิดโอกาสให้พรรคประชาธิปไตยได้มี โอกาสกลับไปพิจารณาตนเอง จัดการล้างห้อง ถ้ายพชาติ ปรับปรุงโครงสร้างพรรคใหม่ เรียนรู้ จากความพ่ายแพ้ และกลายเป็นสถาบันทางการเมืองที่น่าเชื่อถือต่อไปในอนาคต

ประการที่สาม เพื่อไทยเตรียมแผนสำรองไว้ ใช้เป็นทางออกแล้ว เช่น เตรียมข้ออ้างในกรณีที่ไม่สามารถมี ส.ส.ได้เกินกว่ากึ่งหนึ่งคือ ๒๕๐ เสียง โดยจะอ้างได้ว่าสวนทางกับโพลล์ที่ตนเองทำ และที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากรัฐบาลประชาธิปไตย กลับแก้งั้น ดังนั้นเมื่อคิดในมุมมองเชิงกลยุทธ์ การโหวตโนก็อาจจะกลายเป็นข้ออ้างที่ประชาธิปไตยใช้ได้เช่นกันในกรณีที่แพ้การเลือกตั้ง โดยอ้างว่าที่แพ้ไม่ใช่แพ้เพราะกรรมการบริหารพรรค เติบโตผิด แต่แพ้เพราะโหวตโนมาแย่งคะแนนไป ซึ่งก็พอฟังได้ และทำให้คุณอภิลิทธิ์ยังสามารถ เป็นหัวหน้าพรรคต่อไปได้ ไม่จำเป็นต้องลาออก โดยความผิดที่พวกตนแพ้เลือกตั้งไปให้พวก พันธมิตร พร้อมกับบออย่างที่ผมกล่าวไปแล้วใน ประเด็นที่สองว่า คุณอภิลิทธิ์ก็สามารถใช้ความ พ่ายแพ้ในครั้งนี้เป็นข้ออ้างในการปฏิรูปพรรค ไป ได้ด้วยเช่นเดียวกัน และยิ่งเมื่อผมได้อ่าน Facebook ของคุณอภิลิทธิ์ตอนที่ ๑ เรื่อง การเมืองสลบชั่วคราว ผมยิ่งแน่ใจว่าคุณอภิลิทธิ์รับได้ ที่จะต้องเป็นผู้นำฝ่ายค้านอีกรอบเพื่อให้ บ้านเมืองเดินไปได้ แม้คนอื่น ๆ ในพรรคที่ ต้องการเป็นรัฐบาลเพื่อแสวงหาผลประโยชน์

เข้าตัวเอง แต่ผมเชื่อว่าคุณอภิลิทธิ์รับได้

โหวตโนจำนวนมากคือมิติใหม่ ของการเมืองไทย

ประเด็นที่ ๔ หลาย ๆ คนถามผมว่า แล้วยอม ได้หรือไม่กับการที่พรรคร่างทรงหรือตัวโคลนนิ่ง ของนักโทษชายทักษิณจะกลับมาครองบ้าน ครอบเมืองอีกครั้ง บ้านเมืองเราไม่ฉิบหายอีก รอบหรือ ผมคิดว่าเราต้องยอมรับผลการเลือกตั้ง ถ้าคนส่วนใหญ่จะเอาเพื่อไทย เพื่อไทยก็ต้องเป็น รัฐบาลครับ แต่การโหวตโนจำนวนมากจะเป็นมิติ ใหม่ของการเมืองไทย เป็นการประกาศในเวที โลกว่า สำหรับคนไทยแล้ว ถ้าตัวเลือกที่เสนอเข้า มาในการเลือกตั้งมีแต่ตัวเลือกที่ไม่ดี คนไทยก็มี ปัญญาพอที่จะไม่เลือก และจะทำให้นานาชาติ จับตามองการทำงานของรัฐบาลเพื่อไทยต่อไป อย่างใกล้ชิด การโกงจะทำได้ยากขึ้น และ ไม่สามารถออกมาอ้างได้ว่าผมทำได้เพราะ ประชาชนเลือกผมเข้ามาตั้งก็ล้านเสียง เพราะ เรามีคะแนนโหวตโนค้ำคอพวกเขาอยู่ ประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านที่ดีที่สุดในประเทศ ซึ่งตัวเขาเองก็ยอมรับ สังเกตได้จากป้ายหาเสียง ที่ประกาศว่าตนเองเป็นนักตรวจสอบมืออาชีพ ก็ จะทำหน้าที่ได้อย่างเต็มที่เพราะมีคะแนนโหวตโน สนับสนุนอยู่ดังที่กล่าวมา แล้วข้างต้น รวมทั้งโหวตโนจำนวนมากแสดงว่าการเมืองภาค ประชาชนโดยเฉพาะพันธมิตรกำลังจับตามอง การทำงานของรัฐบาลเพื่อไทยอยู่อย่างใกล้ชิด และพร้อมที่จะออกมาเคลื่อนไหวทันทีที่มีเรื่อง ไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น ดังนั้นโอกาสในการ สลับขั้วอีกครั้ง ย่อมเป็นไปได้และเป็นโอกาสของ ประชาธิปไตยอีกด้วย

ถ้าเกิดการสลบชั่วคราว โหวตโนคืออำนาจต่อรอง

ประเด็นที่ ๕ ถ้าการสลบชั่วคราวเกิดขึ้นในอนาคต ประชาธิปไตยก็กลับมาจัดตั้งรัฐบาลอีกครั้ง อาจ ด้วยอุบัติเหตุทางการเมือง หรืออาจเพราะ

รัฐบาลเพื่อไทยแพ้ยตนเองโดนจับได้เรื่องผิดกฎหมายเลือกตั้ง เรื่องขาดคุณสมบัติ หรือเรื่องการโกงกินคอร์รัปชัน คะแนนโหวตโนจำนวนมากจะทำให้รัฐบาลประชาธิปไตยใช้เป็นอำนาจต่อรองกับพรรคร่วมรัฐบาลขนาดเล็กและขนาดกลางอาทิชาติไทยพัฒนา ภูมิใจไทย ฯลฯ ได้ว่า คะแนนที่พรรคพวกคุณได้เข้ามายังไม่อาจชนะคะแนนโหวตโนได้เลย ดังนั้นถ้าเป็นรัฐบาลด้วยกันต้องปฏิบัติตามข้อตกลงต่าง ๆ อาทิ กฎเหล็กชุดต่อไปให้ได้ ดังนั้นอำนาจการต่อรองที่เพิ่มมากขึ้นเพราะคะแนนโหวตโนก็จะทำให้ภาวะจำยอมกลืนไม่เข้าคายไม่ออก จำต้องพ่ายเรือให้โจรนั่งเกิดขึ้นได้ยาก หรือไม่เกิดขึ้น เพราะไม่ต้องพึ่งพาพรรคร่วมรัฐบาลซึ่งมีอำนาจต่อรองสูงอย่างที่ผ่านมา

“โหวตโน” ด้วยความสบายใจ

และ ประเด็นสุดท้าย ซึ่งไม่ใช่การโหวตโนเพื่อประชาธิปไตย แต่ผมเคยเขียนไปแล้วในบทความครั้งก่อนหน้านี้นั้นคือ พระบรมราโชวาทของในหลวงที่ว่า “ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครที่จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อยจึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมความดี ให้คนดีปกครองบ้านเมือง และคุมคนไม่ดี ไม่ให้มีอำนาจไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้”

ในทัศนคติหรือในมุมมองของผม โหวตโน คือ การทำหน้าที่นี้ครับ !

ดังนั้นวันที่ ๓ กรกฎาคมนี้ผมจะออกจากบ้าน แต่เข้าไปใช้และรักษาสีทิวทางการเมืองโดยการเลือกตั้ง และจะกากบาทในช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนนหรือช่อง “โหวตโน” ด้วยความสบายใจครับ ●

ประสาธ มีแต้ม

จาก “หลังจาก Vote No แล้วทำอะไรต่อ ?”

โดย ประสาธ มีแต้ม

ผู้จัดการออนไลน์ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๔

ขอบคุณโหวตโน

แม้ผมไม่ได้มีส่วนในการร่วมคิดใดๆ กับการรณรงค์เรื่อง “โหวตโน” หรือไม่ประสงค์จะลงคะแนนให้ผู้ใด แต่ผมก็เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับการโหวตโน ขอขอบคุณผู้ริเริ่ม

ตลอด ๔๐ ปีที่ผมมีสิทธิ์เลือกตั้ง ผมก็แทบจะโหวตโนมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นการเลือก ส.ส., ส.จ., อบจ. ที่ผมจำได้คงไม่เกิน ๔ ครั้ง (จากทั้งหมดกว่า ๒๐ ครั้ง) ที่ผมตัดสินใจเลือก แต่คนที่ผมเลือกก็แทบจะไม่มีใครได้รับชัยชนะ

เหตุผลที่ต้องโหวตโน เพราะการเลือกตั้งเพียงอย่างเดียว ไม่ใช่ประชาธิปไตยครับ ผมเห็นดีเห็นงามกับระบอบประชาธิปไตย แต่

ระบอบประชาธิปไตย ไม่ใช่แค่การเลือกตั้ง

อย่าเพิ่งงุนงงครับ คล้าย ๆ กับประโยคในวิชาตรรกศาสตร์ที่ว่า “คนมีสองขา แต่สัตว์ที่มีสองขาไม่จำเป็นต้องเป็นคน” ฉะนั้นฉันนั้น หรือ “ประชาธิปไตยต้องมีการเลือกตั้ง แต่การเลือกตั้งไม่จำเป็นต้องเป็นประชาธิปไตยเสมอไป” อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ก็มาจากการเลือกตั้ง แต่เป็นเผด็จการด้วยระดับโลก

ถ้าอย่างนั้นแล้วอะไรล่ะที่เป็นองค์ประกอบสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็น ของกระบวนการที่เรียกว่าประชาธิปไตย? ผมขออ้างแนวคิดของคนที่สำคัญที่ผมเห็นพ้องด้วย แต่ก่อนจะไปถึงแนวคิดเกี่ยวกับประชาธิปไตยดังกล่าว ผมขอแนะนำแนวคิดที่ว่าด้วยการแก้ปัญหาคนจนของเขา

ท่านผู้นี้คือ อมรรตยะ เสน (Amartya Sen) ผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เขาเป็นชาวอินเดียโดยกำเนิด แต่ไปตั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา เขาเสนอวิธีการแก้ปัญหาคายากจน โดยเสนอว่า การมีรายได้เพิ่มเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของการแก้ปัญหาความยากจน ที่สำคัญกว่าคือ ทำอย่างไรจึงจะช่วยสร้างความสามารถให้แก่ผู้คนโดยตรง เพื่อให้เขามีเสรีภาพที่จะเลือกชีวิตที่เขาต้องการ

ท่านผู้อ่านคงสังเกตเห็นได้ว่า ข้อความที่ผมขีดเส้นใต้และทำตัวเอียงหนา มันช่างตรงกันข้ามกับสาระที่พรรคการเมืองกำลังหาเสียงกันอยู่

ปัญหาอยู่ที่ไหน ?

การขึ้นเงินเดือนไม่ใช่ทางออกของสังคม ปัญหามันอยู่ที่ความเหลื่อมล้ำความไม่เป็นธรรม และการขาดเสรีภาพในการกำหนดชีวิตของตนเองต่างหาก โครงการเมกะโปรเจกต์ของ

พ่อค้าชาติที่ไม่สนใจวิถีชีวิตของประชาชนต่างหากที่เป็นปัญหา เช่น โรงงานถลุงเหล็กที่ต้องนำเข้าวัตถุดิบแล้วส่งออกผลิตภัณฑ์ไปไหนก็ไม่รู้ แต่ทิ้งของเสียไว้ในบ้านเรา รวมถึงการแย่งแหล่งน้ำจืดไปจากเกษตรกรและใช้พลังงานที่เป็นมลพิษเช่นกัน

เห็นไหมครับว่า ในเรื่องการแก้ปัญหาความยากจน วิธีการมองปัญหาของนักปราชญ์ต่างกัน อย่างสิ้นเชิงกับวิธีการของนักการเมือง ที่คิดอะไรแบบ “ลวก ๆ” ที่สำคัญเมื่อได้รับเลือกไปแล้วก็ไม่ทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้เสียด้วยสิ

คราวนี้มาที่แนวคิดเรื่องประชาธิปไตยว่าคืออะไร **อมรรตยะ เสน** ได้ให้ความหมายว่า

คือกระบวนการที่มีการถกเถียงกันด้วยเหตุด้วยผล

คราวนี้ลองย้อนมาดูสิ่งที่เราเรียกว่าประชาธิปไตยในบ้านเราว่า **มีการถกเถียงกันด้วยเหตุด้วยผลไหม?** ค่อย ๆ ย้อนรอยถอยหลังไปตั้งแต่การประชุมในสภาฯ ไปจนถึงกระบวนการจัดตั้งพรรคการเมือง

ระบบภายใน

การอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี เขาดูฟังข้อเท็จจริงกันที่ไหนละ ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าโกงมากที่สุดมักจะได้คะแนนมากที่สุด สีปี่ในสภาฯ พวกเขาออกกฎหมายที่ประชาชนเรียกร้องต้องการ ลักก็ฉบบั กระบวนการในการตั้งพรรคการเมือง การบริหารภายในพรรค ได้ถูกนายทุนเป็นตัวกำหนด การคัดเลือกตัวผู้สมัคร ส.ส. ก็ใช้ระบบ “ทายาท” อย่างชัดเจน การหาเสียงก็ซื้อเอา

เมื่อกระบวนการประชาธิปไตยในบ้านเรามันผิดเพี้ยนถึงเพียงนี้ แล้วเรายังไม่รู้จักคิดเพื่อหาทางแก้ไขอะไรเลยหรือ ?

ถ้ากระบวนการประชาธิปไตยมันผิดเพี้ยน แต่ปัญหาของประเทศกลับลดน้อยลง เช่น ความเหลื่อมล้ำและความไม่เป็นธรรมลดลง คุณภาพชีวิตของคนดีขึ้น การคอร์รัปชันลดลง ก็ยังพอทนได้

แต่น้ำมันไม่ใช่ ซ้ำร้ายมันรุนแรงกว่าเดิม ในปี ๒๕๑๖ คนจบปริญญาตรีรับราชการได้เงินเดือน ๑,๓๔๐ บาท เงินจำนวนนี้ถ้านำไปซื้อทองคำจะได้เกือบ ๓ บาท หรือซื้อน้ำมันได้ ๗๐๐ ลิตร แต่ปัจจุบัน ระดับเดียวกันได้เดือนละ ๘,๐๐๐ บาท ซื้อทองคำได้ไม่ถึงสองสลึง หรือน้ำมันแค่ ๒๐๐ ลิตรแล้วจะไปหวังอะไรกับ ๑๕,๐๐๐ บาทในอนาคต

ก้าวต่อไปหลังจาก Vote No

คราวนี้มาถึงคำถามที่ว่า **หลังจาก Vote No แล้วทำอะไรต่อ ?**

ก่อนอื่น ต้องทำให้จำนวนผู้ **Vote No** มีจำนวนมากพอประมาณเสียก่อน เพื่อจะได้มีพลังเป็น **มวลวิกฤต** (critical mass) ให้คนเห็นจนเกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมได้ ผมเคยเปรียบเทียบมวลวิกฤตว่าเหมือนกับก้อนวัตถุหรือลูกธนูผ่านเข้าไปในน้ำผึ้งเหนียว ๆ ยิ่งผ่านไปมวลมันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย โมเมนตัมของมันก็จะเพิ่มขึ้น (แต่อย่าให้ความเร็วลดลงนะ) พลังงานของมันก็จะเพิ่มขึ้นด้วย กระแสไหลตโนก็เช่นเดียวกัน

แล้วจะทำอะไรกันต่อไป? คำตอบก็อยู่ที่สังคมต้องมาร่วมกันคิด ในที่นี้ผมขอเสนอสั้นๆ อาจจะเป็นความคิดที่ยังติดกรอบ แต่ผมเชื่อว่าถ้าสังคมร่วมกันคิดอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ความรู้ใหม่ก็คงจะผุดขึ้นมาเอง พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเราก็เป็นอย่างนี้

ผมขอเสนอว่า ควรแก้ไขรัฐธรรมนูญ (อยู่ในกรอบ!) ว่า **“ส.ส.ไม่จำเป็นต้องสังกัดพรรค”**

เรื่องนี้ดูกลับไปกลับมา เพราะในอดีตเราก็ไม่ได้บังคับ แต่นับจากปี ๒๕๔๐ เป็นต้นมา (ถ้าจำไม่ผิด) เราบังคับนักรัฐศาสตร์ท่านหนึ่งเคยกล่าวทางทีวีว่า ในโลกนี้ประเทศประชาธิปไตยมีเพียง ๒ ประเทศเท่านั้นที่บังคับว่า ส.ส. ต้องสังกัดพรรค ประเทศหนึ่งคือไทย อีกประเทศหนึ่งเป็นประเทศด้อยพัฒนาในแอฟริกา เสียตายผมจำชื่อไม่ได้

เหตุผลหรือครับ มี ๒ ข้อ ๒ ด้าน คือ ด้านหนึ่งก็เพราะพรรคการเมืองกลายเป็นแก๊งมาเฟียตามที่กล่าวมาแล้ว ด้านที่สอง เพราะเชื่อใน **“กฎของคนหยิบมือเดียว** (Law of the Few)” ดังที่ผมเคยกล่าวถึงในคอลัมน์นี้มาแล้ว

ส.ส. เยอรมนีท่านหนึ่ง (Dr. Hermann Scheer) ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่พรรครัฐบาล แต่สามารถรวมตัวกับเพื่อน ๆ อีก ๒-๓ คน ผลักดันกฎหมายที่มีคุณค่ามากทั้งต่อคนจนและสิ่งแวดล้อม จนประเทศต่าง ๆ กว่า ๔๐ ประเทศต้องไปทำตาม โลกในยุคการสื่อสารแบบใหม่จะเปิดโอกาสให้คนหยิบมือเดียวสามารถแสดงบทบาทของ ตนได้มากกว่าในอดีต สามารถสร้างมวลวิกฤตเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงได้

ในทางปฏิบัติ แนวคิดนี้ไม่มีปัญหาสำหรับ ส.ส.เขต

แต่ปัญหาอยู่ที่ระบบ **“บัญชีรายชื่อ”** (อย่าเรียกว่า Party’s list) ผมเห็นด้วยว่าเราควรมีส.ส. บัญชีรายชื่อ หรือ ส.ส. ระดับที่คนทั้งประเทศรู้จัก เพื่อให้ **“คนหยิบมือเดียว”** ได้ขับเคลื่อนสังคม แต่เราจะออกแบบการเลือกตั้งอย่างไรกับคนที่ไม่สังกัดพรรค

ผมคิดไม่ออกครับ แต่มั่นใจว่าท่านผู้อ่านคงช่วยกันคิดต่อไป ●

นโยบายประเภทประชานิยมคือ
 แข่งกันเสนอให้สวัสดิการต่าง ๆ
 แล้วก็แข่งกันลดภาษี
 ตามจริง ๆ จะเอาเงินที่ไหนมาจัดทำสวัสดิการ
 รัฐบาลก่อนหน้าก็กู้เงินต่างประเทศ
 และออกพันธบัตรเพื่อทำประชานิยม
 ที่ผ่านมาเรายังไม่ทราบตัวเลขที่ชัดเจนเลยว่า
 ประเทศไทยมีหนี้เท่าไร เมื่อใดจะใช้หนี้หมด
 หากปล่อยให้พวกคุณได้เข้ามาบริหารประเทศ
 แล้วทำตามที่ได้สัญญาไว้ทั้งหมดกับประชาชน
 ประเทศไทยล้มละลายแน่ !!!

ศ.ดร.นันทวัฒน์ บรมานันท์

ส่วนหนึ่งจาก “การทำเสียงเลือกตั้งที่ไร้สาระ”

ศ.ดร.นันทวัฒน์ บรมานันท์ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จาก <http://www.pub-law.net/> สำหรับวันจันทร์ที่ ๒๐
 มิถุนายน ถึงวันอาทิตย์ที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔

ความรู้สึกต่อแฟนป้ายหาเสียง

จากแผ่นป้ายหาเสียงเลือกตั้งที่เห็นอยู่บนถนนในกรุงเทพมหานครที่ผ่านตาผมไปนั้น ผมลองแยกออกดูพบว่ามียู ๓ กลุ่มคือ กลุ่มแรกเป็นแผ่นป้ายหาเสียงเลือกตั้งของพรรคการเมือง กลุ่มที่สองเป็นแผ่นป้ายหาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และกลุ่มที่สามเป็นของคนที่ออกมารณรงค์ไม่ให้เลือกใครเลย

ผมพิจารณาดูป้ายหาเสียงเลือกตั้งทั้งหมดแล้วมีข้อสังเกตอยู่ ๓ ประการด้วยกัน แต่ก่อนที่ จะไปถึงข้อสังเกตของผม เนื้อหาสาระที่ปรากฏอยู่บนแผ่นป้ายทั้งหลายสร้างความรู้สึกไม่ดีต่อผม เป็นอย่างมากเพราะแผ่นป้ายส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นของผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือของพรรคการเมือง ล้วนแล้วแต่เน้นเรื่องประชานิยมเป็นหลัก ส่วน

แผ่นป้ายที่สร้างสีสันในการการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครั้งนี้ก็คือ แผ่นป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดินที่ออกมารณรงค์ให้ “ไม่เลือกใคร” จริงอยู่แม้รูปภาพที่ปรากฏบนแผ่นป้ายจะดู “โหดร้าย” ไปบ้าง แต่เราคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ลึก ๆ แล้วในบางขณะเราก็มองและคิดแบบนั้น อยู่เหมือนกันไม่มากก็น้อย แผ่นป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดินจึงเป็นแผ่นป้ายที่มีความชัดเจนในตัวของตัวเอง โดยไม่ต้องมีการสรรหาถ้อยคำอะไรมา “ซื้อใจ” ประชาชน เพราะ “เห็นรูป” ก็ชัดเจนแล้วถึงพฤติกรรมที่ผ่าน ๆ มาของนักการเมืองบางคนครับ

ผมเห็นสิ่งที่บรรดานักการเมืองและพรรคการเมืองนำมาใช้ในการหาเสียงแล้วก็รู้สึกสมเพชและโกรธ ที่ต้องสมเพชก็เพราะแทบจะทุกเรื่อง

นำมาใช้ในการหาเสียงเป็นเรื่องที่ยัง**ไม่ได้มีการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ** แต่นึกอะไรได้ก็เอามาเขียนให้คนเห็น ยกตัวอย่าง สองเรื่องสุดท้ายคือ **ถมทะเลขึ้นออกไป ๑๐ กิโลเมตร กับหยุดไฟฟ้าปริมาณ ชูพลังงานทดแทน** ผมอยากถามเจ้าของความคิดพวกนี้ว่า จะมีวิธีการทำอย่างไร และในระหว่างทำหรือเมื่อทำไปแล้วจะกระทบกับอะไรบ้าง แค่นี้ก็ตอบไม่ได้แล้วครับ ส่วนนโยบายอื่น ๆ ที่เป็นประเภทประชานิยมคือ **แข่งกันเสนอให้สวัสดิการต่าง ๆ** แล้วก็**แข่งกันลดภาษี** ถ้ามจริง ๆ เกิดครับว่า จะเอาเงินที่ไหนมาจัดทำสวัสดิการที่นำเสนอมา รัฐบาลก่อนหน้า**ก็กู้เงินต่างประเทศ และออกพันธบัตรไปจำนวนมาก** เพื่อไปจัดทำประชานิยม แค่นี้ผ่านมาเรายังไม่ทราบตัวเลขที่ชัดเจนเลยว่า **ประเทศไทยเรามีหนี้อยู่เท่าไร และเมื่อใดจะใช้หนี้หมด** ถ้าหากปล่อยให้พวกคุณได้เข้ามาบริหารประเทศแล้วพวกคุณต้องทำตามที่ได้สัญญาไว้ทั้งหมดกับประชาชน

ประเทศไทยล้มละลายแน่ครับ !!!

๓ ก.ค. วันพิพากษานักการเมือง

ผมรู้สึกโกรธกับสิ่งที่ทั้งพรรคการเมืองและผู้สมัครรับเลือกตั้งนำมาเสนอทั้งหมดเพราะนี่คือการ**ดูถูกประชาชนอย่างร้ายแรง** สิ่งทีนำมาเสนอเป็นเพียงแค่ว่าความคิดที่คิดกันมาเพื่อให้ **“ชนะ”** การเลือกตั้งได้เพราะ **“มันใจ”** ว่า ประชาชน **“โง่”** พุดอะไรก็เชื่อหมด ประชาชน **“ละโมภ”** ต้องนำเอาสารพัดสิ่งมาล่อประชาชนเพื่อให้เลือกตนเองหรือพรรคการเมืองของตน นี่คือการดูถูกประชาชนอย่างร้ายแรงครับ

วันที่ ๓ กรกฎาคม จึงไม่น่าจะใช้วันเริ่มต้นของการปฏิรูปการเมืองตามที่หลาย ๆ คนกำลังพูด จึงไม่ใช่วันที่เราจะได้นักการเมืองดี ๆ เข้ามาสู่ระบบ จึงไม่ใช่วันสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

แต่ควรเป็น **“วันพิพากษา”** นักการเมืองที่หลอกลวงประชาชน นักการเมืองที่คิดว่าประชาชน

โง่ รวมทั้งผู้ที่อยากเป็นนักการเมืองทั้ง ๆ ที่ขาดความรู้และประสบการณ์ขั้นพื้นฐานของนักการเมือง คงต้องไปร่วมแรงร่วมใจกัน **“ลงโทษ”** นักการเมืองเหล่านี้เพราะหากชินป่อยให้เข้ามา คงต้องเริ่มนับถอยหลังกันได้เลยเพราะประเทศไทยคงต้อง**ล้มละลาย**แน่หากต้องทำทุกอย่างให้เป็นไปตามที่พรรคการเมืองและนักการเมืองได้โฆษณาหาเสียงเอาไว้

แต่ถ้าพรรคการเมืองและนักการเมืองกลับล่ำบอกว่าไม่ทำทั้งหมด นี่ก็คือการ**โกหกประชาชน** อีกเช่นกันครับ

ใช้วิจารณ์ญาณกันให้ดี ๆ นะครับ อนาคตของชาติอยู่ในมือของพวกเขาทุกคนครับ !!! ●

“โหวตโน” มีผลทางกฎหมาย-ไม่เสียของแน่นอน!!

โดย ASTVผู้จัดการออนไลน์
๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔

ผ่าประเด็นร้อน

ไม่น่าเชื่ออย่างยิ่งใกล้ถึงวันเลือกตั้งเข้ามาเท่าไร ก็ยังได้เห็นกระแส **“โหวตโน”** หรือ **“ไม่ประสงค์จะลงคะแนนให้ใคร”** แรงมากขึ้น พิสูจน์ได้จากผลสำรวจของ **“นิด้าโพล”** ระบอบออกมาว่าในระบบเลือกตั้ง ส.ส.แบบแบ่งเขต โหวตโนเกินร้อยละ ๕ ขณะที่ในระบบบัญชีรายชื่อหรือวิธีการเลือกพรรคก็ออกมาในแนวทางเดียวกันคือ เกือบร้อยละ ๕ ถือว่าเป็นกระแสที่พุ่งพรวดขึ้นมาอย่างน่าประหลาดใจ

การออกมาให้แง่มุมทางกฎหมาย
โดยอนุรักษ์ สง่าอารีย์กุล
เลขานุการแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา
ผ่านทางบทความเรื่อง
“ผลทางนิตินัยของบัตรเลือกตั้ง
ที่ไม่ประสงค์จะลงคะแนน (โหวตโน)”
ได้สร้างแรงสั่นสะเทือนในทางการเมือง
เพิ่มขึ้นไปอีก

ที่ต้องบอกอย่างนั้นก็เพราะว่าเป็นความ
ประสงค์ของชาวบ้านทั่วประเทศ ที่เกิดขึ้น ไม่เว้น
แม้แต่ในภาคเหนือและภาคอีสาน กระแสโหวตโน
ก็เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒ จากเดิมแค่ร้อยละ ๑ เท่านั้น

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวทำให้เห็นว่าแนวโน้ม
จะต้องเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากเริ่มมีเสียง
การันต้ออกมาว่าการโหวตโนมีผลทางกฎหมาย
ทำให้มีหนทางสกัดกั้นระบบการเมือง “น้ำเน่า”
ลงได้ อย่างน้อยก็สามารถเพิ่มพลังต่อรองให้แก่
ประชาชนต่อบรรดานักเลือกตั้ง นักธุรกิจ
การเมืองได้มากขึ้น จนกลายเป็นพลังต่อรองให้
เกิดการปฏิรูปการเมืองในภายหลังได้ง่ายขึ้น

การออกมาให้แง่มุมทางกฎหมายของ **อนุรักษ์
สง่าอารีย์กุล** เลขานุการแผนกคดีอาญาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา ผ่าน
ทางบทความเรื่อง “ผลทางนิตินัยของบัตรเลือก
ตั้งที่ไม่ประสงค์จะลงคะแนน (โหวตโน)” ได้สร้าง
แรงสั่นสะเทือนในทางการเมืองเพิ่มขึ้นไปอีก
เพราะนี่คือการอ้างอิงกฎหมายได้อย่างชัดเจน ที่
สำคัญยังเป็นคำตอบให้เห็นว่า เมื่อโหวตโนแล้วจะ
“ไม่เสียของ” หรือ “สูญเปล่า” อย่างที่มีการวิตก
กันไปก่อนหน้านี้ จนทำให้มีจำนวนไม่น้อยยังรู้สึก
ลังเล

ในทางตรงกันข้าม การโหวตโนในครั้งนี้อย่าง
เป็นการ “หยุดวิกฤต” ให้แก่บ้านเมืองอย่างได้ผล
ที่สุดอีกด้วย เพราะหลายคนมองเห็นตรงกันแล้ว
ว่าไม่ว่าพรรคการเมืองชั่วโหนดไหนจะเลือกตั้ง หรือ
ได้เป็นรัฐบาลก็จะมีแต่ความวุ่นวาย

ยกตัวอย่างให้เห็นภาพ เริ่มจากพรรคเพื่อไทย
ของ ทักษิณ ชินวัตร ขึ้นมาก่อน เพราะเมื่อดูจาก
ผลสำรวจที่ออกมาทุกสำนักตรงออกมาตรงกันว่า
จะชนะการเลือกตั้ง ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องมีการ
นิรโทษกรรมลบล้างความผิดให้กับเจ้าของพรรคคือ
ทักษิณ และคนอื่น ๆ รวมไปถึงอาานิสงส์ให้แก่
บรรดาหัวโจกคนเสื้อแดงที่กำลังถูกดำเนินคดีใน
ข้อหา “ก่อการร้าย” คดีหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ
คนพวกนี้ก็จะออกมาเดินลอยนวลอย่างแน่นอน
นอกเหนือจากพวกที่เป็น ส.ส.ก็ยังมีเอกลีทซ์
คุ้มครองยังไม่ต้องถูกดำเนินคดีเสียอีก

เหตุการณ์ทำนองดังกล่าวจะต้องเกิดขึ้นแน่ ๆ
เพียงแต่ว่าจะช้าหรือเร็ว มีวิธีการในการดำเนิน
การให้แนบเนียนได้มากที่สุดขนาดไหน แค่นั้นเอง
เพราะเป็นเป้าหมายหลักสำหรับการใช้การ
เลือกตั้งมา “พอกความผิด” ให้ตัวเอง ซึ่งแน่นอน
ว่ามีคนอีกกลุ่มหนึ่งไม่มีทางเห็นด้วยก็จะออกมา
ต่อต้าน

ขณะที่อีกฟากหนึ่ง หากพรรคประชาธิปัตย์ แม้ว่าจะไม่ชนะการเลือกตั้ง แต่สามารถรวบรวม พรรคขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยมี **“พรรค สีเขียว”** หรือมี **“พลังอำนาจแฝง”** เข้ามาช่วย บริหารจัดการให้ คราวนี้รับรองว่าจะต้องเกิด รายการ **“เผาเมือง”** ขึ้นมาอีก เพราะกลายเป็น ว่าพรรคเพื่อไทยถูกกลั่นแกล้ง เป็นเกมการเมือง เพื่อขัดขวาง ทักษิณ ชินวัตร ย่อมสร้างความไม่ พอใจให้กับคนเสื้อแดง คราวนี้จะต้องเกิดการ เผาเมืองกันขนานใหญ่ และมีแนวโน้มจะหนักกว่า ทุกครั้งกว่าที่ผ่านมา เพราะภาพที่เห็นทำให้มอง ออกมาแบบนั้น

นอกจากนี้ หากเกิดความวุ่นวายจะด้วยเป็น ไปตามสถานการณ์ไม่ว่าฝ่ายพรรคเพื่อไทย หรือ ว่าพรรคประชาธิปัตย์ได้เป็นรัฐบาล ก็จะเป็น เงื่อนไขให้เกิดการรัฐประหาร ซึ่งจะเป็นด้วย สาเหตุด้วยเรื่องความกังวลในเรื่องสถานะและ อนาคตของระดับผู้ นำในกองทัพบางคนหรือไม่ ก็ตาม แต่หากเกิดขึ้นจริงโอกาสที่จะทำให้ สถานการณ์บานปลายลุกลามออกไปจนคุมไม่อยู่ และระยะหลังเริ่มมีคนพูดกันถึง **“สงครามกลาง เมือง”** กันมากขึ้นแล้ว ซึ่งมันก็มีโอกาสเป็นไปได้ ไม่น้อยเหมือนกัน

นั่นคือวิกฤตการเมืองที่รออยู่ข้างหน้า ไม่ช้า ใดช้าหนึ่งมาเป็นรัฐบาล !!

อย่างไรก็ดี เมื่อมีคำยืนยันออกมาว่าการ โหวตโน มีผลทางกฎหมาย โดยเฉพาะเมื่อเป็น คำยืนยันออกมาจากปากของคนที่ เป็นถึง **เลขาธิการแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมืองในศาลฎีกา** อย่าง **อนุรักษ์ สง่า-อารีย์กุล** ซึ่งในความเป็นจริงถือว่า **“ตรงตัว”** ที่สุด เนื่องจากเกี่ยวข้องกับคดีของนักการเมืองโดยตรง

หากพิจารณาในด้านกฎหมายที่นำมาอ้างอิง ก็ต้องยอมรับว่า **“เห็นคล้อยตาม”** โดยเฉพาะการ

การหยิบยกเอา พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยการเลือกตั้ง ส.ส.-ส.ว.ปี ๒๕๕๐ มาตรา ใน มาตรา ๘๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๘ ระบุอย่าง ชัดเจนในการเลือกตั้ง ส.ส.แบบแบ่งเขต ว่าผู้สมัคร ที่ได้เป็น ส.ส.ต้องได้รับคะแนนเสียง **“มากที่สุด”** ในเขตนั้น ดังนั้นถ้าคนที่ได้คะแนนมากที่สุด แต่ ไปแพ้คะแนนโหวตโน หรือน้อยกว่าคะแนนโหวต โนรวมกับคะแนนที่ไปโหวตให้คนอื่นที่ได้คะแนน รองลงมา หากเป็นแบบนี้มันก็ไม่ถือว่าเป็นตัวแทน พุดง่าย ๆ ก็คือมีคน **“ตั้งใจไม่เลือก”** มากกว่า คนที่เลือก นอกจากนี้มีผลทางกฎหมายแล้ว ยังถือ ว่า **“ไม่ชอบธรรม”** อีกด้วย

นอกจากนี้ใน รธน.มาตรา ๙๓ วรรคท้าย ที่ ระบุเอาไว้ว่า หากมีเหตุทำให้การเลือกตั้งทั่วไป ครั้งใดมีจำนวน ส.ส. ไม่ครบ ๕๐๐ แต่มีจำนวน ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๙๕ ของจำนวน ส.ส. ทั้งหมด ให้ถือว่า มีจำนวนสมาชิกประกอบเป็นสภาผู้แทนฯ นั้นหมายความว่าถ้ามี ส.ส. ไม่ครบ ๙๕ เปอร์เซ็นต์ ก็เปิดสภาไม่ได้ ดังนั้นถ้ามีเสียงโหวตโนชนะใน ๒๖ เขตเลือกตั้งขึ้นไปซึ่งก็คือทำให้ ส.ส. ในสภามี จำนวนไม่ครบร้อยละ ๙๕ ก็จะเปิดสภาไม่ได้ด้วย เหตุผลทางกฎหมายดังกล่าว

คำยืนยันที่ออกมาข้างต้นน่าจะทำให้หลาย คนที่ยังลังเล เกิดความมั่นใจว่าการออกไป โหวตโนในวันที่ ๓ กรกฎาคมที่จะถึงนี้จะเป็นการ รวมพลังกันเพื่อกดดันบรรดานักเลือกตั้ง นักธุรกิจ กินเมือง หยุตวงจรอุบาทว์ รวมไปถึงหยุดการ ความวุ่นวายนองเลือดที่จะเกิดขึ้นอีก ขณะ เดียวกันยังผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการเมือง อย่างขนานใหญ่ทุกระดับ โดยพลังของภาค ประชาชนอย่างแท้จริง ดังนั้นยังมีคะแนนเสียง มากเท่าไร ก็ยังมีพลังเป็นทวีคูณ และที่สำคัญ ยังเป็นทางออกให้กับคนที่กลัวว่า **“ระบอบทักษิณ”** กำลังจะกลับมาจะได้ไม่ต้องกังวลอีกต่อไป เพราะนี่คือหนทางเดียวเท่านั้น!! **๓**

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ข้ออภัยคอดสุด ๆ ในช่วงนี้
หนีไม่พ้นปัญหาชื่อเสียง

โครงการเมืองทุ่งเงินพาดหัว ทุกหัวระแหง
ใคร ๆ ก็รู้กันทั่ว แล้วมั่วส่งเดชว่าเป็นประชาธิปไตย...

VOTE NO กูไม่เลือกมึง เพื่อพลิกฟ้าคว่ำนรก..!!

เลือกตั้งบัตรขบ ไยสยบเป็นทาส !

บ้านเมืองเกิดวิกฤตสุด ๆ จากน้ำมือโครงการเมือง
แย่งชิงอำนาจกัน มันเป็นปัญหามาตลอด ๗ ปี
ถ้ามีรัฐบาลเผด็จการโกงกิน ประชาชนต้านไม่ไหว
พรรคทหารถือโอกาสปฏิวัติใส่รัฐบาลเสียเอง

ปฏิวัติมาไม่รู้กี่ที ไม่มีอะไรดีขึ้นมากกว่ารัฐประหาร
คือมันทำไม่จริง ยิ่งครั้งหลังสุด เล่นปฏิวัติก็เสียอีก
เลยเสียของเปล่า ๆ ต่อไปคงไร้น้ำยา

ด้านรัฐบาลเกิดแตกคอกับสภาเมื่อไหร่ก็ยุบสภา
เลือกตั้ง ชื่อเสียงแย่งกันเข้ามาใหม่

หนนี้อภิลิทธิ์ขอยุบสภาก่อนถึงวาระ อ่างเหตุ
เดินหน้าไม่ได้ เพราะประชาชนต่อต้านโดยแตกแยก
กันหลายฝ่าย คือ หมายถึงพวกเสื้อแดงและพันธมิตร
เสื้อเหลือง เป็นสำคัญ

แท้จริงรัฐบาลอภิลิทธิ์ พาประเทศฉิบหาย
ไม่เคยเห็น เช่น กรณีพัทยา อังรพาลเสื้อแดงล้มประชุม
สุดยอดผู้นำอาเซียน ก่อม็อบป่วนพระราชประสงค์
จนเกิดพฤษภาทมิฬญีเฝ้าเมืองอภิลิทธิ์ก็ยงหน้าทน
อยู่ได้ไม่มีอาย

ส่วนประเด็นกับพันธมิตร คือ กรณีชายแดน

เขาพระวิหาร ปล่อยให้เสียอธิปไตยเขตแดน จนเกิดสู้รบ ต้องอพยพคนไทยนับแสนหนีไปใหญ่เขมร โดยไม่ยอมตัดไฟต้นลม ยกเลิก MOU ๔๓ เป็นต้น

ทั้งตัวรัฐบาลพร้อมพรรคร่วมและสภา ส.ส. ล้วนหมดความชอบธรรมและขาดความเชื่อถือ เมื่อแก้ปัญหาอะไรไม่ได้ นอกจากพวกรรล้ยและชายชาติมันต้องถอยไปทั้งหมด

แทนที่จะอภิสิทธิ์ จะถือโอกาสแก้วิกฤติโดยยุบสภา แล้วค่อยลาออกจากรัฐมนตรี เพื่อเปิดทางสู่ญญาภาศการเมือง ต่อจากนั้นการถวายนพระราชอำนาจตามมาตรา ๗ จะเกิดขึ้นตั้งที่นายอภิสิทธิ์เคยเสนอทักษิณผ่าทางตัน

ปัญหาการเมือง อย่ยามองข้ามพ่อหลวง ตามครรลองราชประชาสมาลัย ในฐานะที่เรามีในหลวงทรงเป็นประมุขปวงชน แต่อภิสิทธิ์กลับตั้งต้นผ่าทางตันโดยเลือกตั้งใหม่

สมัยที่แล้ว รัฐบาลสุรยุทธ์ ก็จัดเลือกตั้งทันทีที่ก้าวรณ. ๕๐ เสรีจ โดยไม่ยอมปฏิรูปการเมืองใหม่เสียก่อน

แน่นอน ระบบเลือกตั้งชื่อเสียงยังอยู่ไทยคู่ฟ้าหนีไม่พ้นวังวนสภาน้ำเน่าของเหล่าโจรการเมืองสิงห์สาราสัตว์ ควบคู่รัฐบาลผีเปรตโคตรโกง

นายอภิสิทธิ์ ยังคงย่ำซ้ำรอยชิงเน่าสุรยุทธ์สุดท้ายพรรคเผาไทย มีหวังมาวินดังพลังประชาชนเคยชนะประชาธิปไตยขาดลอยมาแล้วนั้น.....

ฉะนั้น ต่อให้เลือกพรรคไหน ๆ ยังไงก็แพ้พรรคเพื่อทักษิณ คือ เงินเขาจัดหนัก ยากที่ใครจะต่อกรไหว

เลือกคนดีมีอยู่ตามหมู่สัตว์การเมือง ?

นายอภิสิทธิ์ มีสิทธิ์หลงถือตัวเป็นคนดี แล้วเป็นคนดีถึงไหนกันเชียว ถึงวันนี้เราก็ได้คนชั่วลาดอย่างเขา **ดูเป็นคนรุ่นใหม่ แต่กลับตั้งหน้ารักษา ระบบการเมืองโสโครกเอาไว้อย่างนั้น** ไม่คิดปฏิรูปเลยนอกจากหลอกใช้นายอานันท์ ปันยารชุน กับนายแพทย์ประเวศ วะสี ทำปฏิรูปเล็ก ๆ ไม่เกี่ยวข้องการเมืองจักรใหญ่ตัวปัญหาวาระแห่งชาติ เพียงสร้างภาพดูดีเปล่า ๆ

อภิสิทธิ์ ยังมีหน้าแก้ตัว จะให้เขาทำยังไงได้ในเมื่อตัวเล่นมันเป็นพวกเช่นนี้ น้ำตืออย่างอภิสิทธิ์ จึงผลมกลมกลืนกับคอกยั้ห้อยร้อยยี่สิบ ตามสูตรหยดน้ำตีไปเจือน้ำเน่าแล้วมันเน่าน้อยลง ถูกต้องแล้วครับ หรือ...

ริว่า น้ำเน่ายิ่งผยองพองชน เมื่อได้น้ำดีมาชุกยกประเคนพ่อแม่กระทรวงใหญ่ให้เลยเขาจึงดีแต่พูดประชาชนมาก่อน เอาเขาจริง ประชาชนตายก่อนต่างหาก !

อภิสิทธิ์ หน. พรรค เทียบกับ อจ. สมเกียรติพงษ์ไพบุลย์ ลูกพรรค ปชป. ที่ลาออก เพราะทนอยู่ด้วยไม่ไหว เขาเป็น ส.ส. คนเดียวที่โหวตสวนทางมติพรรค เรื่องอภิปรายไว้วางใจ เป็นต้น

ความกล้าหาญของนายสมเกียรติ เท่ากับตบหน้านายอภิสิทธิ์ ไซ้มีภาวะผู้นำ เป่าเลย ใครถือคติก็แล้วแต่พวกมากลากไป จะตกรนรกจกเปรตไม่ต่างกัน แล้วเป็นคนหรือกระบือกันแน่ทีอ...

ฉะนั้น ประโยชน์อันใดกับน้ำดี เมื่อไม่มีน้ำยาพอจะดับไฟตรงไหนได้ น้ำน้อยยอมแพ้ไฟเลือกไปก็เสียของ !

อนึ่ง นายอภิสิทธิ์ยังมีวาทกรรม ให้เลือกอันที่เลวน้อยกว่า ?

ข้อนี้ คงต้องลงลึกหน้อยอีกกว่า เลวน้อยเพราะยังขาดโอกาสใช้ไหม ถ้าเกิดสันดานเลวชาติจนขาดสำนึกดี ครั้นมีจังหวะเป็นแข่งเลวแข่งหน้าใครเสียอีก ดังเช่นโคตรโกงทักษิณ เป็นอุทาหรณ์อยู่ก่อน อภิสิทธิ์ยังกล้าพวยเรือให้โจร ทำสารเลวต่อยอดก้าวไกล บรรลี่ยกว่า

ทักษิณยังซิดซ้าย เมื่อระบบอุปถัมภ์อิทธิอนุมัติสองร้อยโครงการ งบประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ ล้านผ่านพรวดงวดทิ้งทวนในวันเดียว สำนักงบประมาณตักงานนี้ทันที...

อุปถัมภ์ขนาดนี้ จะเลวชาน้อยกว่าเพื่อทักษิณได้ไหนหนอ... มันเท่ากับเจ้าหน้าโง่สาหัส จัดหนักเต็ม ๆ ไม่ว่า

ดังนั้น ขนาดน้ำดี ๆ เมื่อมีน้อยเกินไปจนหมดน้ำยาจะใช้ดับไฟอะไรได้ ก็ยังไม่ควรเลือกเลือกโส

ส่งเดช พุดไปทำไมมี ให้เลือกสารเลวน้อยกว่า
เซอะ...น้อย ๆ หน่อย ดีไม่ดีพาโจรเรือพายแข่ง
เลวร้ายศึกโครม โดยกฎหมายทำอะไรไม่ได้ ก็
สุดแท้แต่กรรม ตามวิสัยสิทธิสัตว์ชนโจรการเมือง
เลือกทำเอง

เป็นอันว่า การเมืองเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ จะเลือก
ใครต้อง Put the right man in the right job
อภิสิทธิ์มีสิทธิ์เป็นเด็กดีในเรือในรู้อยู่ในบ้าน
เป็นงานใต้กะลาครอบพอไหว จะขึ้นชั้นงานบ้านเมือง
ประเทศพอกันที่ แคสองปีบรรลัษชาติจนคาดไม่ถึง !

สำหรับสาวหัดขับมือใหม่ เป็นหุ่นเชิดของใคร
ชินง้ออยู่ก็สู้เจ้าทุยไม่ได้ ยิ่งง้อ ๆ มันน่าคิด คือระวังผิด
ซ้ำซาก หากหนีเสือปะจระเข้ หรืออ้อมไปจัญไรมา
เมื่อยังปล่อยเสือ สิงห์ สิง จอกระบือเข้าสภาเป็น
हांผุง ประเทศนี้ เมื่อไหร่จะก้าวพ้นวงจรรอบท้าว
สำเร็จสักทีนะ...

เมื่อทุเรศเกิน เชิญคว่ำบาตร

ข้ออภัยสุดสุด ๆ น่าสะอูดอนาใจเหลือ
ประมาณ ในช่วงนี้หนีไม่พ้นปัญหาชื่อเสียง
โจรการเมืองทุ้มเงินพาดหัว ทุกหัวระแหง ใคร ๆ ก็
รู้กันทั่ว แล้วมันส่งเดชว่ามันเป็นประชาธิปไตย

ตามกติกาสากลทุกคนต้องเคารพทั้ง กต. และ
องค์กรเอกชน เช่นหอการค้า กระทั่งสมาคมสื่อจนถึงชื่อบื้อ
เที่ยวปิดปากคนไทย พาบ้องต้นอย่ง
น่าเศร้า....

เราขอมมีสิทธิมนุษยต่อด้านความไม่ชอบธรรม
ใด ๆ ได้เต็มตีน แม้มันจะชอบด้วยกฎหมายใน
สายตา กต. หรือหน้าไหน ก็ช่างศีรษะท่านเถิด

ทักษิณเลื้อยแดงโหยหาเลือกตั้งเป็นทางปูพรม
สู่สภา อภิสิทธิ์ก็ชูเลือกตั้งหวังพาประเทศเดินหน้า
ต่อ ทั้งที่พาดอ่ยหลังลงเหวสารเลวคาดไม่ถึง

เสียดายปัญญาชน เช่น นักรัฐศาสตร์
นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแนวหน้า โฉนไม่เห็นช่วย
ปลุกสำนึกให้ตื่นรู้บ้างว่า ประชาธิปไตยชื่อเสียง
มันบัดสีสันดี ขายชี้หน้าทั่วโลกยังง้อ...

ได้ยื่นแต่โทษตาสีตาสายสิทธิ์แลกละเศษเงิน

แล้วก็จนแต้มแค่นั้นเอง

ก็ไมรู้ทำไมมองข้าม นักเลือกตั้งตัวแสบไม่กี่
พันคน ไปจนถึงทุนใหญ่ธุรกิจการเมืองไม่กี่คอก
ตระกูล ค่ายแก๊งโจรพวกนี้ ล้วนศึกษาสูง ๆ ทั้งนั้น
แล้วเหตุใด ถึงเป็นต้นตอใหญ่ของวิกฤติการเมือง
สามัญ ณ บัดนี้ละ !

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ชี้ชัด มนุษย์มีการศึกษา
สูงกว่าสัตว์ แล้วไม่นำพาดัดกิเลส ย่อมทำเลวร้าย
ได้ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน

ถึงไม่ต้องประหลาดใจ ทำไมสภาไทย จึงเต็ม
ไปหมดด้วยเดรัจฉาน เสือ สิงห์ สิงจ้อ จอ วรณษ
สุดเอือมระอา

ยิ่งเลือกตั้ง ใครว่าจะยิ่งดี ท่ามกลางค่ายกล
การเมืองผูกขาดทุนสามัญ มันยิ่งช่วยแตกเห็น ๆ
ใช้เหมือนผ้าอ้อม ยิ่งเปลี่ยนบ่อยยิ่งดี ผืนกลางแดด
ไปเถอะ

เอาไว้เว้นวรรคนักเลือกตั้งหน้าเก่า ๆ เอาไว้
พักใหญ่ ๆ หยุดโจราริปไตยล้มธนาธิปไตยเมื่อไหร่
บุญญาธิปไตยหน้าใหม่ ค่อยมีสิทธิ์แจ้งเกิด

ทางสามแพร่งแบ่งตัวเลือก เป็นทางรอด หรือจอดป้ายนรก

ไม่อยากเชื่อ กต. จะเหมือนเด็กกอมมือ เล่นจัด
เลือกตั้งไว้เพียงสภา เพื่อฝันขี้ไม้ กต. ยุคใหม่สุจริต
โปร่งใส เทียงธรรม แต่ทำได้แค่ท่องคาถา เลือกคน
ดีเข้าสภา เลือกคนที่รัก เลือกพรรคที่ชอบ

เสร็จแล้ว เลือกตั้งตรงไหนละ ได้ให้คนดีปกครอง
บ้านเมืองและคุมคนไม่ดี ไม่ให้มีอำนาจก่อความ
เดือดร้อนวุ่นวายได้ ดังในหลวงทรงชี้แนะ...

จวนแจถึงวันเลือกตั้ง สীগต. ใหญ่เที่ยวดูงาน
ต่างประเทศ แทนที่จะตั้งหน้าแก้ปัญหาชื่อเสียง
แข่งกันดูเดือดเลือดพลาณ ท่านทำถูกกาลเทศะ
แค่ไหนสงสัยจัง !

กรณีป้ายโหวตโน โห้วชวนอย่าปล่อยสัตว์
เข้าสภา ท่านก็บ้ำจี้ตื่นเดินจะเล่นงาน เคราะห์ดีที่
ลงเอยไม่มีผิดกฎหมายเลือกตั้งตรงไหน เดชะบุญ
รอดตัวไป

ตัวอย่างนำหวาดผวา ท่านปล่อยให้พรรค
เผ่าไทย โฆษณา**ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ** หรือดูพรรค
แข่งหาเสียงประชานิยมบ้าเลือด จะแจกคอมพิวเตอร์
เด็กทุกคน จะขึ้นเงินเดือนเท่าตัวบ้าง เด็กเกิด
ยี่สิบปีจะมีเงินล้าน มันจะเอาเงินโคตรบิดมารดา
ไหนมาผลาญ มิทราบ ที่สำคัญมัน**ติดสินบน สัญญา**
จะให้จ่าย จูงใจให้เลือกพรรคกู แล้วไม่มีผิดข้อ
ต้องห้ามเลยหรือ กกต. ที่เคารพ ! ?

ณ วันนี้ เรามาถึงทางแยกสามแพร่ง ทุกคนรู้
แก่ใจเต็มอก การเมืองเนาเหม็นเบื่อ เด็กรุ่นใหม่กว่า
๘๐% โตขึ้นไม่อยากเป็นนักการเมือง เลือกตั้งไป
ไม่มีอะไรใหม่ ไม่คิดฝันมันจะดีขึ้น

ตามโพลทุกสำนัก พรรคเพื่อไทย มาเด็งหนึ่ง
เกิดเลื้อยแดงเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ทักษิณต้องเอาคืน
ลัทธิรัฐ กวาดนิติธรรม ใครแน่ใจจะอยู่เย็นเป็นสุข

ครั้นหันมาเลือกประชาธิปไตย คาดว่าจะเป็น
รอง ทั้งสองพรรคใหญ่ ต้องแย่งกันตั้งรัฐบาลเป็น
แน่ มีหวังวุ่นวายยิ่งกว่าหมากัดกัน หรืออาจรวมตัว
เป็นพรรคร่วมรัฐบาล คงดูไม่จิตเบื่อไม่ลง

สำหรับพรรคกลาง อย่างชาติไทยพัฒนา หรือ
ภูมิใจไทย ต่างคอยเข้าข้างที่เป็นรัฐบาลได้ ไม่อยาก
เป็นฝ่ายค้านอดอยากปากแห้งหรือลั่นห้อย

มาถึงเสียงข้างน้อย ตัวเลือกที่สาม คือ**โหวต**
โน นัยว่ามาแรงขึ้นทุกวันคืน อาจเป็นม้าตีน
ปลายส่วนจะพุ่งถึงห้าล้านสิบล้านปานไหน ไม่มี
อะไรแน่แท้มหัศจรรย์แห่งอนิจจัง !

โหวตโนใหม่เสียของ โอกาสทองประชา- ภิวัดณ์

เลือกตั้งครั้งหลัง ปี ๕๐ รัฐบาลสุรยุทธ์ ไม่
นำพาให้เกิดปฏิรูปการเมืองเสียใหม่ ภายใต้ค่าย
กลการเมืองน้ำเน่าเก่า ๆ เราก็ได้พวกไม่ประสงค์ลง
คะแนนออกเสียงไว้ตั้ง ๑.๕ ล้าน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทันมี
ใครรณรงค์ให้รวมหัวเป็นกลุ่มก้อน สำแดงพลัง
ตั้งเป้าต่อต้านการเมืองโลโครก

จู่ ๆ มาวันนี้ประเทศเดินหน้าต่อไม่ออก
รัฐบาลอัปยศสิทธิ์ หมดปัญญาจะแก้ปัญหามา

ลงทุนปรองดอง จนยอมปรองแดงก็ยังไม่เลิก
ปั่นป่วน ประเด็นชายแดนเขมร รัฐบาลก็ตลบตะแลง
ย้อคตไป

ผลเลือกตั้งครั้งนี้เลยไม่ใช่คำตอบ ผ่านทางตัน
ไม่สำเร็จ จะแดงหรือฟ้าเป็นรัฐบาลล้วนยุ่งตายหะ
ชินเลือกข้างไหน ๆ เท่ากับเสียของเปล่า ๆ

ประหลาดติเหมือนกัน ที่เหลือทางออกประตุ
เดียว คือ โหวตโน กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน

ไม่เลือกใครหรือพรรคไหน จะได้ตบกะโหลก
นักเลือกตั้งให้เห็นชัดว่า กูไม่เอามึง ! จึงอย่าเหมือน
หมาแย่งขามข้าวกันเลย โหวตโนย่อมเป็นกลาง
ไม่เข้าข้างใครที่กัดกัน ไม่ทำบาปกับฝ่ายไหน ๆ จะ
รับใช้เสียสละเป็นการเมืองตัวอย่าง

โอกาสเช่นว่านี้ ไซ่เกิดขึ้นได้โดยง่าย ที่อื่นคง
ไม่มีความหมายมากนัก เพราะไม่เคราะห์ร้ายเหมือน
ประเทศไทย ซึ่งกำลังเข้าตาจน **เมื่อโจรการเมือง**
เต็มสภา เหลือคนดีไม่กี่หัวเป็นน้ำดีน้อยชนิด ก็หมด
น้ำยาจะทำอะไรได้ ในสภาพมูโจร

อย่างไรก็ตาม เมื่อโหวตโนแล้ว แม้มากน้อย
แค่ไหน มันมีความหมายขยายผลต่อยอดได้ ตาม
กำลังรวมพลังขับเคลื่อน เช่น คะแนนโหวตโนท่วมทัน
ย่อมมีผลกระทบสูงตามประสาเสียงข้างมากของ
ประชาธิปไตย ในขณะที่ผู้ใหญ่มิชื่อเสียง พุด
คำเดียวก็มีฤทธิ์เทียบร้อยคนพันคน

อนึ่ง การหาเสียงโหวตโนของพรรคเพื่อฟ้าดิน
หรือพันธมิตร เป็นเพียงรณรงค์เพื่อรักษาผล
ประโยชน์ส่วนรวม ไม่ได้เรียกร้องให้เลือกตัวเอง
อย่างน่าอาย เหมือนหาเสียงทั่วไป โดยเฉพาะการ
หาเสียงแบบโฆษณาชวนเชื่อขายสิ้นค้า มันไม่ใช่
ประชาธิปไตยอันดีด้วยซ้ำ

ปาฏิหาริย์เสียงข้างน้อยไซ่ด้วยฤทธิ์

ปรากฏการณ์โหวตโนแรกๆ มักหาว่าไม่มีผลทาง
กฎหมาย โหวตโนแล้วยังไงต่อ...

แน่นอน ถ้าไม่มองมืองอเท้า เป็นพลเมืองดีต้อง
มีกิจกรรมกำจัดคนพาล อภิบาลคนดี อย่ายัคนชั่ว
มีอำนาจเด็ดขาดตลอดไป

ผลกระทบทางสังคมการเมือง ย่อมเกิดขึ้นอยู่แล้วเต็ม ๆ โดยพฤตินัย

แม้กระทั่งทางนิตินัย มาตรา ๘๘ กฎหมายก็รับรองผลไว้แล้ว ในกรณี เลือกตั้งพรรคเดียวไร้คู่แข่ง คือ ผู้ชนะต้องได้คะแนน ไม่น้อยกว่า ๒๐% ทั้งยังต้องมากกว่าบัตรโหวตโนอีกโสดหนึ่งด้วย

นั่นคือตัวอย่างบ่งชี้ เจตนารมณ์ของกฎหมาย อันยื่นหยัดประชาธิปไตยเสี่ยงข้างมาก ย่อมเป็นหลักพื้นฐานทั่วไป

ดังนั้น ต่อให้ไม่มีมาตราอื่นใด มารองรับ คะแนนโหวตโน จากกรณีมีผู้สมัครหลายพรรค เกิดคะแนนโหวตโนในเขตใดมากกว่าเพื่อน การเลือกตั้งในเขตนั้น มันน่าจะเป็นโมฆะ จนต้องจัดเลือกตั้งขึ้นใหม่อีกทีหนึ่ง แม้ไม่มีวิธีบัญญัติไว้ก็ตาม

อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าที่งอกอ้อฮาตื่นเต้นมาก เมื่อปรากฏการณ์ ตุลาการอนุรักษ์ ส่งอารีย์กุล เลขานุการแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองศาลฎีกา โดยท่านชี้ นิตินัยของโหวตโน มีบัญญัติตรง ๆ ชัด ๆ ในมาตรา ๘๘ กล่าวถึงเลือกตั้ง ส.ส. แบ่งเขตให้อยู่ได้บังคับ มาตรา ๘๘ ดังกล่าวข้างต้นด้วย

เป็นอันว่า น่าจะหายสงสัยไม่น้อยถึงนัยสำคัญของโหวตโน ในทุก ๆ กรณี

เป็นอันสิ้นวิมุติงังขาได้ชัดเจนแล้วกระมังว่า ข้อหาโหวตโน ไม่มีผลทางกฎหมาย หรือมีค่าเท่ากับบัตรเสีย ในขณะที่มาตรา ๘๒ ให้นับบัตรผู้ไม่ประสงค์ลงคะแนน พร้อมประกาศจำนวนด้วย ซึ่งผิดกับบัตรเสีย ห้ามนับเป็นคะแนนใด ๆ

อนึ่ง การนับคะแนนโหวตโน ตามมาตรา ๘๘ เท่ากับชี้ชัดจุดยืนรัฐธรรมนูญ. ๓ คืออธิปไตยเป็นของปวงชน เสี่ยงข้างมาก เขกขุยลิกาสภาจึงเป็นข้อชี้ขาดสากลประชาธิปไตย

อีกอนึ่ง ผลของโหวตโน ไซ้จะมีตาม ม. ๘๘ กรณีมีผู้สมัครพรรคเดียวไร้คู่แข่งเท่านั้น มันยังมีรับรองไว้ใน ม. ๘๙ อันให้ถือผู้ได้คะแนนเลือกตั้งมากที่สุด เป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง

แสดงว่า เมื่อมีคู่แข่ง นอกจากต้องได้คะแนน

สูงสุดในหมู่คู่แข่งแล้ว ยังจะต้องผ่านเกณฑ์พื้นฐาน ภายใต้บังคับของ ม. ๘๘ โดยมีอาจหลีกเลี่ยงคือไม่น้อยกว่า ๒๐% ของผู้มีสิทธิ อีกทั้งต้องมากกว่าบัตรโหวตโนไม่ประสงค์ลงคะแนนด้วย

และถ้าเกิดเขตไหน ผู้สมัคร ส.ส. แม้ได้คะแนนมาที่หนึ่ง แล้วยังเป็นรองโหวตโนก็ต้องถือว่า ไม่ใช่ผู้มีคะแนนมากที่สุดจริง มีพวกไม่เอามากกว่าที่เอาเท่ากับต้องเลือกตั้งใหม่เสียแหละ ม. ๘๘ บังคับเช่นนั้น

เมื่อคะแนนโหวตโน มันสำคัญขนาดซึ่งเป็นชี้ตายของผู้สมัคร ส.ส. เขตยิ่งโหวตโนชนะสัก ๒๖ เขตขึ้นไป สภาก็เปิดไม่ได้ เพราะอย่างน้อยต้องมี ส.ส. ไม่น้อยกว่า ๔๗๕ คนตาม รธน. ม. ๙๓

ฉะนั้น ไม่ว่าพรรคไหนจะชนะมี ส.ส.มากกว่าเพื่อน ก็ยังตั้งรัฐบาลไม่สำเร็จ สงครามชิงเมืองด้วยการเลือกตั้งขัดขบซื้อเสียง จำต้องถูกแขวนด้วยคะแนนโหวตโน แม้จะเป็นชนส่วนน้อยของประเทศก็ตาม

นั่นคือ เสี่ยงส่วนน้อยในเขตเมือง หากปรากฏเป็นกลุ่มก้อนในเขตใด เท่ากับเป็นพรรคใหม่เล็ก ๆ สามารถขวางทางพรรคโจรการเมือง ให้หยุดชะงักก่อเกิดผลกดันปฏิรูปประชาธิปไตยด้วยใจต่อไป

ไม่เพียงแต่โหวตโนจะมีฤทธิ์ตามแรงคะแนนเสียงโดยปริมาณแล้ว ยังอาจแฝงฤทธิ์ได้มากกว่านั้น ด้วยเชิงคุณภาพของพลังโหวตโน ชาวโหวตโนผู้มีปัญญาทรงอิทธิพลทางสังคม ควรเป็นผู้นำขับเคลื่อนขบวนการพลิกฟ้าคว่ำนครจนล้มฤทธิ์ผลทั้ง ๆ ที่เป็นเสียงส่วนน้อยก็อย่าดูถูก เหมือนหัวยอมเล็กกว่าตัวทั้งหมด รวมศูนย์คนฉลาดหัว ๆ มันต้องน้อยกว่ารวมตัวคนโง่เป็นธรรมดา

ประชาธิปไตย ที่ถือเอาพวกมากลากไป เป็นใหญ่ในแผ่นดิน โดยขาดธรรมาธิปไตย จึงไปไม่รอดดังที่จัดเลือกตั้งซื้อเสียง ปล่อยสัตว์เข้าสภา

เลือกเพื่อไทยก็ได้เผด็จการทักษิณคิด เพื่อไทยทำรัฐไทยใหม่ เลือกประชาธิปไตย ก็ได้หล่อพายเรือโจรเล็ก แข่งเลวเร็วไม่แพ้โคตรโกง

เลิกหนีเสือปะจระเข้ อับริยไปจัญไรมาพอกันที เมื่อชนโหวตโน ตื่นตัวรวมหัวกันสู้ กูไม่เลือกมึง !! ☹

มหัศจรรย์ “โหวตโน” (Vote No)

๑. ทั้งผู้สมัครและผู้สนับสนุนไม่ได้หาเสียงในตัวเอง แต่ให้แก “ประชาชนไทย” จริงๆ

๒. ห้างสรรพสินค้า พ่อค้า ข้าราชการ และประชาชนทุกยุคคนต่างก็ช่วยกัน “โหวตโน”

๓. นี่คือการปฏิวัติเงียบบนหีบขัตรเลือกตั้ง โหวต “ขอตมหมดย” (ประชารัฐมณ)

๔. เป็นการแสดงพลังสามัคคีของคนรักบ้านรักเมืองมากกว่ารักตัวเอง

โรบินฮู้ดฝรั่ง ปล้นคนรวยมาแจกคนจน
 แต่โรบินฮู้ดไทย ปล้นภาษีมาแจก
 เพื่อรักษาคะแนนนิยม จะได้ครองอำนาจนาน ๆ
 ๓ กรกฎาคม เข้าคูหา เลือกพรรคไหนก็โไรทั้งนั้น !
 โไรลึกซึ้ง โไรบัณฑิต โไรกิน ยากจะจับผิด
 พวกโไรทำร้าย เขาเรียก “โไรชั้นต่ำ”
 แต่โไรทำหมีล้าน ทำแสนล้าน เขาเรียก “โไรชั้นฟ้า”
 มีสิทธิตามกฎหมายที่จะปล้นประชาชน !
 มีวิธีอื่นแทนการเลือกตั้งไหมครับ ?

**๓ กรกฎาคม...เข้าคูหา
 เลือกโรบินฮู้ดไทยแลนด์ !**

๖ อา ๒๕๕๔ ตั้งลบด้วย ๒๔๗๕ เราก็จะ
ได้เลขเด็ดคือ ๗๙

เป็น ๗๙ ปี ที่บ้านเมืองเปลี่ยนการ
ปกครอง

เป็น ๗๙ ปี ที่ให้โอกาสสามัญชนเป็น
ผู้บริหารแทนกษัตริย์

เพราะเหตุนี้ คางคกจึงขึ้นวอ

เพราะเหตุนี้ ความโลภจึงครอบงำ

เกือบ ๘๐ ปี ก็ยังวนเวียนได้นักการเมือง
สายพันธุ์เดรัจฉาน ยิ่งนาน ยิ่งยั่วเหี้ย !

ประชาชนก็ยังไม่เข้าใจอยู่ว่า “การ
เมืองคือเรื่องเสียสละ” มีแต่คิด ๆ ๆ “ใคร
จะให้ประโยชน์ !”

เลือกตั้งที่ไร ก็รู้้อยู่ ชื่อเสียงกันอุตลุด
“เขาให้ร้อย เพื่อจะไปเอาล้าน !”

เหตุปัจจัยเป็นอย่างนี้ ก็ยังหลง
ตะโกนเลือกตั้งนี้แหละ ประชาธิปไตย

เลือกตั้งนี้แหละ คือ ความจริงของ
ประเทศและสักวัน... “จะมีนักการเมืองดี ๆ
เต็มแผ่นดิน !”

รู้ทั้งรู้ก็ยังบังคับให้ทุกคนไปเลือกสักคน
โธ่เอ๊ย ! แม้นแผ่นดินสิ้นชายที่พึงเชย
อย่ามีคู่แข่งเลยจะดีกว่า... สัมภาษณ์
นี้ได้อย่างไรกัน ?

เกือบจะร้อยปีของประชาธิปไตย
แต่นักการเมืองฆ่ากันตาย เพราะแย่งผล
ประโยชน์ เกิดแล้วเกิดเล่า

การเมืองเริ่มเป็นมรดกตกทอดของ
ลูกหลาน

สมัยก่อนพุทธกาล ความดีมีได้เฉพาะ
ลูกหลานของตระกูลพราหมณ์ ผูกขาดกัน
มาเหมือนเลย ๆ

เมื่อก่อน เรามี “คอร์ปชั่น”

ช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา นวัตกรรม
คอร์ปชั่นต้อยอด เพื่อความยั่งยืน เกิด
“ประชานิยม”

ลด - แลก - แจก - แถม

ทุกพรรคครู้จูดขายทำอะไรให้ชาวบ้าน
ติดใจ ชื่อแพ็บแถมซ้อน

ชื่อพรรค แถม สวัสดิการเพียบ !

คำนวณคร่าว ๆ ถ้าแต่ละพรรคทำตาม
ที่สัญญา เขาจะต้องใช้เงินแต่ละปีนับ
แสนล้าน นับล้าน ๆ บาท

มีแต่รายจ่ายก้อนมหึมา แต่รายได้
เท่าเดิม !

เมืองไทยจึงใกล้เป็นโรบินฮู้ด

จะต่างก็ตรงที่ โรบินฮู้ดฝรั่ง ปล้น
คนรวยมาแจกคนจน เพราะรักคนจน

แต่โรบินฮู้ดไทย ปล้นภาษีมาแจก
เพื่อรักษาคะแนนนิยม ตัวเองจะได้ครอง
อำนาจนาน ๆ

งบประมาณแผ่นดิน ก็มาจากภาษี
ของประชาชน แต่บัดนี้ กลับกลายเป็น
ชุมทรัพย์ให้นักการเมืองตักตวง หากคะแนน
ใส่ตัวอย่างไร้สำนึก

โจร ทำได้แค่ “ปล้น”

แต่มหาโจร เมื่อผ่านองค์กรพรรค
การเมือง “ปล้น” จะถูกตกแต่งรูปโฉม
ใหม่เป็น “นโยบาย !”

นโยบายที่คิดจึงคืออภิมหาปล้น
นั่นเอง !

๓ กรรฎา เข้าคู้หา เลือกพรรคไหนก็
โจรทั้งนั้น !

โจรลึกลับซึ่ง โจรบัณฑิต โกงกิน ยากจะ
จับผิด

พวกโจรห้าร้อย เขาเรียก “โจรชั้นต่ำ”
แต่โจรห้าหมื่นล้าน ห้าแสนล้าน โจรพวกนี้
เขาเรียก “โจรชั้นฟ้า”

มีสิทธิตามกฎหมาย

ที่จะปล้นประชาชน !

มีวิธีอื่นแทนการเลือกตั้งใหม่ครับ ?

๒

- ทำบุญคนเต็มอโตตเตียมอ
ไม่เกียมอไม่ซ็องกับใคร
ไม่ตีเท่าบุญหมุ่ใหญ่
ร่วมใจได้ทำมหาทาน.

ทำบุญเป็นคนละ

(ทุททชชาติก)

ใกรุงสาวัตติชองแคว้นโกศล ได้บังเกิดการทำบุญอย่างใหญ่โตขึ้น บุตรภุมมพิ (คนร่ำรวย) สองสหายร่วมกันจัดหาของทำบุญต่าง ๆ ไว้ครบครัน แล้วนิมนต์ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทเจ้าเป็นประธาน ถวายมหาทานนั้นตลอด ๗ วัน

ในวันสุดท้ายได้ถวายบริหาร (ของใช้สอยของพระ) ทุกอย่างหมดสิ้น แล้วก็ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในการถวายทานครั้งนี้ มีทั้งผู้ถวายมากและผู้ถวายน้อย แต่ขอให้

การถวายทั้งหมดนี้ มีผลมากโดยทั่วถึงกันเกิด
พระเจ้าข้า”

“พระศาสดาตรัสตอบว่า อุบาสกอุบาสิกา
(ชายหญิงที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์
เป็นที่พึ่ง)ทั้งหลาย พวกท่านได้ถวายทานแก่ภิกษุ
สงฆ์ อันมีเรตถาคตเป็นประธานแล้ว การ
ทำทานอย่างนี้เป็นการกระทำที่ยิ่งใหญ่ แม้
โบราณบัณฑิตทั้งหลาย ก็ถวายทานอย่างนี้เหมือนกัน
ได้ฟังคำตรัสอย่างนั้น ต่างพากันทูลขอให้
ทรงเล่าเรื่องราว พระศาสดาจึงตรัสเล่า

.....
ในอดีตกาล ณ แคว้นกาสิ มีทารกคนหนึ่ง
กำเนิดในตระกูลพราหมณ์ ครั้นเติบโตเจริญวัยแล้ว
ร่ำเรียนศิลปะทุกอย่างจนจบสิ้น สำเร็จการศึกษา
ก็ละทิ้งเพศฆราวาส ออกบวชเป็นฤๅษี (นักบวช

ชีวิตโน...พี่น้องเอ๋ย..

ผู้บำเพ็ญพรตแสงธรรม) เป็นอาจารย์ตั้งสำนัก
อยู่ในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)
ครั้นกาลเนิ่นนานผ่านไป พระฤๅษีได้พา
เหล่าลูกศิษย์ออกจาริก (เที่ยวไป) ลูชนบทต่าง ๆ
จนกระทั่งถึงกรุงพาราณสี แวะพำนักอยู่ที่
พระราชอุทยานนอกเมือง

รุ่งเช้า ได้ออกภิกษาจาร (บิณฑบาต) ใน
กรุงพาราณสี พวกชาวบ้านชาวเมืองพากัน
ศรัทธาเป็นจำนวนมาก **ร่วมใจกันเป็นหมู่คณะ**
ถวายมहाทานแก่ฤๅษีทั้งหลาย

เมื่อถวายมหาทานเสร็จ ผู้เป็นหัวหน้าคณะ
ก็กล่าวว่า

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ การถวายทาน
ครั้งนี้ มีทั้งผู้ถวายมากและผู้ถวายน้อย แต่ขอให้
การถวายทานทั้งหมดนี้ มีผลมากทั่วถึงกันด้วย
เถิด”

พระฤๅษีได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวว่า

“พวกท่านทั้งหลายมีจิตเลื่อมใสในการ
ทำทาน ฉะนั้นทานชื่อว่าเล็กน้อย จึงไม่มี”

แล้วกล่าวอนุโมทนา (แสดงความยินดี) ใน
บุญกุศลที่ได้กระทำไว้ว่า

“สัตบุรุษ (คนที่มีสัมมาทิฐิ) ทั้งหลาย ย่อมให้
สิ่งของที่ให้ได้ยาก ย่อมกระทำในสิ่งที่กระทำ
ได้ยาก ส่วนอสัตบุรุษ (คนที่มีฉฉาทิฐิ) ทั้งหลาย
ย่อมกระทำตามไม่ได้ เพราะธรรมของสัตบุรุษ
นั้น รู้ได้ยาก

ด้วยเหตุนั้น คติ (ทางไป) จากโลกนี้ของสัตบุรุษ
และอสัตบุรุษจึงต่างกัน อสัตบุรุษย่อมไปสู่นรก
(เร่าร้อนใจ) สัตบุรุษย่อมมีสวรรค์ (สุขสบายใจ)
เป็นที่ไปเบื้องหน้า”

พระฤๅษีอนุโมทนาทานแล้ว ไปพำนักอยู่ที่
พระราชอุทยานตลอดฤดูฝน พอพ้นฤดูฝน ก็กลับ
คืนสู่ป่าหิมพานต์ กระทำมาณ (สภาวะสงบอัน
ประณีตยิ่ง) ให้เกิด ได้เข้าถึงพรหมโลกแล้ว

.....

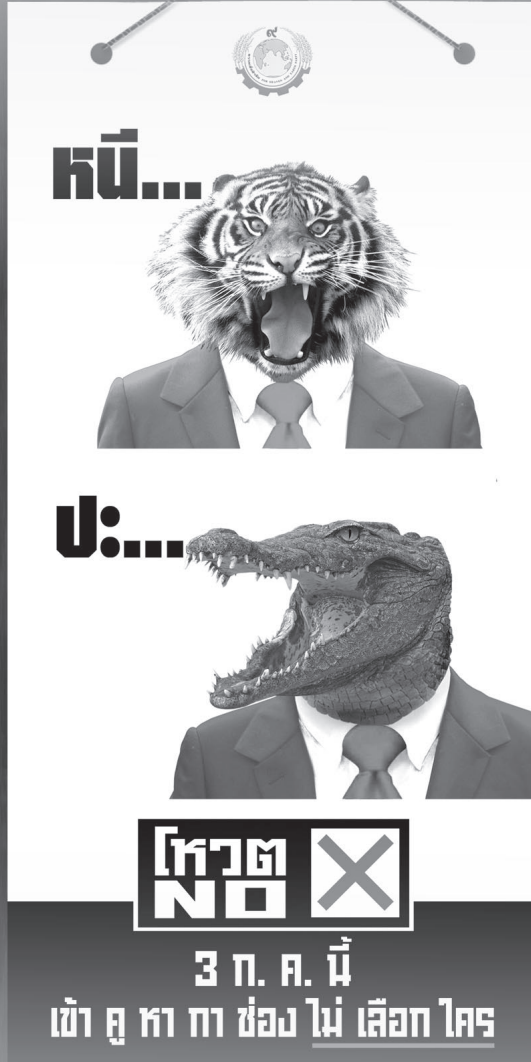
พระศาสดาทรงแสดงพระธรรมเทศนาแล้ว
ตรัสว่า

“**หมู่ฤๅษีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัท
ในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีนั้นก็คือ เราตถาคตเอง**”

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๐๙ อรรถกถาแปล
เล่ม ๕๗ หน้า ๑๖๗)

Vote No เพราะไม่ต้องการหนีเสือปะจระเข้
คือไม่ต้องการทิ้งพวกเผาบ้านเผาเมือง
กับพวกปล่อยให้เกิดการเผาบ้านเผาเมือง
ซึ่งทั้ง ๒ พวก ต่างไม่แสดงออกถึงการปกป้องอธิปไตย

ไม่อยากหนีเสือปะจระเข้

พรรคประชาธิปัตย์ ได้ขึ้นเป็นรัฐบาล หลังการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) ณ สนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมิ ซึ่ง พธม. จำเป็นต้องย้ายออกไปจากทำเนียบรัฐบาล เพราะถูกระเบิดบาตเจ็บและเสียชีวิต โดยรัฐมิสามารถคุ้มครองความปลอดภัย และมีสามารถจับผู้กระทำผิดได้ แต่สิ่งที่ พธม. กระทำซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจนฝ่ายพรรค ปชป. ได้จัดตั้งรัฐบาล

กลับกลายเป็นผู้ก่อการร้ายจากฝ่ายรัฐ ทำให้ พธม. สูญเสียศรัทธาต่อพรรค ปชป. โดยเฉพาะตัวนายกรัฐมนตรีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ที่ชาวพธม. ตั้งความหวังไว้สูงว่าจะมากอบกู้ชาติบ้านเมือง ให้เข้าสู่สภาวะปกติได้

แล้วก็มีมาผิดหวังอย่างยิ่งอีกกับความไม่เด็ดขาดไม่จริงจังในการปกป้องอธิปไตยของชาติบริเวณแผ่นดินรอบปราสาทพระวิหาร ที่ให้ทหารเขมรเข้ามายึดครอง จนดูเหมือนสมรู้ร่วมคิดกับสุนเซนพธม. ก็ยิ่งสูญเสียศรัทธา

แม้รัฐบาลยุคนายก ฯ อภิสิทธิ์ จะพยายามปรองดองกับกลุ่มคนเสื้อแดง ด้วยการเป็นพยานให้คนเสื้อแดง จนคนถูกจับในคดีเผาบ้านเผาเมืองได้รับการประกันตัว ก็ไม่สามารถสร้างความปรองดองกับคนเสื้อแดงได้ แต่ชาวบ้านที่ศรัทธารัฐบาลมาก่อนกลับรู้สึกหวาดผวา ว่าความรุนแรงจะเกิดขึ้น พวกเขากลัวว่าจะถูกรังแกอีก

นี่ยังไม่ได้พูดถึงทหารที่ออกมาช่วยสลายกลุ่มคนเสื้อแดงที่ชุมนุมอย่างผิดกฎหมาย ธรน. จากคำสั่งของรัฐบาล แต่กลับต้องเสียชีวิตหลายนาย และยังถูกฟ้องร้องจากกลุ่มคนเสื้อแดงอีก

ผมจึงรู้สึกว่ถ้าพรรค ปชป. ไร้มิตร ไร้พลังมากขึ้นหลังจากเป็นรัฐบาลที่มีอำนาจบริหารประเทศ จนหมดอำนาจ ก็ไม่รู้สึกสงสัย

ที่ พธม. กับพรรคเพื่อฟ้าดิน ออกมารณรงค์ให้คนออกมาใช้สิทธิ์การเลือกตั้ง แต่กาช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน (Vote No) ก็เพราะไม่ต้องการหนีเลือกปะระเซ่ คือไม่ต้องการทั้งพวกเผาบ้านเผาเมือง กับพวกปล่อยให้เกิดการเผาบ้านเผาเมือง ซึ่งทั้ง ๒ พวกต่างไม่แสดงออกถึงการปกป้องอธิปไตยเลย

การเลือกตั้งครั้งนี้ ผมจึงเห็นด้วยกับการออกมาใช้สิทธิ์ กาชช่องไม่ประสงค์เลือกใครและพรรคใด ด้วยเหตุผลดังนี้ (จากเอกสารของพรรคเพื่อฟ้าดิน)

๑. ไต้งดเว้นจากการทำบาป ไม่ปล่อยให้คนชั่วลอยนวลเข้าสภาเพื่อมาทำร้าย โกงกินบ้านเมือง

ของเรา

๒. ได้ทำบุญครั้งใหญ่ให้แก่ประเทศไทย ที่ผ่าน ๆ มาเรากาบัตรเลือกตั้งก็เพราะ เห็นแก่เงินบ้าง เห็นแก่คนนั้น เห็นแก่พรรคนี้บ้าง แต่แทบจะไม่มีใครเห็นแก่อนาคตประเทศไทย โหวตโน จึงคือพลังทางศีลธรรมที่จะนำไปสู่ประชาธิปไตยที่แท้จริง เพราะเงินก็ซื้อไม่ได้ ไม่ยอมให้อำนาจใด ๆ มาบังคับอีกต่อไป จึงเป็นอิสระเสรีและเป็น “อำนาจอธิปไตย” ที่เราจะรักษาเอาไว้เพื่อนำไปเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้ดีขึ้น

๓. ได้เปลี่ยนแปลงประชาธิปไตยแบบเบมือขอหรือขอทาน (จากประชานิยม) มาเป็นประชาธิปไตยที่ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน เป็น “ผู้ให้” แก่แผ่นดิน เพราะเป็นเจ้าของ “อำนาจอธิปไตย” ที่แท้จริง จึงจักไม่ปล่อยให้หนักการเมืองมาบู่ยู่บ้านเมืองอีกต่อไป

๔. ๑ สิทธิ ๑ เสียงของแต่ละคน เมื่อรวมกันมาก ๆ ก็จะถูกกลายเป็น “มติมหาชน” ที่ไม่มีใครอาจจะต้านทาน หรือหยุดยั้งพลังของมหาชนได้ หรือเป็นอำนาจที่สามารถคานอำนาจนักโกงเมืองได้

๕. เป็น “ประชามติ” ที่จะช่วยหยุดยั้งการสูญเสียดินแดนไทยให้กัมพูชา จากนักโกงเมืองทั้งในอดีตและอนาคต

๖. ได้ประชาชนเป็นนายกรัฐมนตรีนี่ตัวจริงเสียงจริง เพราะผู้ได้รับเลือกจากนักการเมืองเป็นนายกรัฐมนตรีนี่เป็นแค่คนนายก ฯ ตัวแทนที่ทำตามพรรคการเมืองมากกว่าประชาชน แต่ถ้าประชาชนกาไม่ประสงค์ลงคะแนนมากพอ ใครจะเป็นนายกรัฐมนตรีนี่ได้ เพราะจะต้องรับใช้ประชาชน ทำตามเสียงของประชาชน

๗. หากมีการใช้สิทธิ์ Vote No (ไม่ประสงค์เลือกใคร - พรรคใด) มากพอ เราอาจถวายนพระราชอำนาจ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ เพราะประชาชนส่วนใหญ่ ไม่ต้องการนักการเมืองคนใดหรือพรรคใดในการเลือกตั้งครั้งนี้ มาบริหารประเทศให้เกิดความแตกแยก ล่มจม เสียหายอีก

☒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้มี“มิจฉาชีพ”มีช่องทางมีองค์ประกอบพร้อมที่จะเอาเปรียบกอบโกยกินฉกฉวยทุจริตได้สมบูรณ์ก็ใช้อำนาจในหน้าที่ ใช้ฝีมือความสามารถกอบโกย โกง กิน หลอก ลวง อำพราง ยั่วย้อมมอมเมาสารพัด ซึ่งทำได้อย่างเลวร้ายหนักหนาสาหัส อันมีผลเสียหายต่อผู้ตกเป็นทาส ต่อชาติ ต่อสังคมประชาชน ข้ามีหน้าที่ผู้ประกอบ“มิจฉาชีพ”เหล่านั้น

กลับหลังมือ ว่า **ตนสร้างประโยชน์แก่ชาติประชาชนเสียอีก**

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามาตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แลคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิพุทธเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐิสูตตร-ลักกายทิฐิสูตตร-อตตทานทิฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสตี) อย่างสัมพัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธรูปเจ้าทรง นิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังข** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติ **ที่ถึงพร้อมด้วยวิชิชาและจรณะ**

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาทุท”**

[ผู้ที่เป็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมมรรคธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตรมรรคธรรม)นั้นๆจริง]

ซึ่งโดยสังจะนั้น ทูณเท่าใด เราก็ขายเท่านั้น นั่นคือสุจริตแล้ว [ทูนคือค่าที่คิดรวมไว้หมดแล้วทุกสิ่งส่วน ครบถ้วน แม้แต่ค่าเออเรอรัยมีแถมไว้อีกเท่านั้นเท่านั้นเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่ไม่ยอมขาดตกบกพร่องในการเอาเปรียบจริงๆ] การขายเท่าทูน ซึ่งผู้ซื้อผู้ขายไม่มีใครทำบุญ ไม่มีใครทำบาป เพราะไม่มีใครเสียเปรียบ ไม่มีใครได้เปรียบ เท่านี้ก็น่าจะชื่อว่า สุจริตแล้ว

แต่ถ้าขาย“เกินราคาทูน” ก็คือ การเอาเปรียบเกิดขึ้นทันที ไม่สุจริตแล้ว เพราะมีการได้เปรียบเสียเปรียบเกิดขึ้นซึ่งเห็นอยู่ชัดๆใช้ใหม่ ว่า การซื้อขายเท่าทูน ก็ไม่มีใครได้เปรียบใครเสียเปรียบ แต่ถ้าซื้อขายเกินทูนไป คนต้องจ่ายเกินทูน ก็เป็นคนเสียเปรียบ คนได้เกินทูนก็เป็นคนได้เปรียบ

แต่ถ้าขาย“ต่ำกว่าทูน” ก็คือ การเสียเปรียบเกิดขึ้นทันที คนซื้อก็ได้เปรียบ คนขายก็“เสีย”เปรียบ หากคนขาย“เต็มใจ-ตั้งใจ”เสียเปรียบ การ“เสียเปรียบ”นี้คือ ผู้ขาย

“เต็มใจ-ตั้งใจ”ให้แก่ผู้ซื้อ จึงเท่ากับผู้ขายได้เสียสละ ผู้ขายก็เป็นคนได้ให้ ได้ทาน ได้บริจาค เป็นคนได้บุญ ได้คุณงามความดี ได้เป็นผู้มีประโยชน์แก่ผู้ที่เราได้ให้นั่นแท้ๆ

แต่ถ้าหากผู้ขายขาย“เกินทูน”เท่าใด ยิ่งเอาส่วนเกิน(ในทูนนิยมเรียกว่ากำไร) มากเท่าใด ก็ยิ่งเอาเปรียบมากเท่านั้นก็คือ ผู้ขาย“ได้เปรียบ”เท่านั้นๆ ผู้ขายก็เป็นคนเอาเปรียบเป็นคนไม่ได้ให้ ไม่ได้ทาน ไม่ได้บริจาค ไม่ได้เสียสละ จึงไม่ได้บุญ ไม่มีคุณงามความดี ไม่ได้เป็นผู้มีประโยชน์แก่ใครเลยในสังคม ชัดเจนไหม?

ดังนั้น **วิถีคิดของระบบทุนนิยม** จึงเป็นวิธีที่ไม่สุจริตเรียกว่า ทูจริตได้ไม่ผิดเลย เพราะเป็นวิธีที่คิดเอาเปรียบแท้ๆ ดังนั้นจึงเป็นวิธีที่ทำลาย ไม่ใช่วิธีที่สร้างสรรค์ สังคมโลกจึงเดือดร้อนกันอยู่กับวิธีที่เรียกว่า“เศรษฐกิจศาสตร์ทุนนิยม” ดังที่เป็นให้เห็นกันอยู่ไหนๆเป็นที่ประจักษ์

ยิ่งผู้คิดตาม**วิธีการทุนนิยม**นี้ มีจิตซีโลภ ไม่มีที่สิ้น ไม่มีที่จบ มากด้วยความแค้น อาฆาต มากด้วยความริษยา แข่งขันในการเอาเปรียบ กลวิธีที่ใช้ด้วยความชาญฉลาด ก็ยิ่งมีการเอาเปรียบได้มาก ได้นาน ได้อย่างลึกซึ้งซับซ้อน ซ่อนพราง ลวงได้ยิ่งสนิทยิ่งแนบเนียน ยิ่งเอาเปรียบได้ลึกล้ำ ได้มาก ได้เร็ว จนเรียกได้ว่า เป็น“ความเสื่อมต่ำเลวร้ายอย่างบรมอภิมหา” จึงชื่อว่า **“อภิมหาอบายมุข”** ซึ่งร้ายกาจอันปรากฏเป็นอยู่จริงในสังคมปัจจุบันนี้

ส่วนใครจะมองไม่ออก ไม่เห็นว่า**สังคมทุนนิยม**เป็นเช่นที่อาตมากล่าวนี้ ก็เป็นได้ เพราะเขายังเห็นดีเห็นงามในความเป็น**ทุนนิยม** หรือใน**ความเป็นการได้เปรียบอยู่**

ผู้ที่ล้าก็เลสลอกจากจิตใต้จริงเป็นสัมมาทิฐิ จึงจะมี**ปัญญาอันยิ่ง** ซึ่งเป็น**ปัญญาชนิดที่“ฉลาดแบบพิเศษ”**(อัญญา)ถึงขั้นสามารถเข้าใจ“**ความรู้สึก**”หรือ**อาการของจิตตนที่กำลังเป็นอยู่**หลายๆ ณ บัดนั้น ว่า เป็น“**ความจริง**”ที่เรากำลังยินดี-กำลังเข้าใจอย่างซาบซึ้งในภาวะที่เรา**กำลังเป็นอยู่**(เป็นต้นว่า เสียสละ ฯลฯ) เรากำลัง“**เห็นจริงยิ่ง**”(วิปัสสนาญาณ) ว่า การได้เปรียบเป็นโทษ การเสียสละเป็นคุณ การได้เปรียบเป็นความเลวแท้ การเสียสละเป็นความดีจริง และ**ยินดีขื่นใจในความเสียเปรียบอย่างเต็มใจ จึงตั้งใจเสียเปรียบอยู่อย่างสุขสบายใจ**

หรือไม่ว่าจะเป็นอาชีพนักแสดง นักร้อง นักเต้น นักรำ นักกีฬา นักเล่นเกมสารพัด ที่ว่าย่อมมอมเมาให้ตน และให้คนอื่นหลงเป็นรสชอบใจที่จัดจ้าน พิสดาร วิตถาร ยิ่งขึ้นๆ โดย**ความหลงผิดว่ายิ่งเจริญยิ่งอกงามเป็นที่นิยม**

ซึ่ง“รสชอบใจ-รสอร่อย-รสสนุกสนาน-รสเปลิดเปลิน-รสไพเราะ-รสสวยงาม-รสหอมหวาน-รสสัมผัสแตะต้องที่ เหมาะใจ-รสบันเทิงเรีงรมย์ทุกอย่าง”(อัสสทพ)นี้ ไม่มีที่สิ้นสุด (อนันต์) **มีแต่จะตติยัตถ์หนักหนา กระทั่งเลยเถิด กิเลส จัดจ้านขึ้นๆ กิเลสหนาขึ้น มากขึ้น โตขึ้น(ปลูก)นั่นเอง**

ทั้งผู้นิยมชมชื่น ทั้งผู้เป็นตัวแสดงเอง ก็ยิ่ง**เข้าใจผิด**ว่าเป็น“อาชีพ”ที่**คนหลงว่า**เป็น**ดาราดารา** เป็น**เทพบุตร-เทพธิดา** แต่แท้ๆนั้นเป็น**“เทพบุตรมาร”**หรือ**“เทพบุตรยักษ์-เทพธิดาผี”**

เพราะไม่ใช่**“จิต”เกิดกิเลส** แต่**“จิต”เกิดกิเลส โตขึ้นๆ(ปลูก) หนาขึ้นๆ(ปลูก) อ้วนขึ้นๆ(ปลูก)**

จิตเกิดกิเลสโตขึ้น หนาขึ้นนั้น เป็น**จิตเทวดา**ได้ไ้ ? ที่แท้เป็น**จิตสัตว์อบาย จิตตกต่ำ จิตเสื่อม** ตามสัจจะต่างหาก **จิตที่เกิดกิเลส คือ จิตผี จิตอบาย**

นี่คือ **ผีแท้ๆ มารจริงๆ** ซึ่งเป็นจริงกันที่“จิตวิญญาณ”ของคณนั้นๆลง“อบาย”คือ**เกิดกิเลส** ผู้แสดงก็โมหะหลงตนว่าตนเป็น**ดาราดารา** จึงคือ**“ผีหรือมาร”จริงๆ** และหลอกคนให้“หลงผิด”(โมหะ)หลงติดหลงยึดถือตาม คนที่หลงผิดนั้นจิตวิญญาณ**เกิดจริง**ก็คือ**“กิเลสหลง”(โมหะ) จึงเป็นผีแท้ๆด้วย**

ผู้มี“มิจฉาชีพ”เช่นที่ว่านี้อยู่ในฐานะได้เปรียบคนที่ด้อยกว่าทางจิต เพราะคนผู้ด้อยกว่า**“อ่อนแอทางจิตใจ** มีกิเลสครอบงำ(อวิชชา) คือ มีความหลงผิด (โมหะ) หลงติดอยู่ใต้อำนาจ“ลาม-ยศ-สรรเสริญ-สุข” ที่มาจากกาม จากอัตตา หลงรักศรัทธาเลื่อมใสชอบเขาก็ตกเป็นทาสเขา หรือไม่ก็หลงกลัวหลงเกรงเขาจึงตกเป็นทาสเขา ซึ่งก็ล้วนตกอยู่ใต้อำนาจเขาทั้งสิ้น นี่คือ **ทาสโลกีย์**แท้ๆ

ผู้มี“มิจฉาชีพ”เหล่านั้น จึงมีช่องทางมีองค์ประกอบพร้อมที่จะเอาเปรียบกอบโกยโกงกินฉกฉวยทุจริตได้สมบูรณ์ก็ใช้อำนาจในหน้าที่ ใช้ผีมือความสามารถที่คนหลงนั้นๆครอบงำคนผู้หลง(โมหะ)ทั้งหลาย กอบโกย โกง กิน หลอกหลวง อำพราง ยั่วย้อมมอมเมาสารพัด ซึ่งทำได้อย่างเลวร้ายหนักหนาสาหัส อันมีผลเสียหายต่อผู้ตกเป็นทาส ต่อชาติ

ต่อสังคมประชาชน ข้ามิหนำผู้ประกอบ“มิจฉาชีพ”เหล่านั้น **กลับหลงผิด** ว่า **ตนสร้างประโยชน์แก่ชาติประชาชนเสียอีก**

มิจฉาชีพนี้ยังเป็นบาปอยู่ทั้งสิ้น เพราะมี**กุหนาลปนา มิจฉาชีพ** **ขั้นที่ ๓ “เนमितตกตา”**ที่โบราณจารย์ท่านแปลว่า อาชีพขั้น**“การตลบตะแลง”**นั้น เป็นอาชีพขั้นสูงขั้นระดับ**“กุหนาล(การโกง)-ลปนา(การหลอกลวง)”**มาตามลำดับ เป็น**“การพินมิจฉาชีพ”ขั้น ๑ และ ๒** ได้บริบูรณ์

เหลือความเป็น**“มิจฉาชีพ”ขั้นที่ ๓** ซึ่งจะต้องปฏิบัติให้กิเลสน้อยลงไปตามลำดับแห่งภูมิবারมีธรรม

มิจฉาชีพ **ขั้นที่ ๓** จึงเป็นงานอาชีพของผู้มีภูมิธรรมสำนึกสังวรกัน แล้วรู้ตัวในความเสื่อมความต่ำที่ตนยังหลงติดยึดอยู่นั้นให้ดี จึงตั้งใจปฏิบัติให้เจริญขึ้นๆ

เช่น เป็นคนพยายามสำรวจแล่ม เป็นคน**สมาทานศีล**แล้วพยายามปฏิบัติตน เพื่อจะพัฒนาตนเอง แต่ยังได้ผลบ้าง ยังพลาดทำเสียที่แกกิเลสของตนบ้าง เท่ากับคนยังไม่แน่นอน จึงยังเหมือนคนผู้เสี่ยงโชคอยู่ขณะนั้น (เนमितตกะ = ผู้ทำนายโชคชะตา) ผู้มีอาชีพถึงขั้นนี้หากเป็นผู้พากเพียรศึกษาปฏิบัติเอาจริงเอาจังก็จะเป็นผู้เจริญพัฒนาขึ้นไปมีอาชีพสูงขึ้นๆ กำลังของกิเลสมีน้อยลงๆ ทำให้ตนละเลิกลดกรรมบาปได้เจริญขึ้น แข็งแรงสมบูรณ์ไปตามลำดับ ซึ่งจะเจริญขึ้นไปเรื่อยๆเรื่อยๆ กระทั่งหมดกิเลส หมดความเห็นแก่ตัวได้บริบูรณ์เป็นที่สุด

ทางพุทธศาสนาถือเอาว่า **อาชีพใดมีต้นเหตุจากกิเลส** นั้นแหละ คือ **อาชีพที่ยังไม่เจริญ** ตั้งแต่เสื่อมต่ำเสียหายเลวร้ายไปตั้งแต่ผู้ใดมีปัญญาทางธรรมก็จะเห็นสังขธรรมได้ว่า มันเลื่อมมันต่ำ จนกระทั่งซบซ้อนซ่อนเชิง แม้จะเห็นอยู่ทุกวัน แต่ก็รู้ได้ยากขึ้นสำหรับคนผู้ไม่มีญาณไม่มีภูมิทางธรรมแท้จริงทางสังขธรรมลึกซึ้งพอไปตามลำดับแห่งปัญญาของภูมิธรรม ของแต่ละคน

จนกระทั่งกิเลสไม่มีกำลังจะทำบาปนั้นๆอีกแล้ว เพราะเจริญด้วยภูมิธรรมของ**“อินทรีย์ ๕ พละ ๕”** ซึ่งก็คือความเจริญของ**“กำลังปัญญา”** ของ**“กำลังวิริยะ”** ของ**“กำลังอนวัชชะ”** ของ**“กำลังสังคหะ”** เพียงพอตามภูมิของอารยะแต่ละระดับ เป็น**“สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ”**ในแบบพุทธจริง ก็จะ**“พินมิจฉาชีพ”ขั้นที่ ๓**

ได้ อย่างเป็นทางการจริงที่มี “อาการที่น่าเลื่อมใส” (ปสาทิกะ) ไม่ทำความบาป(ปาปัสสะ อกรรมง)นั้นๆ ได้จริงตามลำดับ

จึงจะนับว่าเป็นผู้ “**พินมิจฉาชีพ**” **ขั้นที่ ๓**

ที่นี้ก็คือ “**อาชีพ**” **ขั้นที่ ๔** สูงขึ้นถึงขั้นเป็นผู้พ้นอชีพ ขึ้นหยาบก่อนๆมาได้แล้วสำหรับตน ซึ่งก็คือเป็นผู้ไม่มี **ทุจริต** **ขั้นมิจฉาชีพขั้น ๑-๒-๓** ได้แล้ว แต่ตนยัง “**มอพบในทางผิด**” (นิเปปลิกตา)

หมายความว่า ตนบริสุทธิ์ **พินมิจฉาชีพขั้นที่ ๓** ได้แล้ว แต่ก็ยังเข้าไป “**ร่วมทำงานรับผลประโยชน์กับผู้ที่เขาทำผิดทำชั่วทำบาปอยู่**”

พระพุทธเจ้าจัดว่าเป็นผู้ทำงานเข้าช่วย “**มิจฉาชีพ**” ก็เพราะ “**ตนแม้จะบริสุทธิ์ ตนเองไม่ทำบาปแล้ว แต่ยังเข้าไปทำงาน ‘ร่วมรับประโยชน์’ อยู่กับผู้ที่เขาทำผิดทำชั่วทำบาป**” แม้ตนจะไม่ทำทุจริตใดๆอีกแล้วขนาดนี้ก็ยิ่งถือว่าเป็น “**มิจฉาชีพ**” “**สัมมาอาชีพ**” ของพุทธมีสูงกว่านี้อีก

ผู้ที่ **พินมิจฉาชีพ** ข้อ ๑-๒-๓ จนถึงขั้น **พินมิจฉาชีพ** สำเร็จมาได้ถึงขั้นที่ **๔** นั้น เป็นต้นว่า นาย ข. ได้ปฏิบัติตน จนกระทั่งบรรลุผลตามลำดับ นั่นคือ ตัวนาย ข. **หลุดพ้น** จากงาน **มิจฉาชีพ** ข้อ ๑-๒-๓ **ได้แล้ว** นาย ข. ไม่ทำงานที่เป็น “**การโกง**” (กุหนา) “**การหลอกลวง**” (ลปนา) ได้แล้วจริง ก็เพราะ **จิตหมกมิด** ที่จะโกงจะหลอกลวงแล้ว

อย่างมี “**ญาณ**” รู้แจ้งเห็นจริงสัมผัส “**ตัวกิเลส**” (สักกายะ) ด้วย **ญาณ** ของตน และได้ “**กำจัด**” (ปหาน) **กิเลส** นั้นๆ ชนิดที่ **รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตนของกิเลส”** (สักกายะ อตตะ อาสวะ) โดยมี **อุบายเครื่องออก** หรือ **วิถีการปฏิบัติ** ที่ปฏิบัติได้อย่างเป็น “**สัมมาจรค**” จนกระทั่งเกิด “**สัมมาสมาธิ**” ซึ่งตลอดสายแห่งการปฏิบัติก็จะมี “**สัมมาญาณ**” ร่วมรู้ร่วมเห็นชัดเจน

อย่างถึงขั้น **พินวิจิกจจา** (พินสงสัย พินลังเล รู้แจ้งอย่างมั่นใจ) ถ้าเป็นการบรรลุขั้น **อรหัตผล “จรค-ผล**” ของพุทธ จะรู้แจ้งเห็นจริงพิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่มีลวง ไม่มีพราง ไม่งมงายใดๆ ไม่มีคาคคะเน ไม่มีเดา ไม่มีการขี้ตุ้

ธรรม ไม่มีหลง ไม่มีเหลือไม่ว่าจะหลงเหลือ **โอฬาริกอัตตา** หลงเหลือ **โมมยอัตตา** หลงเหลือ **อรูปอัตตา** เพราะเป็น “**สัมมาจรค-สัมมาผล**” ที่สุดเป็น “**สัมมาวิมุตติ**” สัมบูรณ์ ด้วยการ **รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สภาวะจริง ทั้งรูปธรรมทั้งอรูปธรรม**

ทั้งนามธรรม

โดยมี **ญาณทัสสนะ** หรือ **มีวิชา ๘** เป็นตัว **รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง** ตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีกในตน กระทั่งถึงขั้น **พินเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน** บรรลุเข้าสู่ “**นิโรธ**” แบบ **พุทธ** ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียก **นิโรธ** ชนิดนี้ว่า **สัญญาเวทิตนนิโรธ** ซึ่งเป็น **นิโรธที่พ้นอภิชาตสวะ-พ้นอภิชาตสังโยชน์** สัมบูรณ์

อภิชา มี **อาหาร** ไม่ใช่ไม่มี **อาหาร** พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดเจน อยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑

อภิชา ถ้าไม่มี **อาหาร** เลี้ยง มันก็ต้องห่อเหี่ยวลงๆๆ สุดท้ายมันก็ต้องตาย ก็หมดสิ้นไป แต่คนปุถุชนผู้ “**อภิชา**” ไม่รู้จัก “**อาหาร**” ที่ทำให้ “**อภิชา**” โต อ้วน ใหญ่ หนา มาก ยิ่งๆ ขึ้น (ปุถุ แปลว่า โต อ้วน, หนา, มาก, ใหญ่) จึงเลี้ยง “**อภิชา**” ให้โต ให้อ้วน ให้ใหญ่ ให้หนา ให้มาก อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ปุถุชนจึงคือผู้ให้ “อาหาร” แก่ “อภิชา” ด้วยน้ำมือตน “อภิชาสูตร” ในพระไตรปิฎก ตามที่อ้างมาข้างต้นนั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

เพราะ **อภิชา** ของตนบริโภค “**นิรณ ๕**” เป็น **อาหาร อภิชา** จึงโต (ปุถุ) จึงอ้วน (ปุถุ) จึงใหญ่ (ปุถุ) จึงหนา (ปุถุ) จึงมาก (ปุถุ)

เพราะ **นิรณ ๕** ของตนบริโภค “**ทุจริต ๓**” (กายทุจริต, วจิตุจริต, มโนทุจริต) เป็น **อาหาร**

นิรณ ๕ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ **ทุจริต ๓** (กายทุจริต, วจิตุจริต, มโนทุจริต) ของตนบริโภค “**การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖** หรือ **สำรวมอินทรีย์ ๖** ที่ **ไม่บริบูรณ์**” เป็น **อาหาร**

ทุจริต ๓ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ **การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖** หรือ **สำรวมอินทรีย์ ๖** ที่ **ไม่บริบูรณ์** ของตนบริโภค “**ความมีสติที่ไม่ถึงขั้นอาริยะ สัมปชัญญะไม่เจริญถูกทาง**” เป็น **อาหาร**

การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ หรือ **สำรวมอินทรีย์ ๖** ที่ **ไม่บริบูรณ์** จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ **สติที่ไม่ถึงขั้นอาริยะ สัมปชัญญะไม่เจริญถูกทาง** ของตนบริโภค “**การทำไว้ในใจ (มนสิการ) ไม่แยบคาย ไม่ถ่องแท้ (อโยนิส)**” เป็น **อาหาร**

ความมีสติที่ไม่เป็นอาริยะ สัมปชัญญะที่ไม่เจริญถูก

ทาง จิ่งโต จิ่งอ้วน จิ่งใหญ่ จิ่งหนา จิ่งมาก

เพราะการทำไว้ในใจ(มนสิการ)ไม่แยบคายไม่ต้องแก้ (อโยนิโส)ของตนบริโภค“การไม่ได้ฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะ หรือการฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะแต่ไม่บริบูรณ์”เป็นอาหาร

การทำไว้ในใจ(มนสิการ)ไม่แยบคายไม่ต้องแก้(อโยนิโส) จิ่งโต จิ่งอ้วน จิ่งใหญ่ จิ่งหนา จิ่งมาก

เพราะความไม่ศรัทธา หรือความศรัทธาไม่ถูกแก้ ไม่บริบูรณ์ของตนบริโภค“การไม่ได้ฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะ หรือการฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะแต่ไม่บริบูรณ์”เป็นอาหาร

ความไม่ศรัทธาหรือความศรัทธาไม่ถูกแก้ไม่บริบูรณ์ จิ่งโต จิ่งอ้วน จิ่งใหญ่ จิ่งหนา จิ่งมาก

เพราะการไม่ฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะ หรือได้ฟัง ธรรมที่ไม่เข้าชั้นอาริยะของตนบริโภค“การไม่ได้พบสัตบุรุษ หรือพบแต่ไม่ได้คบคณีสัตบุรุษให้บริบูรณ์” เป็นอาหาร

การไม่ฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะ หรือได้ฟังธรรมที่ ไม่เข้าชั้นอาริยะ จิ่งโต จิ่งอ้วน จิ่งใหญ่ จิ่งหนา จิ่งมาก

นั่นคือ พระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าจาก“อวิชชา สุตฺร”และ“ตถนหาสุตฺร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ และ ๖๒) รายละเอียดจาก“อวิชชาสุตฺร”และ“ตถนหาสุตฺร”ที่ ว่ามาแล้วนั้น ยังมีต่อไปอีก ว่า

การไม่คบสัตบุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมยังการไม่ฟัง สัทธรรมให้บริบูรณ์

การไม่ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ ย่อมยังความไม่มี ศรัทธาให้บริบูรณ์

ความไม่มีศรัทธาที่บริบูรณ์ ย่อมยังการทำไว้ในใจ โดยไม่แยบคายให้บริบูรณ์

การทำไว้ในใจโดยไม่แยบคายที่บริบูรณ์ ย่อมยัง ความไม่มีสติสัมปชัญญะให้บริบูรณ์

ความไม่มีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ย่อมยัง การไม่สำรวมอินทรีย์ให้บริบูรณ์

การไม่สำรวมอินทรีย์ที่บริบูรณ์ ย่อมยังทุจริต ๓ ให้บริบูรณ์

ทุจริต ๓ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังนิวรรณ์ ๕ ให้บริบูรณ์

นิวรรณ์ ๕ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังอวิชชา ให้บริบูรณ์

อวิชชา มีอาหารอย่างนี้ และบริบูรณ์อย่างนี้

ก็เพราะคนปุถุชน“ไม่รู้”(อวิชชา)ในความเป็น“อาหาร” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้นี้ ไม่เรียนเอาด้วยซ้ำ ทั่งๆที่เป็นชาวพุทธ แต่ก็ไปเพิ่มพูนปัญญาที่ไม่สามารถรู้“อาหาร” ที่ว่านี้เลย บางคนเรียนรู้อะไรบ้างปัญญา ตลอดจนชีวิตจนตาย จบปริญญาตรี-โท-เอก ยิ่งกว่าปริญญาเอก ปัญญาท่วมหัวก็มี หรือบางคนเรียนวิชาพุทธศาสตร์ด้วยซ้ำเอาจริงเอาจัง แต่ก็ไม่เคยรู้เรื่องใน“อาหาร”ที่ว่านี้ หรือมีไม่น้อยในวงการ พุทธศาสนาที่คร่ำเคร่งปฏิบัติเพื่อให้บรรลุนิพพาน แต่ก็ไม่ต้องแก้ชัดเจนใน“อาหาร”สำคัญที่ว่านี้

เพราะคนผู้นั้นยังมี“อวิชชา” แม้จะเรียนจบปริญญา ทางพุทธศาสตร์ ถึงขั้นสูงสุดในหลักสูตรประจำมี หรือแม้ จะเป็นนักปฏิบัติจนประสบผลในชีวิตกระทั่งหลงผิดว่าตน ได้บรรลุจุดสูงสุดคือ“อรหันต์”แล้วพานั้น แต่ยังไม่รู้แจ้ง ถ่องแท้ใน“อาหาร”ที่ว่านี้ ก็มากมายก่ายกองในสังคมพุทธ

คนปุถุชนทั้งหลายจึงมี อวิชชา เป็นปกติในชีวิตสามัญ ให้“อาหาร”แก่ตนเอง ชนิดที่ทำให้“อวิชชา”ของตนโต,อ้วน, ใหญ่,หนา,มาก อยู่เป็นปกติสามัญด้วย“ความไม่รู้”(อวิชชา) ซึ่งคนผู้มีอวิชชา(ความไม่รู้)นั้น มี“อวิชชา”ทั้งที่เป็น “ความไม่รู้ในสังขารทั้งหลาย”และทั้งที่“ไม่รู้ตัว”

โดยเฉพาะคำว่า“สังขาร”นั้น หมายถึง “อาหาร” ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อวิชชาสูตร”นี้แหละที่ คนผู้อวิชชา“ไม่รู้” เพราะ“ไม่มีปัญญาหรือไม่มีความรู้ ที่เป็นพุทธธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิ”จริง

จึงได้ชื่อว่า “ปุถุชน”(คนกิเลส“หนา,โต”อยู่เสมอๆ) เพราะ“ปุถุ” แปลว่า โต,อ้วน,ใหญ่,หนา,มาก เมื่อชีวิตมีแต่ได้“อาหาร” ที่เป็น นิวรรณ์ ๕, ทุจริต ๓, ไม่สำรวมอินทรีย์ ๖, มีสติสัมปชัญญะที่ไม่เป็นอาริยะ, ทำ ใจในใจโดยไม่ถ่องแท้, ไม่ศรัทธาหรือศรัทธาไม่ถูกแก้ ไม่บริบูรณ์, ไม่ฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะหรือได้ฟังธรรมที่ ไม่เข้าชั้นอาริยะ, ไม่ได้พบสัตบุรุษหรือพบแต่ไม่ได้คบคณีสัตบุรุษให้บริบูรณ์

“อาหาร”เหล่านี้ จิ่งโต จิ่งอ้วน จิ่งใหญ่ จิ่งหนา จิ่งมาก ซึ่งนั่นก็คือ คนที่“ปุถุ”อยู่ตลอดเวลาตนเอง

เพราะ“ความไม่รู้”(อวิชชา)ย่อมทำให้ตนเป็น“ปุถุชน” อยู่กับ“อาหาร”เหล่านี้

และ“อาหาร”เหล่านี้ ล้วนแต่คือ **อกุศลธรรมเจริญงอกงาม “โต,อ้วน,ใหญ่,หนา,มาก”ไปตามวันเวลาที่ผ่านไป** ยัง**“อวิชา”อยู่ตลอดกาล**

ดังนั้น จึงต้องเรียนรู้**“อาหาร”**ดังกล่าวนี้อย่างจริงจัง เพราะถ้า**“ไม่รู้”**(อวิชา) **อกุศล**ก็เจริญดังตามที่ได้สาธยายมา พระพุทธเจ้าตรัส**“อาหาร ๔”**ไว้อีกในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ ได้แก่

๑. กวฬิงการาหาร คือ **อาหารที่กินเข้าไปเลี้ยงร่างกายตน** ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังกินอาหารถึงแม้จะมีสติสัมปชัญญะ แต่สติสัมปชัญญะก็ยังคงขั้นปุถุชนหรือแค่สติสัมปชัญญะขั้นกัลยาณชนเท่านั้น จิตใจของผู้นั้นยังมีสัมมาทิฏฐิไม่บริบูรณ์ ยังมี**“อวิชา”** ไม่ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฏฐิแล้วฝึกฝน จน**“อภิปัญญาสิกขา”**เจริญถึงขั้นสามารถ**กำหนดรู้“กามคุณ ๕”**ได้ จาก**“อาหาร”**ที่กิน แล้ว**กำจัด“กิเลสกาม”**ที่เกิดจาก**“อาหาร”**นั้นๆได้ トラบใด ผู้**“อวิชา”**ยัง**กินอาหาร กิเลสก็ย้งหนำขึ้นโตขึ้น** อยู่ตราบนั้น

๒. ผัสสาหาร คือ **อาหารที่เกิดจากการสัมผัสผัสทางทวาร ๖** ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมีตาหูจมูกลิ้นกายใจสัมผัสผัสด้วยสติสัมปชัญญะที่มี**“อวิชา”** ไม่ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฏฐิแล้วฝึกฝน จน**“อภิปัญญาสิกขา”**สามารถ**กำหนดรู้“เวทนา ๓”**ได้ ในชีวิตขณะที่ทุกทวารมีสัมผัสอยู่ แล้วพิจารณา**“เวทนาในเวทนา”** กระทั่งมีญาณรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น**“เวทนา ๑๐๘”** แล้วสามารถ**กำจัด“เวทนา”**ที่ชื่อว่า**“เคหสิตเวทนา”**ได้ トラบใด ผู้มี**“อวิชา”**เมื่อยังมี**สัมผัสตามปกติชีวิต กิเลสก็ย้งหนำขึ้นโตขึ้น** อยู่ตราบนั้น

๓. มโนสัญเจตนาหาร ก็คือ **อาหารที่เกิดจากความต้องการหรือความมุ่งหมายของตน** ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมีความต้องการในใจ แต่ไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฏฐิแล้วฝึกฝนกระทั่ง**“อภิปัญญาสิกขา”**สามารถ**กำหนดรู้“ความต้องการ ๓”**(ตัณหา ๓)ได้ แล้วอาศัย**“วิเวกตัณหา”**(ความต้องการไม่มีภพ)นั้นนำพาปฏิบัติ**กำจัด“ความต้องการ”**(ตัณหา)ที่เป็น**“กามภพทั้งรูปภพทั้งรูปภพ”**(กามตัณหาและภเวตณหา)ได้ トラบใด ผู้มี**“อวิชา”**เมื่อยัง**ดับความต้องการที่เป็นกามภพและภพไม่ถูกสภาวะของมัน กิเลสก็ย้งหนำขึ้นโตขึ้น** อยู่ตราบนั้น

๔. วิญญาณาหาร คือ **อาหารที่เป็นธาตุรู้ของคน**ทุกคนที่มีอยู่เป็นปกติชีวิต ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมี**“ธาตุรู้ทำหน้าที่อยู่”**(วิญญาณฐิติ)ถึงแม้จะมีสติสัมปชัญญะ แต่สติสัมปชัญญะก็ยังคงขั้นปุถุชนหรือแค่สติสัมปชัญญะขั้นกัลยาณชนเท่านั้น จิตใจของผู้นั้นยังไม่สัมมาทิฏฐิ ยังมี**“อวิชา”** ไม่ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฏฐิแล้วฝึกฝน จน**“อภิปัญญาสิกขา”**เจริญถึงขั้นสามารถ**กำหนดรู้“นามรูป”**ได้ และสามารถศึกษาฝึกฝนปฏิบัติจนกระทั่ง**รู้จักรู้แจ้ง** รู้จริงใน**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** และ**รู้จักรู้แจ้ง** รู้จริงใน**“กาม-เวทนา-ตัณหา”**อย่างบริบูรณ์ แล้ว**กำจัด“กิเลสกาม-กิเลสในเวทนา-กิเลสในตัณหาที่ยังเป็นภพเป็นชาติ”**อันเกิดจาก**“อาหาร ๔”**นั้นๆได้ トラบใด ผู้**“อวิชา”**ยัง**ยังอาศัย “อาหาร ๔”ในชีวิตอยู่ กิเลสก็ย้งหนำขึ้นโตขึ้น** トラบนั้น

•••

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชา **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ย้งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา

อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นได้ว่า“**ชีวิตนี้**”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“**อุตุ**” เกี่ยวกับ“**พีชะ**” เกี่ยวกับ“**จิต**” และจะเกี่ยวกับ“**กรรม**” เกี่ยวกับ“**ธรรมะ**”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“**ความเป็น**”(ภาว)ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษยจักรวาลจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ“**เจ้าของชีวิต**”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“**ชีวิต**”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“**ปรีนิพพาน**”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“**กรรม**”กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของซาตาน”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ซาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ทีเดียว **เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้เจไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่มี**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจซาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ทีเดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะของอุสิขนาดไหน** แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้จะกล่าวถึงอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพาศสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณีพพาน” ก็คือ **“จรรยา ๑๕”** ดังนั้น **ความประพาศ ๑๕ (จรรยา ๑๕)** นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง **“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัตสกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ “กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง **“อนุสาสนี”** (คำสอน) ของพระองค์ที่เดิยวว่า **“อนุสาสนีปฏิหาริย์”** นั่นคือ **อย่างไร?**

[ได้นำ **“จุลศีล”** มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ **“มัชฌิมศีล”** อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ **“มหาศีล”** อีก ๗ ข้อละเอียดลออก ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น **“อนุสาสนีปฏิหาริย์”** ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ **“แก้วฏฐสูตร”** การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ **“จรรยา ๑๕”** นั่นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** แล้วก็ **อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพาศอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม **ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขธรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆ กวานั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมถูกต้องชัดเจน เช่น มีศีลมาอาชีพ ไม่มี **“การค้าขายผิด”** (มัจฉาณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น **มัจฉาชีพ** การค้าขายที่เป็น **มัจฉาชีพ ๕** ข้อ นั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”** ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“เหตุ” แท้ มันจึงอยู่ที่ **“คนฆ่า”** นั่นเอง ที่เป็นผู้ “บาป” คนที่ ๑ คนกินเป็นผู้ “บาป” คนต่อมา

เนื้อสัตว์ที่เป็น **“อุทิสมังสะ”** คือ เนื้อสัตว์ที่ตายเพราะคน “เจาะจง” (อุทิส) ฆ่าให้มันตายทั้งนั้น โดยมี “คนเจาะจงฆ่ามาให้คนกิน” ทุกคนที่กินจึง “บาป” ทุกคน ไม่ว่าใครทั้งนั้น ไม่ละเว้น หลีกไม่พ้นเลย ลำหรับเนื้อสัตว์ที่เป็น **“อุทิสมังสะ”** (เนื้อที่คนเจาะจงฆ่ามันตายมาให้คนกิน)

ส่วนเนื้อสัตว์ที่เป็น **“ปวัตตมังสะ”** ๒ ชนิด ได้แก่ ๑. เนื้อสัตว์ที่มันตายเอง ๒. เนื้อสัตว์ที่เป็นแดนสัตว์กิน ทั้ง ๒ ชนิดไม่ใช่สัตว์ที่คนจงใจหรือเจาะจง “ฆ่า” เท่านั้นที่กินไม่บาป เพราะเป็น “เหตุ” ให้มันตาย แต่ที่บาปเพราะเกิดกิเลสอื่นอยู่ติดังที่ได้สาธยายละเอียดผ่านมาแล้ว

เห็นไหมว่า เป็นการหาเหตุแท้ๆ โดยเบี่ยงบาลีเพื่อแก้ไขให้แกตนเอง จะได้ชื่อว่ากินเนื้อสัตว์ที่คนฆ่ามันไม่บาป พระพุทธเจ้าทรงละเอียดลึกซึ้ง ถึงขนาดที่ว่า **“ผู้นั้นย่อมยังตกตาดและสาวกตาดท ิหีนดีด้วยเนื้อ เป็นอภิปิยะ (ไม่ถูกต้อง) ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก** ด้วยเหตุประการที่ ๕ นี้”

เห็นไหมว่า “บาป” มันเป็นเรื่องที่ละเอียดลออกแค่นั้น มัน “ไม่ถูกต้อง” (อภิปิยะ) ถ้าหากว่าใครไปทำให้พระพุทธเจ้าหรือสาวกพระพุทธเจ้า **“ยินดีด้วยเนื้อ”** ย่อมประสบบาป **มิใช่บุญเป็นอันมาก** แน่ยิ่งกว่าแน่ ประเด็นที่นางง ก็คือ ถ้าคนผู้นั้นเขาไม่ได้ “ฆ่า” ไม่ได้ “ทำบาป” นั้น ผู้นั้นฆ่า ผู้อื่นทำบาป **คนทำบาปนั้นจะมีสิทธิ์ใหญ่ยิ่งอะไรมาระบุว่า คนนี้อย่ากินนะ ถ้าขึ้นกินเนื้อนี้ คุณบาปนะ** ขอถามว่า **คนบาป** แท้ๆ คนนี้มีสิทธิ์อะไรนักหนาที่จะมีอำนาจมีความศักดิ์สิทธิ์ถึงขั้น.. ถ้าเขาจะบออย่างไรก็ต้องเป็นตามนั้น ให้คนนั้น **บาป คนนั้นก็ต้องบาป ตามที่เขาระบุ !!!!.???**

เขามีอำนาจนั้นมาจากไหน มันเป็นไปได้ยังไง? มันไม่เห็นจะเป็นเหตุเป็นผล หรือไม่เห็นจะเข้าทำตรงไหน คนฆ่าสัตว์ คือ คนเลวคนชั่ว ตนทำบาปแท้ๆ แล้วมีสิทธิ์อะไรหรือมีอำนาจมีความศักดิ์สิทธิ์พิเศษอะไรนักหนาที่จะสั่งโดย “เจาะจง” (อุทิส) ให้คนนั้นคนนั้น “บาป”

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

“ป้าย”... ปัญหาจาก ๒ คน ยลตามช่อง ! ?

แทนที่ กกด. จะทุ่มเทไปกับปัญหาใหญ่ที่จะพาชาติรอดวายนะ
แต่ กกด. บางท่านกลับหันมาเล่นงานป้ายพรรคเพื่อฟ้าดิน
แถมออกข่าวเพื่อให้นักทั้งประเทศเข้าใจผิด

ป้าย...โดย เยาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

“อึดอแหลหน้าตลาด
อีกระจาดกันร้ว
อิขว่างอิโตไม่พันตัว
อี ก.ไก่”

“ไ้อ้พวกเต่าล้านปี
ไ้อ้พวกดีแต่เห่า
ไ้อ้พวกเป่ปาเป่า
ไ้อ้ ข.ไซ้”

“เราจะช่วยให้ท่านร่ำรวย
เราจะช่วยให้ท่านนั่งแท่น
เราจะสร้างวิมานเมืองแมน
เราจะให้...ให้..”

ป้ายต่อหลอดต่อแหล
ป้ายตามแห่หอนเห่า
ป้ายน้ำครำน้ำเนา
ป้ายสาวไล่

คือวันนี้วันหน้า
คือล้มมาคือสามานย์
คือสลับเผ็ดเผด็จการ
คือประชาธิปไตย !

“อี ก. ไก่, ไ้อ้ข. ไซ้” ของท่านเยาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ศิลปินแห่งชาติ น่าจะเป็นชื่อสมมุติแทน อึดอแหล และไ้อ้พวกเต่าล้านปี ที่พากันโกหกพกลม โฆษณาหลอกลวงว่าจะลด - แลก - แจก - แถม ทั้งสัญญาว่าจะให้เงินทอง ทั้งรายเดือน และรายวัน ซึ่งน่าจะเข้าข่ายทั้งโฆษณาหลอกลวงและการทำผิดกฎหมายเลือกตั้งที่สัญญาจะให้สิ่งตอบแทน ซึ่งสามารถกำหนดมูลค่าเป็นตัวเงินได้

เพราะสมัยที่พลตรี จำลอง ศรีเมือง สมักรเป็น
ผู้ว่า กทม. เพียงแค่บอกว่าจะไม่ขอรับเงินเดือน
ก็ยังมีคนจะเอาเรื่องว่าเป็นการสัญญาว่าจะให้สิ่ง
ตอบแทนเช่นกัน

ทั้ง ๆ ที่มีป้ายต่อหลอดต่อหลอดเต็มไปหมด
เริ่มโงกกันตั้งแต่ป้ายเลือกตั้ง และเมื่อมีการ
เลือกตั้งก็จะโงกกันหนักยิ่งขึ้นไปอีก แทนที่ กกต.
จะทุ่มเทไปกับปัญหาใหญ่ที่จะพาดพิงวอดวาย
หายหน้าในขณะนี้ แต่ กกต. บางท่านกลับหันมา
จดจ้องจะเล่นงานป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดิน แถม
ยังออกข่าวเพื่อให้นักข่าวทั่วประเทศเข้าใจผิด ทั้ง ๆ ที่
ป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดิน ช่วย กกต. รณรงค์ให้เกิด
ประชาธิปไตย ที่บริสุทธิ์ยุติธรรม โดยการไม่ปล่อยให้
ให้คนชั่วลอยนวลเข้าสภา โดยช่วยกันกา
“โหวต...โน !”

**กกต. มีมติ ๔ : ๑ สั่งปลดป้าย
“อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา” อ้างผิดกฎหมาย**

(วันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔ ประชาชาติ
ธุรกิจออนไลน์)

นายสมชาย จึงประเสริฐ กกต. ด้านกิจการ
สืบสวนสอบสวนและวินิจฉัย เปิดเผยภายหลังการ
ประชุม กกต. ว่า ที่ประชุม กกต. ได้พิจารณา
กรณีคำร้องเรื่องป้ายหาเสียงของพรรคเพื่อฟ้าดิน
ที่มีข้อความรณรงค์โหวตโน ไม่ให้ประชาชนลง
คะแนนให้แก่พรรคใด โดย กกต. ได้พิจารณาแล้ว
มีมติเสียงข้างมากกว่าป้ายดังกล่าวเป็นป้ายเกี่ยวกับการ
เลือกตั้ง จึงเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงที่ กกต.
จะพิจารณา ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าป้าย
ดังกล่าวผิด พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วย
การเลือกตั้ง ส.ส. และการได้มาซึ่ง ส.ว. มาตรา ๖๐
ประกอบมาตรา ๕๙ ซึ่งหากเชื่อมโยงกับพรรค
การเมืองก็อาจจะเข้าข่ายยุบพรรคตามมาตรา ๒๓๗
ของรัฐธรรมนูญได้

นายสมชาย กล่าวอีกว่า เมื่อพิจารณาแล้ว กกต.
เห็นว่า กกต. กทม. ซึ่งเป็นผู้ดูแลในพื้นที่มีป้ายต้อง
ไปดำเนินการทำหนังสือไปถึงพรรคการเมืองและ

ผู้ว่า กทม. ในดำเนินการให้ปลดป้ายทุกขนาดออก
แต่เมื่อปลดป้ายออกไปแล้วความผิดก็ยังคงไม่ถูก
ลบล้างไปด้วย เพราะได้มีการร้องเข้ามาให้ กกต.
สืบสวนสอบสวนในเรื่องนี้จึงต้องสอบสวนว่ามีใคร
หรือพรรคการเมืองใดกระทำผิด ทั้งนี้การปลดป้าย
เป็นหน้าที่ของ กทม. จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบตาม
พ.ร.บ. รักษาความสะอาด ๆ จึงต้องไปดำเนินการ
หากไม่ดำเนินการก็จะผิดโทษฐานละเว้นการ
ปฏิบัติหน้าที่

รายงานข่าวแจ้งว่ามติเสียงข้างมาก ในครั้งนี้
คือ ๔ ต่อ ๑

พันธมิตร ฯ ยัน ป้ายโหวตโน ไม่ผิด

**เพื่อฟ้าดิน ลั่น เตรียมฟ้อง กกต.
หากให้สัมภาษณ์คลาดเคลื่อน**

(หนังสือพิมพ์แนวหน้า พุทธศักราชที่ ๒๕๕๔ มิถุนายน
๒๕๕๔ ๒๑ : ๐๔ : ๔๙)

ที่บ้านพระอาทิตย์ นายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์
โฆษกกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
และ ร.ต. แชมดิน เลิศบุษย์ เลขาธิการพรรค
เพื่อฟ้าดิน ร่วมแถลงกรณีการติดตามผลมติ
ที่ประชุมของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.)
ที่มีต่อการติดป้ายรณรงค์โหวตโนของพรรค
เพื่อฟ้าดิน

นายปานเทพ กล่าวว่า พรรคเพื่อฟ้าดินได้
เดินทางไปยัง กกต. เพื่อขอทราบเหตุผลและมติ
กกต. ต่อกรณีที่นายสมชาย จึงประเสริฐ หนึ่งใน
คณะกรรมการเลือกตั้ง ได้ให้ความเห็นว่า พรรค
เพื่อฟ้าดินนั้นกระทำความผิดและขอให้ปลดป้าย
ของพรรคเพื่อฟ้าดินออก แต่จากการได้พูดคุยกับ
รองเลขาธิการ กกต. และฝ่ายกฎหมายแล้ว
ได้ข้อสรุปว่า

“ยังไม่มีการนำเรื่องของพรรคเพื่อฟ้าดินเข้าสู่
วาระการที่ประชุมของ กกต. ส่วนความเห็นที่
เป็นการพุดจาโดย กกต. นั้นทาง กกต. แจ้งว่าเป็น
ความคลาดเคลื่อนในการลงข่าวของสื่อมวลชน
เท่านั้น ส่วนกรณีที่ กกต. มีการพุดถึงคือ ป้าย

“อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา” บริเวณหลังเวทีชุมนุม พันธมิตร ฯ ที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าที่กำหนด นอกจากนี้ยังไม่มีกรรณิฉัยใด ๆ เกี่ยวข้องกับป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดินว่ามีความผิดว่าต้องปลดป้ายออก

สิ่งที่นายสมชัยให้สัมภาษณ์ ได้สร้างความสับสนให้แก่สื่อมวลชน โดยเฉพาะกรณีที่บอกว่ามีความผิดถึงขั้นยุบพรรค มีบทลงโทษใบเหลืองและใบแดงนั้น เป็นความเข้าใจผิดของนายสมชัย และไม่มีการแถลงข่าวอย่างชัดเจนว่า หมายถึงป้ายตรงไหนและบริเวณใด”

นายปานเทพ กล่าวถึงกรณีการติดป้ายในที่ชุมนุมพันธมิตร ฯ ว่า ไม่ใช่การติดป้ายในลักษณะปกติ แต่เป็นการติดป้ายในพื้นที่การชุมนุมของพันธมิตร ฯ ซึ่งไม่ได้มีแค่ป้าย แต่มีเดินที่หลายจุดตามท้องถนน ซึ่งเราใช้สิทธิการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ หากมีความผิดอื่นใดนั้นไม่ใช่หน้าที่ของ กกต. แต่ต้องเป็นหน้าที่ของ กทม. มาเจรจากับพันธมิตร ฯ ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีการชี้แจงใด ๆ มาถึง

ด้าน ร.ต. แคมดิน กล่าวเพิ่มเติมว่า การเดินทางไปพบ กกต. ในวันที่ (๙ มิ.ย.) เพียงต้องการทราบบันทึกและมติในที่ประชุม กกต. ว่าออกมาอย่างไร และป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดินมีความผิดหรือไม่ เพราะการออกข่าวที่ผ่านมาทำให้พรรคได้รับความเสียหาย เหมือนมีการกระทำความผิดอย่างใหญ่หลวง ถึงขั้นได้รับใบแดงหรือยุบพรรค แต่จากการชี้แจงของฝ่ายกฎหมายของ กกต. ที่ว่าข่าวที่ออกไปเป็นความคลาดเคลื่อนของสื่อมวลชน ทาง กกต. ไม่มีผู้ใดได้ออกมาให้ข่าวในลักษณะเช่นนี้ ทางพรรคเพื่อฟ้าดินซึ่งได้เตรียมที่จะฟ้องร้อง หากพบว่าหลักฐานว่าทาง กกต. มีการให้สัมภาษณ์จริง และทำให้พรรคได้รับความเสียหาย เราจะดำเนินการตามกฎหมายและขอยืนยันว่าป้ายของพรรคเพื่อฟ้าดินเป็นป้ายที่ถูกกฎหมาย เนื่องจากยังไม่มีกรรณิฉัยหรือเข้าที่ประชุมของ กกต. บุคคลใดหรือกลุ่มใด

ก็ตามไม่สามารถมาปลดป้ายได้

ดีแต่พูด ดีแต่เผา ดีแต่เพ้อ

...จิตรกร บุษบา

เห็นรูปควายสองตัวสวมสูทสีฟ้ากับสูทสีแดง แล้วก็ให้สมเพช ไม่ได้สมเพชคนที่เขาแอบใช้ “ลี” เป็นเครื่องมือตากราดคนอื่นหรือใคร แต่สมเพชคนที่ทำว่า จิตใจช่างต่ำทราม เห็นแต่ความเลวของคนอื่น ชนิดเหมาหมด ไม่ต้องจำแนกแยกแยะ ซึ่งมีใช้วิสัยของ “คนถือศีลกินผัก”

หรือว่า เบอร์ ๙ “พรรคเพื่อฟ้าดิน” ซึ่งติดตราเล็ก ๆ แอบอยู่มุมบนซ้ายของป้ายควายคู่ที่สมอ้างรับเป็นเจ้าของป้ายพวกนี้ เขาไม่มี “คน” เหลืออยู่ในพรรคแล้ว เลยต้องส่ง “ควาย” มาเป็นผู้สมัคร เพื่อกันไม่ให้ กกต. ยุบพรรค เนื่องจากไม่เคยส่งผู้สมัครลงรับเลือกตั้งเลยสักครั้ง ? คราวนี้ก็เลยเลี้ยงบาลีส่งชื่อคนลงสมัคร แต่เอารูปควายมาติด จนบางคนก็ถึงกับเข้าใจผิดไปว่า กินมังสวิรัติน่า ๆ คนจะกลายร่างเป็นควายได้

กกต. ได้แต่นั่งเกาหนั่งหุ้มกะโหลกแกรก ๆ ว่าไอ้พวกนี้มันยังงัย เล่นงานมันมากก็ไม่ได้ ชูฟ้อ ๆ ๆ รวากับฟ้อของพวกเขา นั้นช่วยกันสร้างประเทศนี้มาแต่เพียงลำพัง ครั้นลองส่งสายตาไปถาม “ศีลธรรมนำทาง” จาก “ฟ้อท่าน” ก็ได้ยินแต่ความเจี๊ยบจันเป็นคำตอบ ปลอ่ยลูกศิษย์ศรีธรรณชัชเลื้อยอย่างกับปลาไหลแข่งกับอดีตนายกล้า

(<http://www.naewna.com/images/gif.gif>)

สื่อศิลปะที่เกิดถูกยุคถูกสมัย

...ฟ้อท่านสมณะโพธิรักษ์

ตอนนี้กำลังเป็นฤดูกาลหาเสียง แล้วก็มีการงานศิลปะที่ออกไปใช้สื่อให้คนเข้าใจ นี่เป็นการใช้งาน

ศิลปะนะ เป็นรูปร่างสี่ล้นองค์ประกอบศิลป์ โดยอาศัยเหตุการณ์งานบ้านเมือง งานของสังคมจริง ๆ เลย เอาออกไปประกาศโฆษณาสื่อให้มนุษย์เขารู้ว่าความเป็นจริง ประเทศกำลังเกิดอะไรขึ้น ในสภาพในขณะผู้บริหารบ้านเมือง เกิดในร่างของคนใส่เสื้อนอก แต่จิตวิญญาณ ไม่ได้เป็นมนุษย์ ไม่ได้เป็นคนจิตเจริญ ไม่ได้เป็นคนจิตสูง เป็นคนจิตต่ำ เป็นอมมนุษย์จริง ๆ

แล้วการที่มีภาพสัตว์ต่าง ๆ หัวเป็นสัตว์ เตร็จฉาน แต่ตัวเป็นร่างคน ก็เป็นงานศิลปะ ที่คนดูแล้วมันเข้าใจได้ว่าอันนี้มันหมายถึงคนที่ไม่ใช่คน ที่มีจิตเป็น “มนุษย์” จิตที่สูงจริง มันเป็นคนที่มีเพียงร่างเป็นคน คนอื่นเขาดูไอ้โหล่เสื้อนอก หมายถึงว่าเป็นคนชั้นระดับสูง ระดับบริหาร เท่เสียไม่มี ผูกเนคไทราคาแพง เสื้อผ้าชั้นสูง แต่ส่วนประกอบของความเป็นคนนั้นสื่อโดยศีรษะซึ่งเข้าใจกัน หมายถึงความนึกคิด หมายถึงความเป็นตัวจริง

ความเป็นมนุษย์ - เทวดา - มาร - พรหม และ เตรีจฉาน อยู่ที่จิตวิญญาณ ไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย !

จิตวิญญาณเป็นนะ เป็นจริง ๆ คือมีอกุศลจิต จิตทุจริต จิตชั่ว จิตบาป เขาเป็นจริง ๆ อันนี้เป็นลัจจะเลย แล้วเขาก็ทำจริง ๆ ประพฤติจริง ๆ จิตของเขาทำจริง ๆ จิตของเขาเป็นตัวสั่งการ บงการ ประพฤติ ปฏิบัติอยู่ แล้วก็ก็เป็นลักษณะของสัตว์ เตรีจฉานจริง ๆ หรือสัตว์เปรต สัตว์นรก สัตว์ อสุรกาย สัตว์อติวินิบาต (สัตว์ชั้นต่ำสุด ๆ) จริง ๆ

นี้อาตมาพูดถึงวิชาการของธรรมะนะ อาตมาไม่ได้ไปตำใคร ถ้าจะว่าจริง ๆ เขาเลกว่ารูป หัวสัตว์เหล่านั้น เพราะสัตว์เหล่านั้นไม่เลวเท่าเขา คุณเชื่อไหมว่าเป็นควาย เป็นเสือ เป็นหมา เป็นหี้อยู่ หรือเป็นตัวลิงพวกนี้ ไม่ได้เลวเท่าเขา เชื่อไหม ? ไม่ชั่วเท่าเขาหรอก นี่เป็นความชั่วของจิตวิญญาณ เป็น “โมโนบุพพัง” มีจิตวิญญาณเป็นตัวตั้ง แล้วเขาก็ทำชั่วนั้นจริง ประพฤติจริงไม่ได้ใส่ความ

ป้ายนี้ พอเริ่มไปติด เป็นที่ฮือฮาของบรรดา ผู้สื่อข่าวต่างประเทศกันมากเลยตอนนี้ เพราะมันไม่มีปรากฏการณ์นี้ในโลก นี่เป็นศิลปะในทางนามธรรมซ่อนอยู่ในรูปธรรม อย่างที่อาตมาอธิบายไปคร่าว ๆ ว่านี่เป็นการสื่อถึงจิตวิญญาณ ที่ตกต่ำ เป็นเรื่องแท้จริง นี่จิตวิญญาณเป็นลักษณะนี้ ซึ่งคนไม่เข้าใจถึงความเป็นโอปปาติกะสัตว์หรือ สัตว์โอปปาติกะ เรียกว่าอมมนุษย์ เขาก็ไปเข้าใจว่า อมมนุษย์คือสัตว์ประเภทที่ลึกลับอะไรต่าง ๆ นานา ที่เขาคิดฝันเพื่อไป

นี่แหละอมมนุษย์มันมีจริง เป็นของจริง เป็นวิทยาศาสตร์แท้ มันของจริง ไม่ใช่เรื่องสมมุติ เป็นเรื่องปรมาตม ปรมาตมแปลว่า ความจริงที่จริง ยิ่ง ๆ เลย นี่เป็นเรื่องเอาลัทธิธรรมมาเปิดเผย เขา เลกว่าสัตว์ ๕ ชนิดนี้จริง ๆ จิตวิญญาณของเขา ร้ายแรง เพราะสัตว์ ๕ ชนิดนี้ ทำชั่วเท่าเขาไม่ได้จริง ๆ ! สัตว์ ๕ ชนิดนี้ทำชั่วไม่เท่าเขาหรอก ทำบาป ทำเวร ทำภัย ให้แก่สังคมประเทศชาติหรือมนุษยชาติ สัตว์ ๕ ชนิดนี้ทำไม่ได้เท่าเขา ทำทุกชั่วอื่น เตือดร้อน ความเลวร้าย ไม่ได้เท่าร่างของคนใส่เสื้อนอกนี้ ที่เอาหัวสัตว์ใส่แทน

เพราะฉะนั้นการสื่อคราวนี้ เป็นศิลปะที่เกิด ฤกษ์ฤกษ์สมัย สื่อออกมาได้ชัดเจน ได้ประโยชน์ คนที่คิดขึ้นทำตอนแรกจนกระทั่งออกมาใช้งาน จนกระทั่งถึงขณะนี้ เป็นงานชิ้นใหญ่เลย (MASTER PIECE) ของเขาเลย เพราะว่า เป็นงานที่เป็นประโยชน์คุณค่าอย่างแท้จริง แล้วก็ ใช้ประโยชน์ได้จริง

เพราะฉะนั้นมันเป็นสื่อศิลปะที่ด้านไม่ทำให้เขา ทำชั่วต่อ หยุตเถอะ ที่ท่านทำมาแล้ว มันบาปมา มาก แล้ว หยุตบาปได้แล้ว เลิกเถอะ เพราะสิ่งที่เป็นมัน เหมือนสัตว์ชั้นต่ำ อมนุษย์ มันอวิชชา มันทำบาป ให้แก่ตัวเอง และทำบาปให้แก่สังคมมวลมนุษย ด้วย อย่าทำชั่วอีกเลย หยุตชั่ว อย่างสงบสันติ ชื่อสัตย์บริสุทธิ์ และคมลึกแมนประเด็นด้วย (ทำวัตรเช้า ๒ มิ.ย. ๕๔)

☸

โดย : พิมลวฑฒ์ ชูโต

ต่อจากฉบับ ๒๕๑

ทำไมต้องพอเพียง?

โรเบิร์ต เอ.ดาห์ล ศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และอดีตนายกลสมาคมน์กรัฐศาสตร์อเมริกัน กล่าวไว้ในหนังสือ “On Political Equality, ๒๐๐๖” ของเขาว่า:

๑. การวิจัยครั้งแล้วครั้งเล่าในสหรัฐ ฯ และในหลายประเทศทั่วโลกในเรื่อง “ความสุข” ซึ่งให้เห็นอย่างชัดเจนว่า รายได้ที่เพิ่มขึ้นในหมู่คนยากจนจะช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น แต่เมื่อรายได้สูงขึ้นถึงระดับ “พอมีพอกิน” หรือ “พอประมาณ” (modest level) แล้ว การมีรายได้เพิ่มขึ้นอีกไม่ได้เพิ่ม “การอยู่ดีมีสุข” แต่อย่างไรในทางตรงกันข้าม ภาระหน้าที่ที่เพิ่มขึ้น การแข่งขันแย่งชิงที่เข้มข้นขึ้น การยึดติดและห่วงใยในทรัพย์สินภายนอกและเวลากับครอบครัวที่น้อยลง อาจสร้างความเครียด ความวิตกกังวล ความทุกข์ และความเจ็บป่วยทางจิตให้ได้

๒. ระหว่าง ๒๕๓๓-๒๕๔๓ (หลังการใช้สิทธิการค้าเสรี ๑๐ ปี) ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (gross national product - GNP) ต่อหัวของชาวอเมริกันได้เพิ่มขึ้นจาก ๒๓,๕๐๐ ดอลลาร์ต่อคน เป็น ๓๑,๙๑๐ ดอลลาร์ต่อคน ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงกว่าของเยอรมนีร้อยละ ๒๕ และสูงกว่าของไนจีเรียถึง ๑๒๒ เท่า อย่างไรก็ตามประเทศร่ำรวยขึ้น ไม่ได้ทำให้ชาวอเมริกันมีความสุขขึ้นแต่อย่างไร ความแตกต่างด้านรายได้ของชาวอเมริกันขยายตัวอย่างมากตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ในปี ๑๙๗๙ (๒๕๒๒) รายได้เฉลี่ยของชาวอเมริกันที่รวยที่สุดร้อยละ ๒๐ สูงกว่ารายได้ของคนที่จนที่สุดร้อยละ ๒๐ เพียง ๑๓๓ เท่าแต่ความแตกต่างนี้ขยายเป็น ๑๘๙ เท่าในปี ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) ในเวลาเดียวกันค่าตอบแทนเฉลี่ย (เงินเดือนบวกผลประโยชน์) ของผู้บริหารสูงสุดขององค์กร ๑๐๐ คนแรกเมื่อ ๓๐ ปีที่แล้วสูงกว่าค่าตอบแทนเฉลี่ย

ของคนงานเพียง ๓๙ เท่า แต่ในปัจจุบัน ค่าตอบแทนของคนทั้งสองกลุ่มขยายตัวขึ้นสูงกว่า ๑,๐๐๐ เท่า และโดยรวมการเลื่อนขั้นทางสังคมของชาวอเมริกันลดลงกว่าเดิมมากและไม่ได้ดีไปกว่าประเทศในยุโรป การแบ่งชั้นทางสังคมปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ข้อสำคัญก็คือการศึกษาหลายครั้งชี้ว่าความไม่เท่าเทียมของรายได้และความมั่งคั่งนอกจากก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจแล้วยังนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมทางการเมือง (ผู้แทน ฯ มักฟังคนรวยมากกว่าคนจน) ด้านข้อมูลข่าวสาร การศึกษา การเข้าถึงทรัพยากรและอื่น ๆ ด้วยความแตกต่างทั้งหมดข้างต้นในสหรัฐ ฯ ได้ขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ และก่อให้เกิดผลลบทางสังคมอย่างใหญ่หลวง”

ในขณะที่ชาวยุโรปลดเวลาทำงานและเวลาที่ต้องเร่งรีบลงเพื่อจะได้มีเวลาอยู่กับครอบครัว เพื่อนพ้องและมีความสุขกับการมีชีวิตมากขึ้น คนอเมริกันทั้งชายและหญิงต่างทำงานหนักยิ่งขึ้น ลัทธิตลาดเสรีซึ่งอุปถัมภ์ค้าชุกการแข่งขันแย่งชิงและบริโภคนิยมได้แสดงบทบาทอย่างเต็มที่และก่อให้เกิดการเปรียบเทียบ การอิจฉาริษยาและความรู้สึกในเรื่องความไม่เป็นธรรม การโอ้อวดทางวัตถุเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยากประกอบกับการปลุกฝังที่ว่า **“คุณต้องเป็นที่หนึ่ง”** (you must be number one or nothing) ทุกคนต่างแข่งขันกันสร้างบ้านหลังใหญ่ขึ้น ซื้รถยนต์คันโตและแรงม้ามากขึ้นทั้งนี้เพื่อสร้างความเท่าเทียมกันทางวัตถุภายนอก ในขณะที่เดียวกัน ทุกคนต่างเป็นหนี้บัตรเครดิตจนเต็มวงเงินแถมด้วยการเป็นหนี้ก้อนโตจากการเพิ่มวงเงินจำนองบ้านครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกคนต่างอยู่กันอย่างโดดเดี่ยวและทำทุกอย่างเพื่อตนเอง พวกเขาต่างปีนป่ายบันไดทางสังคมอย่างคร่ำเคร่งแต่ก็พบว่ามีคนอื่นหรือกลุ่มอื่นอยู่สูงกว่าตนเองอยู่เสมอ ปรากฏการณ์ดังกล่าวส่งผลให้ชาวอเมริกันจำนวนมากเผชิญกับความเจ็บป่วยทางจิต (mental illness) และต้องบริโภค

ยาระงับประสาทถึง ๒ ใน ๓ ของโลก

ผู้ที่ออกมาชี้ให้เห็นผลอันเลวร้ายของการพัฒนาของสหรัฐ ฯ ในระยะ ๓๐ ปีที่ผ่านมาอีกคนหนึ่ง ได้แก่ โรเบิร์ต พัทนัม ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และนายกสมาคมนักรัฐศาสตร์อเมริกันคนปัจจุบัน เขาย้ำถึงความแตกร้างทางสังคมของสหรัฐ ฯ ไว้ในหนังสือ **“เล่นโบว์ลิ่งคนเดียว”** (Bowling Alone, ๒๐๐๖) ของเขาว่าการรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมทางสังคมของคนอเมริกันซึ่งพุ่งสูงขึ้นตั้งแต่ระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (ระยะที่ความแตกต่างด้านรายได้มีน้อยและสังคมมีความเท่าเทียมสูง) ได้พุ่งขึ้นถึงจุดสูงสุดในทศวรรษ ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) แล้วเริ่มลดลงตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) และลดลงอย่างรวดเร็วตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) จนเหลือน้อยมากในปัจจุบัน ตัวอย่างของกิจกรรมดังกล่าวได้แก่การเข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรมกีฬาโบว์ลิ่ง การเล่นไพ่กับเพื่อน การร่วมวงอาหารค่ำหรือการไปปิกนิกกับเพื่อน การไปโบสถ์ การร่วมกิจกรรมเพื่อกุศล การเป็นสมาชิกของนักบริหารสตรี การเป็นสมาชิกสมาคมโรตารีหรือไลออนส์ หรือสมาคมทหารผ่านศึก การเข้าร่วมกิจกรรมของสมาคมผู้ปกครองและครูการเป็นอาสาสมัครกาชาด การเข้าร่วมสมาคมธุรกิจหรือสมาคมดนตรีและแม้แต่คนในครอบครัวเดียวกันก็ใช้เวลาร่วมกันน้อยลงด้วย การแยกตัวในสังคมเห็นได้ชัดในกลุ่มผู้มีอายุกลางคนถึงคนหนุ่มคนสาวและเยาวชน พวกเขาไม่มีความเป็น **“ปัจเจก”** สูงขึ้นมาก ให้ความสนใจความคิดและความต้องการของคนอื่นน้อยลง สนใจในการเมืองและสังคมน้อยลง

สิ่งที่เกิดคู่ขนานไปกับการแยกตัวจากสังคมคือการอย่าร้างซึ่งเคยมีน้อยก่อนทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ได้พุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว นักจิตวิทยาชื่อ มาร์ติน เซลิกแมน สรุปว่า **“การเกิดปัญหาทางจิตเพิ่มขึ้น ๑๐ เท่าในสองชั่วอายุคนและเกิดกับคนที่อายุน้อยลงเรื่อย ๆ”** ระหว่างปี ๒๔๙๓ - ๒๕๓๔

อัตราการฆ่าตัวตายของคนหนุ่มสาว (๑๕-๑๙) เพิ่มขึ้นกว่า ๔ เท่าและระหว่างผู้ที่มีอายุ ๒๐-๒๔ ปี เพิ่มขึ้นเกือบ ๓ เท่า โดยสตรีมีอัตราการฆ่าตัวตายมากกว่าบุรุษ ในขณะที่การศึกษาดีขึ้น รายได้สูงขึ้น และบริโภคนิยมเฟื่องฟู อัตราการเกิดอาชญากรรมก็พุ่งสูงขึ้นด้วย การสำรวจระหว่างปี ๒๔๘๓-๒๔๙๓ พบว่าคนหนุ่มสาวมีความสุขมากกว่าคนสูงอายุ (คนสูงอายุฆ่าตัวตายมากเพราะถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยวไร้คนดูแล) แต่การสำรวจในปี ๒๕๔๒ กลับพบว่าคนหนุ่มสาวในยุคใหม่มีความสุขน้อยกว่าคนสูงอายุทั้ง ๆ ที่พวกเขามีการศึกษา เงินทองและสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่า พวกเขาต่างมีอาการปวดหัว อาหารไม่ย่อย นอนไม่หลับ วิดกกังวลและความไม่พึงพอใจในชีวิตและมีแนวโน้มที่จะเอาชีวิตตนเอง นักระบาดวิทยา (epidemiologist) กล่าวถึงอาการ **“ทุกข์ทางจิต”**

ของบรรดาหนุ่มสาวชาวอเมริกันและคนทั่วไปในปัจจุบันว่า **“แนวโน้มเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่าปัญหาทางจิตและการฆ่าตัวตายจะเพิ่มขึ้นในระยะยาว”**

สำหรับประเทศไทยพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) เขียนเอาไว้ในหนังสือของท่านเล่มหนึ่งว่า นายกรัฐมนตรีของไทยในปี ๒๕๐๓ ได้เขียนจดหมายไปถึงมหาเถรสมาคมและขอให้เลิกสอนเรื่อง **“สันโดษ”** เพราะเข้าใจว่าการสอนเรื่องสันโดษจะทำให้คนไทยขี้เกียจ มักน้อย ไม่สามารถ

พัฒนาตามฝรั่งโดยเฉพาะสหรัฐ ฯ ได้ ทั้ง ๆ ที่พุทธศาสนาสอนให้คนไทยท่องคาถากันความยากจน คือ **อุ อา กะ สะ** ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ :

๑. อุ (อุฏฐานสัมปทา) : ขยันหมั่นเพียร ขวนขวายประกอบอาชีพด้วยความตั้งใจและอดทน ไม่ปล่อยให้เวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ฯลฯ

๒. อา (อารักขาสัมปทา) : รักษาทรัพย์สินที่หามาได้ให้ปลอดภัย ไม่สูญหาย ไม่ถูกขโมยหรือถูกอัคริภัย ฯลฯ

๓. กะ (กัลยาณมิตรตา) : คบคนดี คบมิตรร่วมทุกข์ร่วมสุข มิตรทำประโยชน์เพื่อจะได้ช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกัน และหลีกเลี่ยงมิตรปอกลอก มิตรดีแต่พูด มิตรประจบหรือมิตรที่ชวนไปในทางที่ชั่ว

๔. สะ (สมชีวิตา) : ดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม ใช้เงินทองอย่างประหยัดแต่ไม่ขาดแคลน อย่าเป็นทาส

◆◆ ประเทศไทยจะรอดพ้นจาก **“กลียุค”** หรือ **“วิกฤติที่สุดในโลก”** ได้ คนไทยจะต้องตระหนักถึง **“สมุทัย”** หรือต้นเหตุของปัญหาข้างต้น แล้วร่วมกันใช้ **“พลังแผ่นดิน”**

กอบกู้สถานการณ์อย่างจริงจังและมุ่งมั่น ◆◆

ของเงินทอง รายได้ต้องมากกว่ารายจ่ายเสมอ และมีเงินออมไว้ใช้ยามจำเป็น

นอกจากสอนการดำรงชีวิตอย่างไม่ยากจนแล้ว พระพุทธองค์ยังสอนเรื่องการใช้ทรัพย์ด้วยดังนี้ :

๑. ใช้หนี้เก่า : ใช้แสดงความกตัญญูทดแทนที่แก้บิดามารดาและผู้มีพระคุณเช่น ครู อาจารย์ ฯลฯ

๒. ใช้หนี้ใหม่ : ใช้สงเคราะห์บุตรธิดาและบริวาร

๓. **ทิ้งลงเหว** : ใช้เพื่อตัวเอง เหวเปรียบเสมือนกิเลสซึ่งยากจะถมให้เต็ม

๔. **ฝังดินไว้** : ใช้เพื่อประโยชน์ของสังคมและประเทศ

สำหรับ **“สันโดษ”** นั้น พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม (๒๕๔๕) ซึ่งรวบรวมโดยท่าน พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) ได้ให้ความหมายไว้ ๓ ประการ คือ :

๑. **ยถาลาภสันโดษ** : ยินดีในสิ่งที่เพียรหา มาได้ ไม่ปรารถนาในสิ่งที่ตนไม่พึงได้หรือเกินกว่า ที่ตนพึงได้ โดยถูกต้องชอบธรรม

๒. **ยถาพลสันโดษ** : ยินดีตามกำลัง ไม่อยากได้ สิ่งใดอันไม่ถูกกับกำลังร่างกายหรือสุขภาพ หรือ เกินกำลังการบริโภคใช้สอย

๓. **ยถาสารูปสันโดษ** : ยินดีตามที่เหมาะสม กับภาวะ ฐานะและแนวชีวิตของตน

สรุปได้ว่าพุทธศาสนาสอนให้ขยันขันแข็ง พากเพียร อดทนและเสียสละ ไม่ได้สอนให้ขี้เกียจ ขณะเดียวกันก็สอนให้รู้จักพอ ไม่ละโมภเกินความ ถูกต้องชอบธรรม เกินกำลังหรือเกินภาวะอัน เหมาะสมของตน จากคำสอนดังกล่าวจะเห็นได้ว่า พระพุทธองค์ได้ทรงชี้แนะหลักเศรษฐกิจ เพื่อการพัฒนาด้วยความรับผิดชอบและยั่งยืน เป็นหลักที่ครอบคลุมหลายมิติทั้งในเรื่องเศรษฐกิจ (ขยัน พากเพียร อดทน และพึ่งตนเอง) สังคม (คบคนดี ช่วยเหลือเกื้อกูล เสียสละให้สังคมและ ประเทศ) รวมทั้งศีลธรรมและความยั่งยืน (สุจริต ถูกทำนองคลองธรรมและไม่เบียดเบียน)

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปี ๒๕๐๓ เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ละทิ้ง **“การไร้ทุกข์”** ไปวิ่งตาม **“การหาสุข”** แบบฝรั่งโดยพัฒนาปัจเจกนิยม บริโภคนิยมและวัตถุนิยมเหมือนสหรัฐฯ ๑ ประเทศ และประชาชนต่างก็เป็นหนี้กันถ้วนหน้า การศึกษาไทยมุ่งสอนให้ **“ฉลาด”** แต่ขาด **“ปัญญา”** ลดความสำคัญของวิชาศาสนาและศีลธรรม ไม่ปลูกฝังเรื่องหน้าที่พลเมืองและความรักชาติ

และในที่สุดก็เอาวิชา **“ประวัติศาสตร์”** ออกจาก การศึกษา คนไทยจึงกลายเป็น **“จอกแหน”** อย่าง สมบูรณ์และลอยไปตามกระแสอย่างไร้ทิศทาง คนไทยจำนวนมากนิยมลอกเลียนฝรั่ง คลั่งเกาหลี ยินดีในญี่ปุ่น รวมทั้งยอมหมกเป็นสีทอง ฟอกสีผิว พุดไทยปนฝรั่ง ฯลฯ และนั่นทำให้นักวิชาการ อาวุโสของมูลนิธิคาร์เนกีกล่าวถึงประเทศไทย เมื่อปี ๒๕๕๑ ว่า **“สิ่งที่คนไทยในปัจจุบันวิ่งตาม อยู่อย่างเดียว คือ เงิน”** (เหมือนสหรัฐฯ ๑ ซึ่งเป็น ต้นแบบ) และนิตยสารนโยบายต่างประเทศ (Foreign Policy, ๒๕๕๑) ได้จัดอันดับให้ประเทศไทย เป็นหนึ่งในประเทศที่มีความเสี่ยงค่อนข้างสูง ที่จะเป็น **“ประเทศที่ล้มเหลว”** (Failed State)

การที่ประเทศไทยจะรอดพ้นจาก **“กลียุค”** หรือ **“วิกฤติที่สุดในโลก”** ได้ คนไทยจะต้อง ตระหนักถึง **“สมุทัย”** หรือต้นเหตุของปัญหา ข้างต้น (ความหลงผิด ??) แล้วร่วมกันใช้ **“พลัง แผ่นดิน”** กอบกู้สถานการณ์อย่างจริงจังและ มุ่งมั่น ซึ่งเป็นภาระที่หนักหนาสาหัสอย่างยิ่ง เพราะนอกจาก **“สนิมที่เนื้อในตน”** แล้ว ประเทศไทย ยังต้องเผชิญกับวิกฤติคาร์บอน วิกฤติ โลกร้อน วิกฤติพลังงานและวิกฤติสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับประเทศทั่วโลกอีกด้วย

ทำไมประเทศไทยซึ่งมีดวงจัญหรือชัยภูมิ ที่ดีเลิศ มีภูมิอากาศที่ดีเยี่ยม มีทรัพยากรที่อุดม สมบูรณ์ มีความหลากหลายทางชีวภาพที่สูงมาก มีวัฒนธรรมประเพณีที่งดงามและมีศักยภาพที่ จะเจริญรุ่งเรือง จึงกลายเป็นประเทศที่ใกล้จะ ล้มเหลวตกอยู่ในกลียุคและวิกฤติที่สุดในโลก???

“ประเทศไทยไม่ได้มีวิกฤติอื่นใดนอกจาก วิกฤตทางปัญญา เรื่องของฝรั่งก็ไม่หยิ่งให้ถึง ฐานถึงเหตุปัจจัยของเขา ส่วนเรื่องของตนเอง ก็ละเลยและไม่รู้ไม่เข้าใจ ดูถูกรากเหง้าของ ตนเองและไม่รู้จักใช้สิ่งดีที่ตนมีให้เป็นประโยชน์”

[พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) วัดเวศกวัน จังหวัดนครปฐม]

๗

● แค่หนึ่ง ผู้นำ คนดี
แต่มี พรรคพวก ชั่วช้า
บ้านเมือง ย่อยยับ อับรา
พวกพา ลากจูง ล่มจม

● ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

พรรคอีสาน พรรคเทพ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับ

บรรดาภิกษุ เป็นการอบรมสั่งสอนว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคล ๔ จำพวกนี้ มีปรากฏอยู่ในโลก

๑. บุคคลที่เป็นเช่นอสุร (ผู้มีจิตใจต่ำช้า)แล้ว มีคนเช่นอสุรเป็นบริวาร คือ บุคคลบางคนในโลกนี้เป็นคนทำผิดศีล (ทำผิดศีล) มีบาปกรรม (ความชั่วช้า เป็นปกติ) แม้บริษัท (พรรคพวก) ของเขาก็เป็นคนทำผิดศีล มักทำชั่วช้าเป็นปกติ

๒. บุคคลที่เป็นเช่นอสุร แต่มีคนเช่นเทพ (ผู้มีจิตใจสูง) เป็นบริวาร คือ บุคคลบางคนในโลกนี้เป็นคนทำผิดศีล มักทำชั่วช้าเป็นปกติ แต่พรรคพวกของเขาเป็นคนมีศีล (ไม่ละเมิดศีล) มีกัลยาณธรรม (ความดีงามเป็นปกติ)

๓. บุคคลที่เป็นเช่นเทพ แต่มีคนเช่นอสุร เป็นบริวาร คือ บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนไม่ละเมิดศีล มีความดีงามเป็นปกติ แต่พรรคพวกของเขาเป็นคนทำผิดศีล มักทำชั่วช้าเป็นปกติ

๔. บุคคลที่เป็นเช่นเทพ แล้วมีคนเช่นเทพ เป็นบริวาร คือ บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนไม่ละเมิดศีล มีความดีงามเป็นปกติ แม้พรรคพวกของเขาก็เป็นคนไม่ละเมิดศีล มีความดีงามเป็นปกติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี้แหละเป็นบุคคล ๔ จำพวก ที่มีปรากฏอยู่ในโลก ดังนี้

- อสุร มีอสุรเป็นบริวาร
- อสุร มีเทพเป็นบริวาร
- เทพ มีอสุรเป็นบริวาร
- เทพ มีเทพเป็นบริวาร”

๒๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “อสุรสูตร” ข้อ ๙๑)

แบ่งปัน สรรสาระ

ความรู้กฎหมาย

ถ้าหากกรรหายถูกทูปในห้างสรรพสินค้า ทำอย่างนี้ไม่สูญเปล่า

ข้อมูล/ข้อเสนอแนะนี้ถูกต้อง มีฎีกาออกมาแล้ว แม้ว่า ห้างหรือโรงแรมจะเขียนข้อปฏิเสธ ไม่รับผิดชอบไว้ก็ตาม ห้างและโรงแรมต้องรับผิดชอบใช้ตามหลักกฎหมายรับฝากทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ท่านสังเกตดูสักประมาณสองปีที่ผ่านมา ห้างต่าง ๆ ไม่ยอมให้บัตรอะไรเลยส่งให้กันเยอะ ๆ เพื่อกรณีเป็นคนรู้จักกัน... ที่โดนทางห้างไม่รับผิดชอบ

ประกันบอกมีคดีแบบนี้เป็นพัน ๆ คดี จอดรถโดนทูปโดนชนในห้างไม่รับผิดชอบ อย่าลืมเก็บใบเสร็จไว้ฟ้องร้องผ่าน สคบ. พี่เวเจอร์รังสิตมีบ่อยมาก แล้วขอบบอกรับไม่รับผิดชอบ วันนี้คุยกับพี่ที่ทำงาน เขาสนิทกับพวกข้าราชการกระทรวง ไน้กระทรวงนั้น เขาเล่าว่าเพิ่งคุยกับรองอธิบดีอะไรสักอย่าง กับ สคบ. เรื่องการฟ้องร้องของผู้บริโภคว่าเป็นยังไงบ้าง...

ถ้าหากกรรหาย/ถูกทูปในห้างสรรพสินค้า... ต้องเข้าไปซื้อของในห้างและเก็บใบเสร็จไว้เป็นหลักฐานว่าเราเป็นลูกค้ามาใช้บริการของห้าง ๆ ถ้ากรรหายก่อน ก็วิ่งเข้าไปซื้อของซะ แล้วเก็บใบเสร็จไว้ แนะนำว่าควรเป็นการซื้อในห้างโดยตรง ไม่ใช่ร้านค้าที่มาเช่าพื้นที่เพื่อความชัดเจนแน่นอนของหลักฐาน

ถ้าหากกรรหาย/ถูกทูปในโรงแรม... เราต้องเช็คคินเข้าพักในโรงแรมถึงจะถือได้ว่าเป็นลูกค้าของโรงแรมอย่างชัดเจน... แล้วก็เก็บหลักฐานใบเสร็จ รับเงินการเข้าพักโรงแรมเอาไว้

แล้วก็ฟ้องร้องผ่านสคบ. ไม่ว่าจะห้าง/โรงแรมจะ ให้บัตรจอดรถหรือไม่ หรือเขียนไว้ว่าไม่รับผิดชอบ ทุกคดีที่มีหลักฐานชัดเจนจะชนะหมด **๒๔**

● ขอบคุณ FWHinchanuan Asoketrakool <hinchanuan@hotmail.com>

● ฟ้ายาง

พ่อท่านสร้างคนให้มาช่วยคน
สร้างคนให้เป็นลูก โดยเป็นลูกที่ลึกซึ้งและจริงแท้
ยิ่งกว่าลูกทางสายเลือด
คือ ลูกทางจิตวิญญาณ

ลูกโพธิสัตว์

เข้าสู่เดือนมิถุนายนแล้ว ผู้ชุมนุมซึ่งเปรียบเสมือนชาวชุมชน
๖ “ไทยคู่ฟ้าดิน” ข้างทำเนียบรัฐบาล ก็ได้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ
ในการจัดงานบุญอีกครั้ง หลังจากที่ได้จัดงานสำคัญ ๆ ไปแล้ว ๒ งาน
ทั้งงานพุทธาภิเษก และปลุกเสกพระแท้ ๆ ของพุทธ มาครานี้
ก็ถึงคิวของ “งานอโศกรำลึก และบูชาพระบรมสารีริกธาตุ
ครั้งที่ ๓๐” ซึ่งเป็นงานประจำปีของชาวอโศก ซึ่งโดยปกติแล้ว
งานนี้จะจัดขึ้นที่พุทธสถานลันตืออโศก กรุงเทพมหานคร ฯ

โดยงานนี้ได้ผนวกเอา “งานโฮมไทวัง” และ “งานบัณฑิต
และศิษย์เก่าลัทธิมาลิกขา” เข้าด้วยกัน รวมทั้งในวันที่ ๕ มิถุนายน
ก็ยังเป็นวันคล้ายวันเกิดของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ซึ่งปีนี้ครบรอบ
๗๗ ปี งานครั้งนี้จึงถือเป็นงานบุญที่ยิ่งใหญ่และอบอุ่น เปรียบเสมือน

งานรวมญาติ รวมพี่ รวมน้องชาวอโศกภายในงาน “อโศกรำลึก” มีการจัดโรงบุญแจกอาหารมังสวิรัตติตลอดถนนพิษณุโลก เป็น “ถนนสายมังสวิรัตติ” มีกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนิทรรศการที่เล่าเรื่องราวความเป็นมาของงานอโศกรำลึก ซึ่งเกิด “กรณีสันตืออโศก” ในปี ๒๕๓๒ ทำให้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์และหมู่สงฆ์ชาวอโศก ต้องเปลี่ยนรูปแบบให้ต่างไปจากพระทางเถรสมาคม และใช้คำนำหน้าว่า “สมณะ” แทนคำว่า “พระ” ในวันที่ ๑๐ มิ.ย. ๒๕๓๒ เพื่อเป็นการรำลึกถึงอโศกทั้งหมด ที่ได้เสียสละอดทนต่อสู้ร่วมกันมาอย่างสันติวิธีรวมทั้งกิจกรรมการแสดงบนเวทีและเหล่าศิลปินก็มาร่วมสร้างความบันเทิงกันอย่างคึกคักตลอดงาน

ในวันที่ ๕ มิถุนายน พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ก็ได้ให้ความเมตตาเทศน์กัณฑ์พิเศษ เพื่อโปรดลูกหลานในรายการ “วิถีอารยธรรม” ในหัวข้อเรื่อง “ลูกโพธิสัตว์” ที่พ่อท่านนำพาลูก ๆ มาเสียสละในการมาร่วมชุมนุม พาลูก ๆ มาทำประโยชน์ พามารับใช้สังคม เพราะพ่อท่านสร้างคนให้มาช่วยคนสร้างคนให้เป็นลูก โดยเป็นลูกที่ลึกซึ้งและจริงแท้ยิ่งกว่าลูกทางสายเลือด คือ ลูกทางจิตวิญญาณ

มีคนเคยถามฉันว่า “เหนื่อยไหมกับชีวิตแบบนี้ ต้องรับผิดชอบหน้าที่การงานเหมือนเป็นผู้ใหญ่ทั้ง ๆ ที่ก็ยังเป็นเด็กวัยรุ่นอยู่ แต่ไม่ได้ไปใช้ชีวิตแบบวัยรุ่นเลย” ความจริงฉันก็เคยคิดถามตัวเองอยู่เหมือนกัน เพื่อตรวจสอบกิเลสที่ยังนอนเนื่องอยู่ว่า ยังมีความอยากได้ อยากมีอยากเป็นเฉกเช่นวัยรุ่นทั่ว ๆ ไปอยู่ไหม ? คำตอบคือ ยังมีอยู่บ้าง แต่ฉันเลือกที่จะไม่ทำตามใจตัวเองมากกว่า และเลือกที่จะทำในสิ่งที่ดีกว่า ในเมื่อการทำงานเพื่อรับใช้ศาสนาเป็นสิ่งที่ดี ที่ประเสริฐกว่า และเป็นทางเดียวเท่านั้น ที่จะนำไปสู่ความสุขที่แท้จริง คือการหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง แต่กิเลสมักจะหลอกล่อให้เราเดินหลงทางเสมอ ๆ เปรียบเสมือนทุนนิยมที่มักจะนำเอาความสุขจอมปลอมมามอมเมา เราจึงต้องรู้เท่าทันกิเลสและมีความศรัทธาในครูบาอาจารย์ เพราะ

(โรงบุญ งานอโศกรำลึก)

● พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ นำพาลูก ๆ เสียสละ (ชุมชนชาวอโศก จากที่ต่าง ๆ แจกอาหารฟรี และขายของ ต่ำกว่าทุน ในงานอโศกรำลึก)

เราเป็นลูกหลานพระโพธิสัตว์ ต้องเป็นให้จริง มิใช่เพียงแต่ชื่อเท่านั้น

ในการมาร่วมชุมนุมของชาวกองทัพธรรมทุกคนต่างพร้อมใจกันมาทำงานเพื่อรับใช้ประชาชน เป็นผู้ถือกุศลต่อโลก โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นคนจน แต่สามารถเสียสละเพื่อให้แก่สังคมได้มาก สมดังโคลงธรรมที่ว่า “คนจนมหัสจรรย์ คือผู้ยกกุศลสังคมให้โปรด”

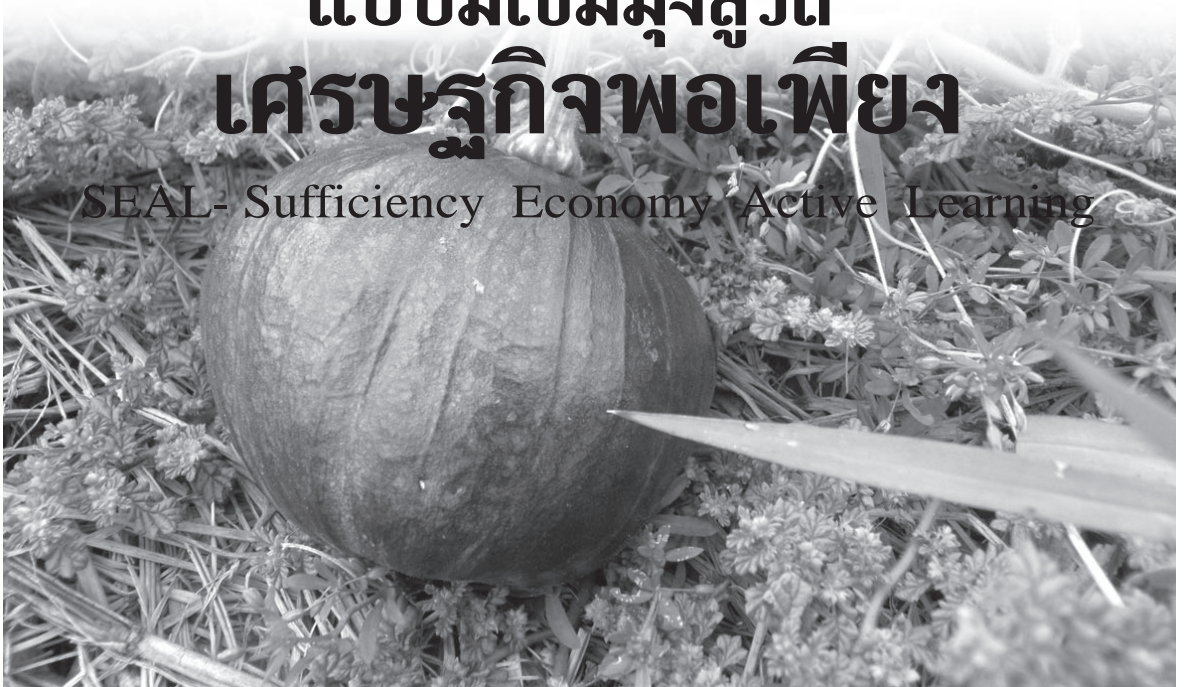
และในงาน “อโศกรำลึก และบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ครั้งที่ ๓๐” นี้ จึงเป็นอีกหนึ่งงานบุญที่ชาวอโศกได้เผยแพร่ความรู้ และเผยแพร่ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้ขจรขยายอยู่ในใจกลางเมืองหลวงของประเทศไทย เหล่าลูกหลานพระโพธิสัตว์ต่างหลอมรวมใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อเป็นพลังแห่งธรรมอันยิ่งใหญ่ สมดังคำที่ว่า “ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ” จริง ๆ

๒

“ปัญญา” ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ไม่ใช่เป็นปัญญาที่เกิดจากการนั่งคิดนอนคิดเฉย ๆ แต่จะต้องลงมือทดลองปฏิบัติเพื่อพิสูจน์ความเชื่อ ตามสมมติฐานที่เป็นแบบจำลองความจริง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ชุมชนศาลือโคก ปลูกฟักทอง หลังเก็บเกี่ยวข้าว

ในขณะที่รัฐต่าง ๆ ซึ่งมีรากฐานทางความคิดมาจากปรัชญาสังคมการเมืองที่นำไปสู่ความรุนแรง ความขัดแย้ง และการไม่ให้ความสำคัญต่อแก่นสารคุณค่าของชีวิตมนุษย์เหล่านี้ ไม่เคยดำรงอยู่ได้อย่างยืนยาวเลย ส่วนใหญ่ไม่นานเกินกว่าหนึ่งศตวรรษแล้วก็แตกสลายลง ทั้ง ๆ ที่มีกองกำลังทางทหารที่เข้มแข็ง แต่สุดท้ายถ้าไม่นำไปสู่การแก่งแย่งอำนาจกันเองจนรัฐล่มสลาย ก็นำไปสู่การก่อสงครามกับชนชาติอื่น ๆ จนรัฐล่มสลาย ไม่ว่าจะเป็นรัฐสปาร์ตาของกรีก ราชวงศ์ฉินของจีนชื่อยังแต่ในจีน รัฐนาซีเยอรมันของฮิตเลอร์ รัฐฟาสซิสต์อิตาลีของมุสโสลินี รัฐคอมมิวนิสต์ลัทธิสตาลินของสหภาพโซเวียต

หรือรัฐเขมรแดงของพอลพต เป็นต้น

แต่อีกด้านหนึ่งแนวคิดทางปรัชญาสังคมการเมืองที่มีรากฐานจากหลักคำสอนของศาสนาต่าง ๆ ซึ่งให้ความสำคัญต่อแก่นสารคุณค่าของชีวิตมนุษย์ และสอนให้มนุษย์เคารพในชีวิตของผู้อื่นด้วยความรักความเอื้อเฟื้อเกื้อกูลต่อกัน (อันถูกแนวคิดทางปรัชญาสังคมการเมืองแบบแรกปรามาสว่าเป็น “ศีลธรรมของความเป็นทาส” เพราะสอนให้ผู้คนอ่อนแอและจะทำให้รัฐขาดความเข้มแข็งเด็ดขาด) นั้น กลับมีอายุยืนยาวอยู่นับพัน ๆ ปี ตลอดจนสามารถช่วยมนุษยชาติให้ประสบกับสันติสุขอย่างกว้างไกลไพศาล (อัน

สะท้อนให้เห็นถึง “**ประสิทธิผล**” ที่เหนือกว่าของแนวคิดทางปรัชญาสังคมนิยมแบบหลัง)

ด้วยเหตุนี้ การออกกฎหมายเพื่อให้สามารถทำแท้งได้กว้างขวางขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการ**ลดทอนต้นทุนความเสี่ยงของคนกลุ่มน้อยจำนวนหนึ่ง** จากการอาศัยวิธีทำแท้งเพื่อแก้ปัญหาของตนเอง (อันเสี่ยงต่อการถูกลงโทษโดยกฎหมายหรือเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพถ้าไปทำแท้งกับหมอเถื่อนที่ไม่มีความรู้ทางการแพทย์เพียงพอ) ให้กลายเป็น**ต้นทุนความเสี่ยงของสังคม**ต่อการกีดกันการทำลายหลักการพื้นฐานแห่งความดำรงอยู่ของรัฐ ตามปรัชญาสังคมนิยมที่ให้ความสำคัญต่อแก่นสารคุณค่าของชีวิตมนุษย์ดังที่ได้กล่าวมา อันต้องพิจารณาตรวจสอบอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุดว่าคุ้มค่ากันหรือไม่

เพราะการออกกฎหมายก็คือการวางบรรทัดฐานแห่งการประพฤติปฏิบัติของสังคมที่จะถูกใช้อ้างอิงสำหรับเป็นบรรทัดฐานของการปฏิบัติในกรณีอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน (Universal Coverage) ถ้ารัฐวางหลักการว่าเป็นความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายที่ยินยอมให้พลเมืองสามารถทำลาย “**ชีวิตมนุษย์**” (หรือสิ่งที่มีศักยภาพในการเป็นชีวิตมนุษย์ที่มีความรู้สึกนึกคิดได้) ด้วยเหตุผลเพื่อไม่ให้สร้างภาวะปัญหาแก่ผู้อื่นหรือสังคม หลักการนี้ก็เหมือนอย่างยิ่งต่อการถูกนำไปใช้อ้างอิงเพื่อการกระทำพฤติกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันนี้ เช่น การทำลายชีวิตของคนแก่หรือคนพิการที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เพื่อไม่ให้เป็นการต่อครอบครัวและสังคม เป็นต้น

สุดท้ายถ้าปล่อยให้ “**เชื้อของวิธีคิด**” ที่เป็นมิถนาคติเช่นนี้ถูกหว่านเพาะลงในสังคม ก็อาจกลายเป็นอันตรายร้ายแรงยิ่งต่อสังคมในอนาคต เหมือนการปล่อยให้เชื้อไวรัสไข้หวัดนกแฝงตัวอยู่ในสัตว์ปีกได้โดยไม่หาทางสกัดกั้นไว้ก่อน เมื่อสิ่ง

แวดล้อมเชื้ออำนาจย เชื้อไวรัสไข้หวัดนกก็จะแพร่ระบาดออกไปอย่างรวดเร็วจนสร้างความหายนะอันยิ่งใหญ่ได้ฉับไฉน การปล่อยให้กฎหมายออกมารองรับความชอบธรรมของ “**เชื้อความคิด**” ที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของมนุษย์เช่นนี้ ลัทธิหนึ่งเชื้อความคิดดังกล่าวก็อาจเติบโตแพร่ระบาดออกไป จนกลายเป็นลัทธิที่จะสร้างความหายนะให้แก่มนุษยชาติเหมือนเช่นลัทธินาซีของฮิตเลอร์ที่ทำให้มวลมนุษยชาติต้องประสบกับความหายนะอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนจากการเป็นต้นธารที่ดั่งประเทศต่าง ๆ เข้าสู่มหาสงครามโลกครั้งที่ผ่านมานี้ เป็นต้น

ค. การออกกฎหมายอนุญาตให้ทำการุณฆาต

ข้อถกเถียงเกี่ยวกับการออกกฎหมายอนุญาตให้แพทย์สามารถยุติชีวิตคนไข้ที่ไม่มีทางรักษาให้หายได้ เพื่อให้คนไข้พ้นจากความทุกข์ทรมาน และไม่ต้องเป็นภาระของครอบครัว หรือที่เรียกว่า การทำการุณฆาต (Mercy Killing) นั้น มีข้อพิจารณาคล้ายกับเรื่องการแก้ไขกฎหมายทำแท้งดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งกฎหมายที่สมยอมให้ผู้คนส่วนหนึ่งในสังคมสามารถทำลายชีวิตของผู้อื่น เพื่อลดภาระที่ตนเองหรือสังคมต้องแบกรับนั้น กฎหมายลักษณะเช่นนี้เหมือนเหมาะต่อการไปทำลายหลักการพื้นฐานแห่งเจตจำนงของการสร้างระบบสังคมเพื่อเอื้ออำนวยให้ผู้คนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ด้วยความเคารพในคุณค่าความหมายแห่งชีวิตของเพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ ซึ่งกฎหมายแบบนี้ต้องพิจารณารายละเอียดของเงื่อนไขการอนุญาตอย่างรอบคอบและระมัดระวังที่สุด

เช่น ในกรณีของคนไข้ป่วยหนักที่ไม่รู้สึกตัวโดยเซลล์สมองตายไปหมดแล้วจนไม่มีทางจะกลับฟื้นคืนสติขึ้นมาได้อีก และคนไข้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ด้วยการให้อาหารทางน้ำเกลือ ชีวิตในลักษณะเช่นนี้จะไม่ต่างจาก “**มนุษย์พืช**” (เพราะปราศจากความรู้สึกนึกคิด แต่ยังมีชีวิตเหมือน

เช่นพืชทั่วไป) การถอดสายน้ำเกลือออกจึงไม่ถือว่าเป็นการทำลาย **“ชีวิตมนุษย์”** เหมือนเช่นการทำลายชีวิตที่ยังมีความรู้สึกนึกคิด (หรือมีโอกาสที่จะฟื้นกลับมามีความรู้สึกนึกคิด) ทั้งหลาย กฎหมายจึงควรอนุญาตให้แพทย์สามารถถอดสายน้ำเกลือคนไข้ที่ไม่มีทางจะฟื้นกลับคืนมา มีความรู้สึกนึกคิดได้อีก โดยไม่ถือว่านี้เป็นการทำลายชีวิตมนุษย์ (เพราะมีความหมายเป็นแค่เสมือนการทำลาย **“ชีวิตของพืช”** เท่านั้น)

อย่างไรก็ตามสำหรับคนไข้ที่ยังมีความรู้สึกนึกคิดและญาติของคนไข้ (หรือแม้แต่ตัวคนไข้เอง) ขอ ร้องให้แพทย์ช่วยฉีดยาให้คนไข้จบชีวิตลงอย่างสงบเพื่อไม่ต้องเผชิญกับความเจ็บปวดทรมานต่อไป ตลอดจนจะได้ไม่ต้องเป็นภาระแก่คนอื่นนั้น ต้องถือว่าการทำลาย **“ชีวิต”** ที่ยังมีความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้เป็นการทำลายสิ่งที่มีแก่นสารคุณค่าในตัวเองอันไม่พึงกระทำ ในเมื่อคนไข้ นั้น ๆ กำลังจะจบชีวิตในอีกไม่ช้าอยู่แล้ว ก็ น่าจะปล่อยให้คนไข้จบชีวิตไปเองตามธรรมชาติจะดีกว่า (โดยถ้าจะให้ยาบรรเทาอาการทรมานต่าง ๆ ก็ยอมดำเนินการได้อยู่แล้ว) ฯลฯ

แต่ถ้าคนไข้จะปฏิเสธวิธีการรักษาที่เป็นเพียงการยืดชีวิตออกไปอีกระยะหนึ่งเท่านั้น โดยขอเลือกวิธีการรักษาตัวเองในช่วงสุดท้ายด้วยวิธีการแบบธรรมชาติบำบัด และปล่อยให้ชีวิตค่อย ๆ ดับสูญไปตามธรรมชาติ ในกรณีเช่นนี้ยอมเป็นสิทธิของคนไข้ที่จะเลือกวิธีการรักษาตัวเองได้

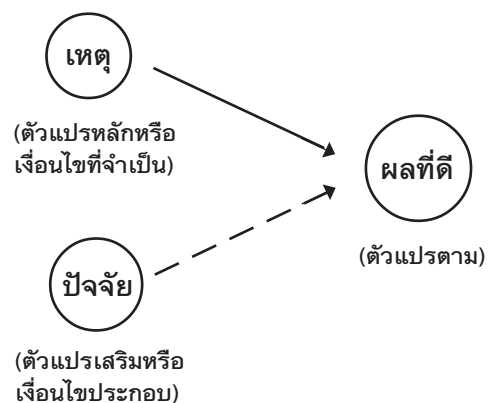
กล่าวโดยสรุป หลักคิดตามแนวทางแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจะมีเข็มมุ่งโดยมองไปที่ **“ผล”** ว่า เป้าหมายสุดท้ายที่มุ่งหวังนั้น ๆ เป็นสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** หรือไม่ ถ้าเห็นว่าเป็นผลที่ **“ดี”** ตามนัยแห่งความหมายดังที่กล่าวมาจริง ค่อยพิจารณาต่อไปว่าการกระทำ **“เหตุ”** นั้น ๆ จะสามารถนำไปสู่เป้าหมายของ **“ผล”** ตามที่พึง

ปรารถนาดังกล่าวได้หรือไม่ มากน้อยแค่ไหน อย่างไรก็ตาม ตลอดจนถ้าวิธีการกระทำ **“เหตุ”** ดังกล่าวก่อให้เกิด **“ผล”** ที่พึงปรารถนาได้ไม่มากนัก จะมีทางเลือกอื่น ๆ ที่ดีกว่านี้หรือไม่ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของ **“ผล”** ตามที่ต้องการ ได้มากกว่า การติดอยู่กับกรอบของหนทางเดิม ๆ เท่าที่พิจารณากันอยู่เพียงแค่นี้เท่านั้น

๒.๒ ลงมือปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณ

“ปัญญา” ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้กล่าวมาแต่ต้นไม่ใช่เป็นปัญญาที่เกิดจากการนั่งคิดนอนคิดเฉย ๆ แต่จะต้องลงมือทดลองปฏิบัติเพื่อพิสูจน์ความเชื่อตามสมมติฐานที่เป็นแบบจำลองความจริงของ **“เหตุและผล”** ดังกล่าว

ถ้าฟังความสามารถที่จะ **“คิดให้เที่ยงตรงในเหตุและผล”** เพียงอย่างเดียว ไม่ว่าจะสามารถคิดได้เก่งแค่ไหนก็ยังเป็นเพียง **“ปัญญา”** ในขอบเขตที่จำกัด ซึ่งเป็นแค่ขั้นไต่ขั้นแรกของการก้าวสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงเท่านั้น อันอาจเรียกได้ว่าเป็น **“ความรู้ในความจริง”** แต่ยังไม่ถึงขั้นจะเป็นปัญญาที่ได้รับการพิสูจน์ด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์ จนเข้าถึง **“ความจริงในความรู้”** ตามสมมติฐานของแบบจำลองความจริงนั้น ๆ

การสามารถจับหลักคิดสำคัญที่เป็น “เข้มมุ่ง” ของผลที่พึงปรารถนาให้อยู่ภายใต้กรอบของสิ่งที่ “ดี” ได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอนแรกของการเข้าสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงนั้น ต้องอาศัยปัญญาในเชิงจริยศาสตร์หรือ “ปัญญาแบบปทัฐาน” แต่ในการจะสรุปยืนยันสมมติฐานต่อไปว่าอะไรคือ “เหตุ” อันเป็นเงื่อนไขจำเป็น (Necessary Condition) หรือตัวแปรหลัก ที่จะนำไปสู่ “ผล” ที่ดีได้ และอะไรคือ “ปัจจัย” อันเป็นเงื่อนไขประกอบหรือตัวแปรเสริมที่ช่วยให้สามารถบรรลุถึงผลที่ดีนั้น ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ (เพราะการกระทำบางอย่างถึงแม้จะเป็น “เงื่อนไขที่จำเป็น” ของความดี แต่อาจยังไม่ใช่ “เงื่อนไขที่พอเพียง” สำหรับการทำให้เกิดผลที่ดีดังกล่าว โดยทั้งนี้จะต้องอาศัยองค์ประกอบของปัจจัยเสริมหนุนอื่น ๆ ช่วย จึงจักสามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์นั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยการวิจัยและใช้ปัญญาในเชิงวิทยาศาสตร์หรือ “ปัญญาแบบปทัฐาน” เป็นเงื่อนไขจำเป็นเพื่อช่วยให้เข้าสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงตามลำดับขั้นตอนที่สองนี้

เช่นเดียวกับกระบวนการแสวงหาความจริงทางวิทยาศาสตร์ ที่เมื่อมีการตั้งสมมติฐานว่า อะไรคือตัวแปรนำหรือ “เหตุ” และอะไรคือตัวแปรตามหรือ “ผล” แล้ว ก็จะต้องทำการพิสูจน์ต่อไปว่าสมมติฐานตามที่ตั้งไว้นั้นถูกต้องเที่ยงตรงตามเหตุ และ ผล จริง ดังที่ เข้าใจ หรือ ไม่

คิดให้เที่ยงตรงในเหตุและผล
(ปัญญาระดับที่เข้าถึง “ความรู้ในความจริง”)

ลงมือทดลองปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณ
(ปัญญาระดับที่เข้าถึง “ความจริงในความรู้”)

ไม่มุ่งที่ “เหตุ” มากเกินไปจนละเลยต่อ “ผล”

เนื่องจากองค์ประกอบของ “เหตุและปัจจัย” ที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” นั้น สามารถเลื่อนไหลเปลี่ยนแปลงไปตามกรอบอ้างอิงของ “อวกาศและเวลา” ที่ไม่หยุดนิ่งการกระทำที่สามารถนำไปสู่ “ผลที่ดี” ณ เวลาและสถานที่หนึ่ง อาจกลายเป็นสิ่งที่นำไปสู่ “ผลที่ไม่ดี” ณ อีกเวลาและสถานที่หนึ่งก็ได้ (อันเป็น “สมมติลัจจะ” ที่ไม่เที่ยงแท้คงที่)

แม้แต่ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นภูมิปัญญาสูงสุดที่นำมามนุษย์ไปสู่การเข้าใจความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติ ภายหลังการค้นพบทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ได้ชี้ให้เห็นความจริงประการหนึ่งว่าทฤษฎีที่เคยได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องเที่ยงตรงในยุคสมัยหนึ่ง อาจกลายเป็นสิ่งที่มีความบกพร่องไม่สมบูรณ์ภายใต้กรอบอ้างอิงของอวกาศและเวลาที่กว้างขึ้นในอีกยุคสมัยหนึ่ง ฉะนั้นปัญญาในเชิงปทัฐานทางวิทยาศาสตร์จึงถูกยกระดับจากการพยายามพิสูจน์ว่าสมมติฐานหรือทฤษฎีหนึ่ง ๆ เป็นความจริง (Verification) ก็นำไปสู่การพยายามพิสูจน์ว่าสมมติฐานหรือทฤษฎีนั้น ๆ เป็นสิ่งที่ยังไม่เท็จ (Falsification) แทน

นัยแห่งความแตกต่างระหว่างการพยายามหาทางพิสูจน์ (Verify) ว่า สมมติฐานหนึ่ง ๆ เป็นความจริงกับการพยายามหาทางพิสูจน์ (Falsify) ว่าสมมติฐานนั้นเป็นสิ่งที่ยังไม่เท็จก็คือ ถ้าเราเชื่อมั่นในแบบจำลองของ “เหตุและผล” ที่ผ่านการพิสูจน์ (Verify) แล้วว่าเป็นความจริง ก็มีแนวโน้มที่จะทำให้เราเชื่อมั่นต่อไปว่า ในเมื่อกระทำเหตุ “A” แล้วจะก่อให้เกิดผล “B” ($A \rightarrow B$) ฉะนั้น ถ้าหากอยากได้ผล “B” ก็ต้องกระทำเหตุ “A” ซึ่งอาจนำไปสู่ความติดขัดอยู่กับกรอบของการกระทำที่ตรงเหตุ “A” นั้น ๆ มากเกินไป จนมองข้ามเหตุปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจนำไปสู่ “B” ที่ดีกว่านี้ก็ได้ **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

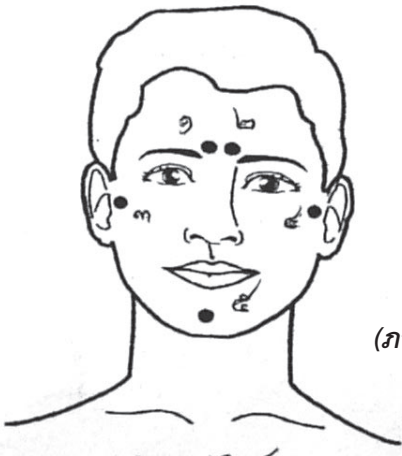

(จาก...หนังสือวิชาการโครงการฟื้นฟูหลักสูตรนวดไทย
๔๐๐ ชั่วโมง)

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

๗. สัญญาณศีรษะด้านหน้า

สัญญาณศีรษะด้านหน้า

(ภาพ ๑๔)

ตอนที่ ๑๙

สัญญาณ ๑

วิธีนวด ใช้นิ้วโป้งซ้ายตั้งขึ้น กดเหนือหัวคิ้ว
ขวา อีกมือประคองท้ายทอย

ผลการนวด

- ปล่อยความร้อนเข้ากระบอกตาขวา
- แก้อัมพาตใบหน้า ปวดศีรษะ

สัญญาณ ๒

วิธีนวด ใช้นิ้วโป้งขวาตั้งขึ้น กดเหนือหัวคิ้ว
ซ้าย

ผลการนวด

- ปล่อยความร้อนเข้ากระบอกตาขวา
- แก้อัมพาตใบหน้า ปวดศีรษะ

สัญญาณ ๓

วิธีนวด ใช้นิ้วหัวแม่มือซ้ายคว่ำลง กดจุดหน้า
ตึงหู บนข้อต่อขากรรไกรซ้าย

ผลการนวด

- ปล่อยความร้อนออกขากรรไกรด้านขวา
- แก้อัมพาตใบหน้า ขากรรไกรค้ำง หรือ
อักเสบ หูอื้อ

สัญญาณ ๔

วิธีนวด ใช้นิ้วหัวแม่มือขวาคว่ำลง กดจุด
หน้าตึงหู บนข้อต่อขากรรไกรซ้าย

ผลการนวด

- ปล่อยความร้อนเข้าข้อต่อกระดูกขากรรไกร
ซ้าย
- แก้อัมพาตใบหน้าขากรรไกรค้ำงหรืออักเสบ
หูอื้อ

สัญญาณ ๕

วิธีนวด ใช้นิ้วหัวแม่มือกดกึ่งกลางคาง อีก
๔ นิ้วประคองใต้คาง

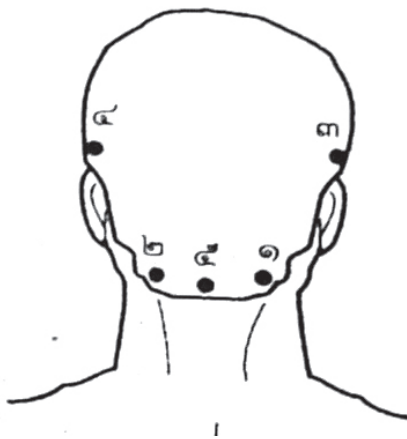
ผลการทำงาน

- ระบายความร้อนไปที่ลิ้นและริมฝีปาก เข้าคาง ออกโคนลิ้น

- แก้อาการปากเปี้ยว ลิ้นกระด้าง คางแข็ง ช่วยอาการซาริมฝีปาก

๘. สัญญาณศีรษะด้านหลัง

สัญญาณศีรษะด้านหลัง

(ภาพ ๑๕)

สัญญาณ ๑

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว คว่ำมือ อีกมือประคอง หน้าผาก ตั้งเข่าต่อคอขณะกดใต้ฐานกะโหลก ด้านขวา กดต้นขกขึ้นเล็กน้อย

ผลการทำงาน

- ระบายความร้อนไปที่ศีรษะให้ออกหัวคิ้วและ เบ้าตาขวา

- แก้อาการปวดตาขวา ปวดศีรษะ เช่น ลมตะกั่ง แก้อัมพาตใบหน้า ตาหลับไม่ลง ยกคิ้วไม่ขึ้น

สัญญาณ ๒

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว คว่ำมือ อีกมือประคอง หน้าผาก ตั้งเข่าต่อคอขณะกดใต้ฐานกะโหลกซ้าย

กดขกขึ้นเล็กน้อย

ผลการทำงาน

- ระบายความร้อนไปที่ศีรษะให้ออกหัวคิ้วและ เบ้าตาซ้าย

- แก้อาการปวดตาซ้าย แก้อัมพาตศีรษะ เช่น ลมตะกั่ง แก้อัมพาตใบหน้า ตาหลับไม่ลง ยกคิ้วไม่ขึ้น

สัญญาณ ๓

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียวข้างขวา วางนิ้วชี้ลง หรือชี้เข้าหาผู้นวด อีกมือประคองด้านตรงข้าม กดตรงจุดยอดสูงสุดเหนือใบหูขวา กดทิศแรงไป ด้านตรงข้าม

ผลการทำงาน

- ระบายความร้อนไปยังขมับ กกหู คิ้ว และ ตาด้านขวา

- แก้อัมพาตใบหน้า ช่วยตาพรัอัมพาตใบหน้า ยกคิ้วไม่ขึ้น

สัญญาณ ๔

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียวข้างซ้าย วางนิ้วชี้ลง หรือชี้เข้าหาผู้นวด อีกมือประคองด้านตรงข้าม กดตรงจุดยอดสูงสุดเหนือใบหูซ้าย กดทิศแรงไป ด้านตรงข้าม

ผลการทำงาน

- ระบายความร้อนไปยังขมับ กกหู คิ้ว และ ตาด้านซ้าย

- แก้อัมพาตใบหน้า ช่วยแก้อาการพรัอัมพาต ใบหน้า ยกคิ้วไม่ขึ้น

สัญญาณ ๕

วิธีนวด ใช้นิ้วเดียว คว่ำมือ (มือข้างเดียวกับเข่าที่ตั้ง) อีกมือประคองหน้าผาก กดจุดก่าตัน (ต้นคอ) กึ่งกลางท้ายทอย

ผลการทำงาน

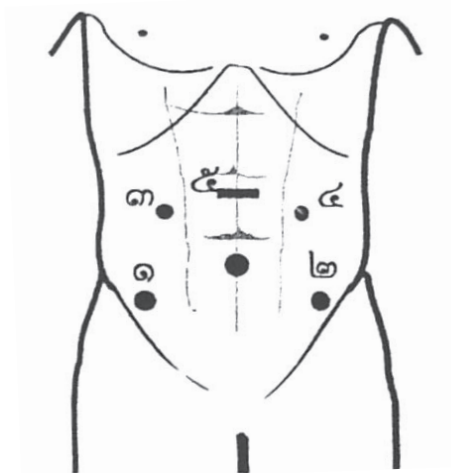
- ระบายความร้อนไปที่กึ่งกลางสมอง

- แก้อัมพาตศีรษะ ไมเกรน

๙. สัญญาณท้อง

สัญญาณท้อง

(ภาพ ๑๖)

สัญญาณ ๑

วิธีนวด ใช้ข้อที่ ๒ ของนิ้วกลางมือขวา คว่ำมือ แตะหัวตะคากขวาผู้ป่วยเฉียง ๔๕ องศากับลำตัว ใช้นิ้วซ้นปลายนิ้ว กดน้ำหนักลงแนวตั้งไปที่ท้องน้อย ทิศแรงเข้าหาหัวตะคาก

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าอุ้งเชิงกรานออกหน้าขา
- แก้โรคเกี่ยวกับมดลูก เช่น มดลูกต่ำ มดลูกลอย มดลูกตะแคงต่ำ ดานเลือด โรคเกี่ยวกับองคชาติ ปรับสมดุลประจำเดือนเป็นพิษ

สัญญาณ ๒

วิธีนวด ใช้ข้อที่ ๒ ของนิ้วกลางมือซ้าย คว่ำมือ แตะหัวตะคากซ้ายผู้ป่วยเฉียง ๔๕ องศา กับลำตัว ใช้นิ้วซ้นปลายนิ้ว กดน้ำหนักลงแนวตั้งไปที่ท้องน้อย ทิศแรงเข้าหาหัวตะคาก

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนเข้าอุ้งเชิงกรานออกหน้าขา
- แก้โรคเกี่ยวกับมดลูก เช่น มดลูกต่ำ มดลูกลอย มดลูกตะแคงต่ำ ดานเลือด โรคเกี่ยวกับองคชาติ ปรับสมดุลประจำเดือนเป็นพิษ

สัญญาณ ๓

วิธีนวด ใช้มือขวา คว่ำมือ ปลายนิ้วกลาง แตะแนวเส้นกลางลำตัว นิ้วชี้แตะซี่โครงซี่สุดท้ายข้างขวา กดเหนือสะดือประมาณ ๑ นิ้วมือ แแรงกดตั้งลงพื้นตรง ๆ

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนออกหลังและบั้นเอว กระเบนเหน็บด้านขวา
- แก้ออกหลัง โรคดานลม เถาดาน พรรตึก ช่วยแก้โรคเกี่ยวกับสัญญาณ ๑ และ ๓ หลังบางกรณี

สัญญาณ ๔

วิธีนวด ใช้มือซ้าย คว่ำมือ ปลายนิ้วกลาง แตะแนวเส้นกลางลำตัว นิ้วชี้แตะซี่โครงซี่สุดท้ายข้างซ้าย กดเหนือสะดือประมาณ ๑ นิ้วมือ แแรงกดตั้งลงพื้นตรง ๆ

ผลการนวด

- ง่ายความร้อนออกหลังและบั้นเอว กระเบนเหน็บด้านซ้าย
- แก้ออกหลัง โรคดานลมเถาดาน พรรตึก ช่วยแก้โรคเกี่ยวกับสัญญาณ ๑ และ ๓ หลังบางกรณี

สัญญาณ ๕

วิธีนวด ใช้มือซ้ายนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือ กาง ๑๔๐ องศา วางชิดซี่โครงซี่สุดท้ายทั้งสองด้าน แล้ววางสันมือขวาทาบต่อแนวมือซ้ายทางด้านล่าง ซึ่งอยู่เหนือสะดือประมาณ ๒ นิ้วมือ ยกมือซ้ายขึ้นกदन้ำหนักลงที่สันมือขวาจนสัมผัสชีพจรได้

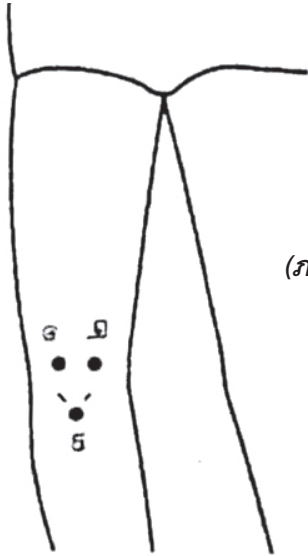
ผลการนวด

- ง่ายความร้อนออกทั่วท้อง (ออกเส้นสุมนา) เข้าไขสันหลังออกกันกับ ออกขาทั้งสองข้าง
- ช่วยปรับสมดุลระบบการไหลเวียนให้ดีขึ้นทั่วร่างกาย
- ห้ามกดในรายที่เป็นอัมพาตใหม่ ๆ จะทำให้เสมหะมากขึ้น เรียกว่า ชิวหาสดมภ์ อาจ

ทำให้เสียชีวิต

๑๐. สัญญาณเข้า

สัญญาณเข้า

(ภาพ ๑๗)

สัญญาณ ๑

วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กนกบาท หรือนิ้วซ้นมือ มอล่งเป็นหล็ก หงยมมือ กดชดขอบสะบ้ำบน ด้ำนใน กดน้ำหนกกลงดง เข้าเล็กลงน้อย

สัญญาณ ๒

วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กนกบาทหรือนิ้วซ้นมือ มอล่งเป็นหล็ก หงยมมือ กดชดขอบสะบ้ำบน ด้ำนใน กดน้ำหนกกลงดง เข้าเล็กลงน้อย

สัญญาณ ๓

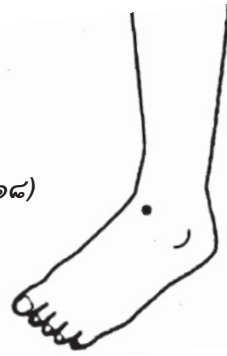
วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กนกบาท หรือนิ้วซ้นมือ คว่ำมือ กดลงตรง ๆ ที่จุดกึ่งกลาง รอยบุมได้ ขอบสะบ้ำด้ำนล่ง (จุดน้ำเต้าตก)

ผลกรนวด

- จำยเลอดและควมร้อนเข้าเข้า
- แก้โรคเก็ยวกับเข้า เช่น โรคจับโปงแห่ง และจับโปงน้ำ

๑๑. สัญญาณข้อเท้า

สัญญาณข้อเท้า

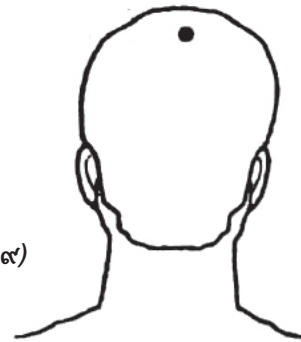
(ภาพ ๑๘)

วิธีนวด ผู้นวดนั่งคุกเข่าด้านข้างปลายเท้า ผู้ป่วย ใช้นิ้วคู้กนกบาท มอล่งเป็นหล็ก หรือนิ้วซ้นมือ กดลงตรง ๆ ที่บริเวณรอยพับ ในช่องเอ็น ของข้อเท้า ใช้เข้าด้นปลายเท้ากระดกขึ้นเล็กลงน้อย

ผลกรนวด ใช้แก้โรคเก็ยวกับข้อเท้า เช่น จับโปง ข้อเท้าแพลง

๑๒. จุดจอมประสาท

จุดจอมประสาท

(ภาพ ๑๙)

วิธีนวด ใช้นิ้วคู้กนกบาท นิ้วโปงซี่ไป ด้ำนหน้าผู้ป่วย โดยผู้นวดยืนทกกลาง (ตั้งน้ำหนก ไนมตัวลง) ชดด้ำนหลังผู้ป่วย กดตรงจุดรอยดัด ระหว่างเส้นที่ลากตรงกลางหน้าผกขึ้นไปดัดกับ แนวเส้นที่ลากนั้นจากใบหู ทั้งสองข้าง ตรงกลาง กระหม่อม ไม่ต้องกดแรง

ผลกรนวด

- จำยควมร้อนเข้าระบบสมอง ออก ระหว่างคิ้วไปคาง

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ใจมนุษย์ใช้เป็นเช่นใจสัตว์

● ชายโตหนึ่งข้าง

ลูกกลับหลงผิดผลาญทรัพย์สิน
ผลาญไปกับการเล่นเกมบ้าง
อบายมุขเหล้าบุหรี่การพนันบ้าง
ทำลายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล
ทำลายจิตใจพ่อแม่
ให้ได้รับทุกขโศกเศร้าเสียใจ
และยังทำลายอนาคต
ด้วยน้ำมือของตนเอง

ดื่อก่อนมีข่าววัยรุ่นชายชาวจีนคนหนึ่ง แอบ
บชายโตหนึ่งข้างเพื่อจะนำเงินเอาไปซื้อ iPad และ
iPhone แท็บเล็ตคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือ
ที่กำลังเป็นกระแสนิยม ให้สนใจความใฝ่ฝันตาม
ค่านิยมคนรุ่นใหม่

กว่าพ่อแม่จะทราบเรื่องก็สายเกินแก้ อวัยวะ

สำคัญของลูกชายถูกตัดไปเพื่อแลกกับเครื่อง
เทคโนโลยีฝีมือมนุษย์เสียแล้ว ร่างกายไม่ได้
ต้องการไอแพดไอโฟนเข้ามาเสริมสร้างพัฒนา
ร่างกายให้เจริญเติบโตแม้แต่น้อยนิด ตรงกันข้าม
เครื่องเหล่านี้มีคลื่นรังสีแม่เหล็กไฟฟ้าที่เป็นต้นเหตุ
ให้ร่างกายเจ็บป่วยด้วยซ้ำไป

ลูกชายคงจะนึกดีใจและภาคภูมิใจ ที่มีอุปกรณ์เครื่องใช้ทันสมัยมีหน้ามีตาทัดเทียมกับลูกคนรวย ๆ ที่หลงว่าเครื่องใช้เหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็น ยอดเยี่ยมที่คนสมัยใหม่ขาดไม่ได้

อำนาจของความต้องการตามค่านิยมสังคมที่ไร้ศีลธรรม ทำให้เห็นสิ่งที่ไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ และมักไม่สนใจสิ่งที่เป็นสาระคือแนวทางความเป็นอยู่ที่มีคุณค่าเพื่อให้ชีวิตอยู่อย่างมีความสุขตามแนวทางที่ควรจะเป็นตามครรลองคลองธรรมที่สังคมควรนิยม ซึ่งจะเป็นความเจริญครบพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ

หากว่าหนุ่มวัยรุ่นที่ยอมขายไตโตขึ้นมีครอบครัวมีลูกชายอาจจะคิดว่าสิ่งที่ทำตอนวัยรุ่นนั้นทำให้พ่อแม่เจ็บปวดใจขนาดไหน แน่نونว่าเจ็บมากกว่าลูกเสียอีก บาดแผลหลังผ่าตัดนั้น พ่อแม่เจ็บมากกว่าเป็นร้อยเป็นพันเท่า ยิ่งกฎหมายเมืองจีนบังคับให้คู่สมรสมีบุตรไม่เกินหนึ่งคน ความรักความกังวลกลัวว่าลูกจะล้มหายตายจากนับเป็นความทุกข์ในส่วนลึกของหัวใจพ่อแม่ มากกว่าเรื่องอื่นใด

เมื่อต้นเดือนมีช่าวนักเรียนอาชีวะยกพวกตีกันกลางเมืองในกรุงเทพมหานคร ผู้คนกำลังสัญจรไปมาคับคั่ง พวกเขาก่อเหตุด้วยความเกลียดและโกรธจนขาดความยั้งคิด ไม่เคยคิดสักนิดว่ากว่าจะเติบโตมาได้ขนาดนี้ พ่อแม่ทุ่มเทอาบเหงื่อต่างน้ำขนาดไหน

ลูกไม่เคยสนใจในวัยและชีวิตอันมีค่า กลับเอาชีวิตไปเสี่ยงกับความตาย ตีรันฟันแทงประหนึ่งว่าตนเองเป็นหุ่นยนต์

ความจริงคนมีร่างกายมีจิตวิญญาณรับรู้ครบพร้อม มากกว่าสัตว์เดรัจฉาน คนจะรู้จักการทำดีทำชั่วและมีปัญญามีโอกาสที่จะทำคุณงามความดี เพื่อให้พ้นไปจากกรรมเก่าและกรรมใหม่ที่มักคอยจ้องตามมาทวงตลอดเวลา

แต่น่าเสียดายที่คนตกอยู่ใต้อำนาจอารมณ์ด้านต่ำบงการให้แสดงออกมาไม่ต่างกับสัตว์เดรัจฉาน เช่น เจ้าถิ่นเมื่อเห็นสุนัขพลัดถิ่น (หมา

หลง) วิ่งผ่านมา มันจะกรูออกมารุมกัดสุดกำลัง เพียงแค่เห็นหมาต่างถิ่นเท่านั้น

พ่อแม่มีความคาดหวังกับลูก หวังว่าเมื่อพ่อแม่เจ็บป่วยหรือแก่ชรา ก็อยากจะให้ลูกมาคอยดูแล และหวังว่าอยากให้ลูกเป็นคนดีมีความสามารถสร้างฐานะให้มั่นคง มีความเป็นอยู่ดีกว่าพ่อแม่

พ่อแม่ค้าขายใช้แรงงานหาเงินเก็บออม เพื่อส่งลูกเล่าเรียนวิชาความรู้ จะได้ก่อร่างสร้างตัวสมกับที่ได้รับปริญญาจากสถาบันอันทรงเกียรติ

แต่ลูกก็กลับหลงผิดเป็นตามคำพังเพยที่ว่า **“มือไม่พายยังเอาเท้าราน้ำ”** เพราะลูกกลับเป็นคนพาลผลาญทรัพย์สิน ผลาญไปกับการเล่นเกมบ้าง อบายมุขเหล้าบุหรี่ปริการพนันบ้าง ทำลายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ทำลายจิตใจพ่อแม่ให้ได้รับทุกข์โศกเศร้าเสียใจ และยังทำลายอนาคตด้วยน้ำมือของตนเองอย่างน่าสงสาร ☹

ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

สันติ
อหิงสา
ชื่อสัตย์
บริสุทธิ์
คมลึก

แม่่นประเด็น

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ ฉะลิมาพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

คำกสอง กสองคำ

ฉลองชาติกาล ๑๐๐ ปี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

เป็น “คึกฤทธิ์” ไม่เหมือนใครใครไม่เท่า
ประมวลเอา “ศิลปศาสตร์” ประชาญ์ครบเครื่อง
วัฒนธรรมเศรษฐกิจทั้งการเมือง
นามลือเลื่องพันปีไม่มีชา

จะมีใครโผนโลดโซติโซนเหมือน
มีฤทธิ์เคลื่อนให้คึกรำลึกหา
“แฟนคึกฤทธิ์อย่าได้คิดระอา
เพียงนึกถึงก็จะมาอยู่ข้างกาย”

มาทั้ง “มอม” “สามชอย” และ “สามลี”
ทั้ง “ลีนี่” “นางพญา” “ขุนตาล” หลาย
“เจ้าลอย” พา “ผลลิเก” ไร่เรือพาย
ฟัง “เพื่อนนอน” ผ่อนสบายอ่าน “แม่พลอย”

เที่ยว “เก็บเล็กผสมน้อย” ตอบปัญหา
“สมภารกว้าง” วิไลชานา “แคว้นไม่ถอย”
“เมืองมายา” เสกสรรชั้นเลิศลอย
อีกหลายร้อยบทประพันธ์อันไม่ตาย

เขียนคารวะด้วยหมึกให้ “คึกฤทธิ์”
วรรณศิลป์ปลุกชีวิตไม่เสื่อมหาย
เสน่ห่มนต์อักษรไม่คลอนคลาย
มีเลื่อนสลายวรรณกรรมคำ “คึกฤทธิ์”

● ทองแถม นางจ่านาง

คือนักสู้ผู้หยัดยงดำรงราช
นักการเมืองเก่งกาจรัฐสยาม
ชื่อ “คึกฤทธิ์ ปราโมช” โลกโจษนาม
ส่งางามเป็นประธานรัฐสภาไทย

อนุรักษ์วัฒนธรรมประจำชาติ
มากความรู้ความสามารถปราชญ์ยิ่งใหญ่
โชนลิเกกลม่อมเสภาพาสุขใจ
เพลงไทยเดิมขจรไกลไปทั่วแดน

เสียงดอกสร้อยลักวาฟังน่ารัก
เนื้อเรื่องหลักแลบสันต์พลันแลบแลน
คมเสียดสีสังคมสมดุแคลน
ปฏิภาณโลดแล่นคะแนนน่า

เป็นนักคิดนักเขียนเขียนลัจจะ
ทนลำบากมีละมิลกล้า
ยึดประชาธิปไตยไว้แก้ล่า
สัตว์โลกเป็นตามกรรมที่ทำการัน

เป็นนายกรัฐมนตรียี่ปากเอก
ผลงานอเนกประสงค์ตรงสร้างสรรค์
เอื้อน้ำใจไมตรีมีแบ่งปัน
ชาติไทยนั้นจึงรุ่งเรืองเกียรติเฟื่องฟู

เพราะศรัทธาในหน้าที่ของชีวิต
ความศักดิ์สิทธิ์แรงกล้ามาสิงสู่
ลดช่องว่างทางชนชั้นเมื่อหันดู
แม้ศัตรูที่ล้ำหลังยังเกรงใจ!

● ชูเกียรติ วรรณศูทร

บุคคลที่เป็นประกันหรือหลักประกัน
 อาจร้องขอให้ศาลถือเอาบุคคลนั้น
 เป็นประกันหรือหลักประกันในการขอให้
 ปลดปล่อยชั่วคราวต่อไปได้

กรณีใช้บุคคลเป็นหลักประกัน ต้องมีหนังสือ
 รับรองจากต้นสังกัดแสดงสถานะตำแหน่ง และ
 ระดับอัตราเงินเดือน

(๑) กรณีข้าราชการ สมาชิกรัฐสภา
 ผู้บริหารราชการส่วนท้องถิ่น ขอให้ปล่อย
 ชั่วคราวตนเองหรือบุคคลอื่น แต่ไม่มีหนังสือ
 รับรองจากต้นสังกัด อ้างว่าขอไม่ทัน หากผู้ร้อง
 ขอประกันนำบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่ง
 ระบุถึงชื่อต้นสังกัดและระดับชั้นมาแสดงแล้ว
 ศาลอาจผ่อนผันพิจารณาลังคำร้องให้ได้ โดยให้
 ผู้ร้องขอประกันผิดส่งหนังสือรับรองใน
 ภายหลัง สำหรับสมาชิกรัฐสภาสามารถใช้สำเนา
 หนังสือรับรองสถานภาพเป็นหลักฐานต่อศาลได้

ตามหนังสือกระทรวงยุติธรรม ที่ยธ ๐๕๐๓/ว. ๓๑
 ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙

กรณีข้าราชการใช้ตำแหน่งขอปล่อยชั่วคราว
 บุคคลอื่น โดยมีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าบุคคล
 ดังกล่าวใช้ตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ เป็น
 นายประกันอาชีพ ศาลจะไม่อนุญาตให้เป็นหลัก
 ประกัน

กรณีสมาชิกรัฐสภาหรือผู้บริหารราชการ
 ส่วนท้องถิ่นใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกันให้แก่
 ชาวบ้านหลายครั้งหรือหลายคน จนเกินวงเงินที่
 อาจประกันได้ ศาลจะพิจารณาเกณฑ์อื่น ๆ
 ประกอบด้วย เช่น ข้อหาหรือพฤติการณ์แห่งคดี
 หากไม่ร้ายแรงก็อาจพิจารณาอนุญาตให้ปล่อย

ชั่วคราวเกินวงเงินประกันได้ โดยถือเป็นการให้เกียรติ แต่ศาลจะแจ้งให้ผู้ร้องประกันทราบว่า ไม่สามารถใช้ตำแหน่งให้ปล่อยชั่วคราวบุคคลอื่นได้อีก และศาลจะแจ้งให้สำนักงานศาลยุติธรรมทราบ เพื่อรวบรวมข้อมูลขอประกันดังกล่าวเพื่อไม่ให้ใช้ตำแหน่งขอให้ปล่อยชั่วคราวที่ศาลอื่นอีก

กรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยเคยได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวมาแล้วก่อนฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๓/๑ หากประสงค์จะขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อไปโดยใช้หลักประกันเดิม

กรณีใช้เงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นเป็นหลักประกัน

ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่เคยได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในชั้นพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการและยังมิได้รับหลักประกันคืน หากประสงค์จะขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อไปสามารถยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ถือเอาเงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นที่เคยใช้เป็นหลักประกันนั้นเป็นหลักประกันต่อไปได้ โดยยื่นหลักฐานการปล่อยชั่วคราว ซึ่งออกโดยพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ และสำเนารายละเอียดของหลักประกันดังกล่าวมาด้วย เมื่อศาลอนุญาตแล้วศาลจะมีหนังสือให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการให้ส่งเงินสดหรือทรัพย์สินมาให้ศาลต่อไป

กรณีใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกัน

บุคคลที่เป็นประกันหรือหลักประกันอาจร้องขอให้ศาลถือเอาบุคคลนั้นเป็นประกันหรือหลักประกันในการขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อไปได้ ทั้งนี้เป็นอำนาจของศาลที่จะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวต่อหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้

การร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวโดยใช้บุคคลเป็นหลักประกันศาลต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะมีผู้ร้องขอประกันมากมายใช้เป็นช่องทางหากินโดยไม่ชอบ และการบังคับคดีเมื่อมีการผิดสัญญาประกันนั้นทำได้ยาก ในบางศาลจึง

ถือเคร่งครัด โดยจะอนุญาตให้เฉพาะผู้เป็นญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของผู้ต้องหาหรือจำเลยเท่านั้น บางกรณีอาจให้ผู้ร้องขอประกันแสดงหลักทรัพย์ของผู้ร้องขอประกันประกอบหรือให้ผู้ร้องขอประกันวางเงินสดบางส่วนตามสมควรร่วมด้วย

ผู้ร้องขอประกันต้องมีตำแหน่งหน้าที่การงานหรือมีรายได้แน่นอนและมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ต้องหาหรือจำเลย ฯ โดยทำสัญญาประกันได้ในวงเงินไม่เกิน ๑๐ เท่า ของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

หนังสือรับรองว่าเป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือข้าราชการการเมือง นอกจากจะแสดงสถานะตำแหน่ง และระดับอัตราเงินเดือนแล้ว ต้องระบุว่าจะไปประกันบุคคลใดที่ศาลใดและมีภาระการประกันมาแล้วหรือไม่เท่าใด ทั้งนี้ หากศาลเห็นว่าพฤติการณ์แห่งคดีไม่ร้ายแรง คดีมีอัตราโทษไม่สูงและผู้ร้องขอประกันอยู่ในฐานะที่สามารถควบคุมดูแลผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ แม้จะเกินวงเงินที่ประกันไปบ้าง ศาลก็อาจพิจารณาอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวได้

ผู้ร้องขอประกันที่สมรสแล้ว ต้องมีหลักฐานให้ความยินยอมจากคู่สมรส หากเป็นหม้ายต้องมีหลักฐาน เช่น ทะเบียนหย่า หรือมรณะบัตรของคู่สมรส หรือสำเนาทะเบียนบ้านที่เจ้าหน้าที่ระบุคำว่า “ตาย” ไว้หน้าชื่อคู่สมรสมาแสดงด้วย

การพิจารณาอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน ศาลจะพิจารณาจากรายได้สุทธิของผู้ร้องขอประกัน ปกติหนังสือรับรองจากต้นสังกัดส่วนใหญ่จะระบุแต่รายได้ของผู้ร้องขอประกันไม่ระบุภาระการหักเงินรายได้ไว้ด้วย ศาลจะให้ผู้ร้องขอประกันแสดงใบรับรองเงินเดือนล่าสุดที่แสดงถึงรายรับหลังจากหักภาระต่าง ๆ แล้ว ทั้งนี้ เพราะแม้ผู้ร้องขอประกันบางคนจะมีระดับหรือรายได้สูง แต่ก็มีภาระหนี้สินจำนวนมากจนมีรายได้สุทธิน้อย

ผู้ประกันหากพ้นจากตำแหน่งหน้าที่การงาน

เพราะเหตุอื่นที่มีใช้เพราะตาย สามารถให้เป็น ผู้ประกันต่อไปได้โดยศาลอาจใช้ดุลพินิจสั่งให้หา หลักประกันเพิ่ม

กรณีอนุญาตให้ใช้หลักทรัพย์บางประเภท เป็นหลักประกันในการขอให้ปล่อยชั่วคราว

กรณีใช้รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ศาลจะให้ ผู้ร้องขอประกันนำทะเบียนรถและนำรถมาแสดง ให้เจ้าหน้าที่ศาลตรวจดูสภาพและประเมินราคา

กรณีใช้ที่ดินซึ่งมีเพียง ภ.บ.ท.๕ ส.ค. ๑ น.ส. ๒ หรือ สปก. ผู้ร้องขอประกันต้องมีหนังสือ

รับรองราคาประเมินที่ดินจากธนาคาร เช่น ธนาคาร เพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรมาแสดง

กรณีใช้บ้านพักอาศัย ผู้ร้องขอประกันควรมี ภาพถ่ายบ้าน และให้กำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน มีหนังสือรับรองการประเมินราคามาแสดง

กรณีใช้หลักทรัพย์ที่ติดจำนองหรือมีภาระ- ติดพัน ผู้ร้องขอประกันต้องแสดงให้เห็นว่าราคา ทรัพย์ส่วนที่เกินจากจำนองหรือจากภาระติดพันมี จำนวนเพียงพอต่อการใช้เป็นหลักประกัน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ฝากผู้ใช้รถ โคตรน่ากลัว...

เคยประสบเหตุนี้แล้วกับตัวเอง ที่ถนนมหัศจรรย์ ซึ่งเชื่อมถนนสารภีกับถนนสีลม เป็นเวลากลางวัน ระหว่างที่รถผมหยุดรอไฟเขียว มีชาย ๒ คนเดินมา ข้างหลัง ทั้งคู่กระตุกประตูหลัง คนละข้าง โชคดีที่ ประตูล็อก ๑ ใน ๒ คนนั้นพยายามดึงแรงขึ้นอีก แล้ว ทั้งคู่ก็เดินเร็วผ่านรถผม แล้ววนไปในฝูงชน เดียวนี้ เหตุร้ายเกิดได้ตลอด ไม่ว่าจะมืดหรือสว่าง เราคงต้อง ระวังอย่าเผลอเชียวละ

เหตุการณ์ที่ ๑

ดิฉันจะมีนิสัยเมื่อขึ้นรถแล้วต้องกดเซ็นทรัลล็อก ทั้งก่อนสตาร์ทเครื่อง และก่อนดับเครื่อง มีรถเก๋ง คันหนึ่งสีเงิน มีคนสองคนเดินลงมาจากรถแล้วก็เดิน มาอย่างสุภาพ ขณะที่กำลังจอดของอยู่ก็ได้ยินเสียง ตีจากข้างหลัง ก็ตกใจรู้สึกตัวว่ามีคนพยายามเปิด ประตูหลังของรถ แต่เพราะรถล็อกพวกมันก็เดินกลับ ไปขึ้นรถเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหลือเชื่อจริง ๆ กลางวันแสบ ๆ แท้ ๆ ถ้าหากบังเอิญรถไม่ได้ล็อก ไม่ กล้าคิดเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น อยากจะให้ทุกคนมีนิสัย ขึ้นรถต้องล็อกครกพวกผู้ร้ายมักจะมีมือจากเบาะหลัง เพราะจะควบคุมสถานการณ์ได้ง่าย

เหตุการณ์ที่ ๒

หลังจากจ่ายเงินค่าจอดรถ เลี้ยวออกจากโรง- พยาบาล ก็จอดติดไฟแดง ขณะนั้น (ยังไม่ถึง ๓ นาที ระบบล็อคอัตโนมัตินี้คงยังไม่ทำงาน) ผู้ชายสองคนก็เข้า

มานั่งที่เบาะหลัง โชคดีที่พ่อแม่ไหวตัวเร็วมาก รีบถอด เข็มขัดนิรภัย ดับเครื่อง ดึงกุญแจออกแล้วออกมายืน นอกรถโดยเร็วทั้งสองคนนั้นก็ยั้งนั่งอยู่ในรถหน้าตาเฉย จนกระทั่งคุณแม่ของผมตะโกนไล่พวกเขาว่า พวกเรา ยังมีเพื่อนฝูงอยู่ในโรงพยาบาลอีกเยอะ จะให้เรียก พวกเขาออกมาคุยกับพวกแกไหม ? พวกเขาจึงออกมา จากรถแล้วบอกว่าขอโทษขึ้นผิดคัน (นี่มันปล้นกันชัดๆ) แล้วรถคันข้างหลัง (มีคนอยู่ในรถสองคน) ก็ขับมารับ พวกเขาจากไป

เหตุการณ์ที่ ๓

ตอนจอดติดไฟแดง รถผมอยู่ห่างจากทางแยก ประมาณคันที่สามหรือสี่ ลักครูหนึ่ง ก็มีมอเตอร์ไซด์ คันหนึ่งจอดอยู่ท้ายรถผม บนรถมีชายหนุ่มอายุ ประมาณ ๒๐ กว่า ๒ คน แล้วที่น่าสงสัยก็คือ พวกเขาพยายามมองเข้ามาในรถของผม ผมจึงจ้อง พวกเขาอยู่ครู่หนึ่ง พอไฟเขียวก็ออกรถพร้อมมัน ผม บังเอิญได้ยินหนึ่งในนั้นพูดขึ้นว่า “รถมันล็อคมด” แล้วก็ขับเลยไป

ขอให้ช่วยกัน Forward มาก ๆ ตำรวจเคยบอกว่า มักจะพบผู้หญิงถูกลอบกราบ ช่มชืด และถ่ายรูป แบล็คเมลล์ ตบทรัพย์มากมาย ส่วนมากถูกยกาสลบ...

●ขอบคุณ FW lucky 888 <superlucky_sht@hotmail.com>

ปิดท้าย

พ.ศ.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

รักปรองดอง... ต้องบองด

ไฟสันติสุข พิงประจักษ์ แจ้งวิถี
มรรคองค์แปด แจ้งวิถี เจนจบขัด
เดินตามรอย ปรียัติ ปฏิบัติ
ปฏิบัติ อริยสัจ อริยธรรม

หากรู้แจ้ง เห็นจริง เห็นสัจจะ
รู้ลละ เว้นวาง ทางเสื่อมต่ำ
ถึงสัมพันธ์ สัมผัส ผองทุรกรรม
ก็มีอาจ ล่วงล้ำ กล้ากราบใจ

ดูจหยาดน้ำ กลอกกลิ้ง บนใบบอน
น้ำฤอาจ เปียกปอน ใบบอนได้
อกุศลกรรม ต่ำทราวม ลักปานใด
มีอาจก่อ พิษภัย ... ใจมันคง

อย่าโทษดิน โทษฟ้า ซาตาชีวิต
หรือพร้าก่น พรหมลิขิต ผิดประสงค์
มองแต่นอก มิมองใน ให้ถูกตรง
เพราะเพริดหลง ทางพุทธ สุตกู่คืน

วิบากกรรม เทียงตรง มันคงนั้ก
สนองหลัก ชั่ว-ดี มิฝ่าฝืน
พิพากษา เทียงธรรม ย้าจุดยีน
ใช้ได้อื่น กรรมชั่ว ... ของตัวเอง.

